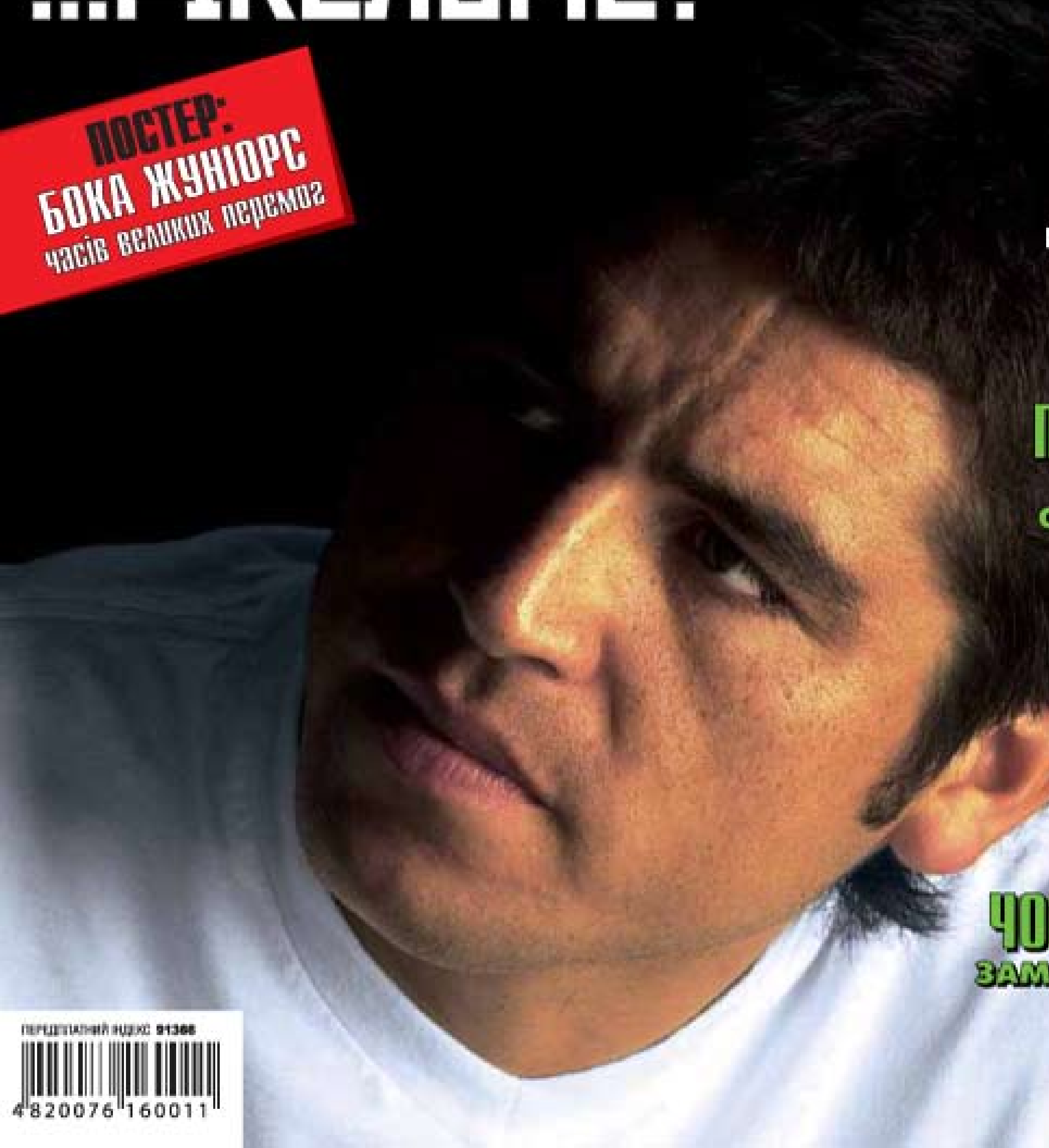
#4-5
квітень-травень
2005

PAN ФУТБОЛ

la pelota no se mancha

МАРАДОНА... РОМАРІО... ...РІКЕЛЬМЕ?

ПОСТЕР: БОКА ЖУНІОРС часів великих перемог

ЄВРО-2012: ШАНСИ УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ

КУРИТИБА: НОВА ФУТБОЛЬНА СТОЛИЦЯ СВІТУ

ПРЕМ'ЄР-ЛІГА: АБРАМОВИЧ ОЧИМА АНГЛІЙЦІВ

АЛІ КАРІМІ: НАЙКРАЩИЙ ГРАВЕЦЬ АЗІЇ

ЧОРНА АФРИКА: ЗАМБІЙСЬКА МОЛОДЬ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 91388
4820076160011

PANФУТБОЛ

Журнал **PAN**ФУТБОЛ,
№ 4-5(6-7), квітень-травень, 2005
Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 9259 від 14.10.2004
Виходить один раз на місяць.
Видається з жовтня 2004 р.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 91366

Видавець
Видавничий Дім «Трислав»
м. Дніпропетровськ,
Поцманський узвіз, 10а
Тел./факс: (056) 776-85-96, 776-34-98

Редактор
Артем Іванцов
editor@panfootball.com

Директор
Видавничого Дому «Трислав»
Ігор Навоєнко

Редакційна рада
Данило Босяков
Вадим Тахтарін
Сергій Первінський

Дизайн та верстка
Костянтин Войцехівський

Веб-майстер
Костянтин Войцехівський
webmaster@panfootball.com

Головний бухгалтер
Алла Пабченко

Надруковано у друкарні АРТ-ПРЕС
м. Дніпропетровськ, вул. Козакова, 3
Тел./факс (056) 370-20-27

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів та їх відповідність законодавству України несе рекламодавець.

Думка, яку висловлюють автори, не завжди збігається з точкою зору редакції. Повний або частковий передрук матеріалів журналу допускається лише за згодою редакції.

Обкладинка:
Хуан Роман Рікельме,
фото Фабіана Градільяса

Дякуємо нашим партнерам та друзям, серед яких
Хоакін Гуральде
Наталі Шалом
Едуардо Карраско
Сержіо Шавєр Фільйо
Нестор Паравіно
Клаудіо Курті
Аріель Кітц
Рафаель Пісарро
Еухеніо Маркович,
за підтримку та співробітництво

Тираж 6250 прим.

Ціна вільна.

www.panfootball.com

Шановні друзі!

По-перше, просимо вибачення за те, що черговий номер затриманий на півмісяця. Це було зроблено заради того, щоб вийти на більш зручні терміни для реалізаторів журналу.

По-друге, із задоволенням презентуємо Вам нових членів мережі «**PAN**Футболу». Віднині ми закриваємо чорну Африку зусиллями замбійського журналіста на ім'я Калумяна Калумяна, про Польщу нам писатиме Роман Гурковський, про Перу та інші країни регіону — Елі Шмерлер, а з цього номеру Ви отримуватимете репортажі про прем'єр-лігу із самої Англії від футбольного оглядача «Дейлі Телеграф» та екс-шефа відомого сайту **onefootball.com** Бена Литтлтона. Окрема подяка Олександру Пауку за матеріал про Івана Павла Другого. «**PAN**Футбол» приєднується к світовій скорботі.

Також дякуємо всім читачам та друзям нашого журналу, яких стає все більше з кожним номером по всій Україні.

Бажаємо успіхів та вдачі,
Артем Іванцов
Редактор

ЦИТАТА МІСЯЦЯ!

«...Я всі газети в хаті попалив, читаю тільки ваш журнал. Сильнєйший журнал, сам купую, кулєгам раджу! Буду далі купувати і читати!»

Кум (місцезнаходження невідоме)

ПЕРЕДПЛАТА!
через Укрпошту

на 1 місяць — 10,65 грн.
на 3 місяці — 31,70 грн.
на 6 місяців — 62,80 грн.
на 11 місяців — 114,80 грн.

Тел. видавництва:
(056) 776 34 98, 776 85 96

КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ 2005

Не може бути!

«Можемо бути певними, що наш коханий Папа стоїть у вікні Божого дому, дивиться на нас і шле нам свої благословення...»

Кардинал Ратцінгер,
08.04.2005

Спорт у повчаннях Івана Павла II

Олександр ПАУК

Львів, спеціально для **PAN**Футболу

Жоден із Понтифіків не присвятив стільки уваги спорту, як Іван Павло II. Його слова, проголошені у листопаді 2000 року в столиці Італії під час міжнародного симпозіуму, присвяченому темі «Обличчя і душа спорту в рік Великого Ювілею» на «Стадіо Олімпіко», де зібралося понад 60 тисяч спортовців, одночасно стали підсумком ролі спорту минулого століття і посланням для спортовців цілого світу нового тисячоліття:

«Спорт — це, безперечно, одне з найвагоміших явищ, якому під силу передавати дуже глибокі людські цінності на загал зрозумілою мовою. Він може бути носієм високих духовних і гуманних ідеалів, за умови, що практикується в дусі цілковитої пошани до правил, але може стати і фальшивим та зрадити своїй справжній меті, якщо служить відчуженим інтересам, які зневажають основну роль людини.

Спорт виявляє не тільки багаті людські фізичні можливості, але й інтелектуальні та духовні здібності. Не наполягаючи тільки на фізичній силі чи здатності м'язів, він має душу і повинен повністю показувати своє обличчя. Тому справжній спортовець не має права допускати, щоб ним керувало прагнення виключно до фізичної досконалості.

Прихований потенціал спорту показує, що він є надзвичайно важливим знаряддям інтегрального розвитку людини і дуже потрібним чинником у процесі будівництва більш людяного суспільства. Почуття братерства, великодушності, щирості й поваги до тіла являють собою необхідну цноту кожного сильного спортовця, спричиняються до побудови суспільства, де місце антагонізму займає спортивна боротьба, де більш цінний матч, а не конфлікт, чесна гра, ніж затята конфронтація.

Розуміння спорту не як мети, а засобу, може спричинитися творцям цивілізації, спонукаючи людей до виявлення себе з якнайкращого боку і уникнення всього, що може загрожувати або шкодити їм самим чи оточенню. Численнішими, на жаль, і, може, щораз політичнішими є ознаки кризи, яка іноді загрожує основоположним етичним цінностям спорту», — вчив Папа.

Підсумовуючи свої роздуми на тему ролі спорту, Понтифік висловив бажання, щоб у майбутньому, не піддаючись виродженню, спорт міг впоратись із завданням нашого часу, щоб це був спорт, який оберігає слабких і не виключає нікого, звільняє молодих із тенет апатії та байдужості й збуджує у них бажання здорового суперництва; спорт, який стане чинником емансипації бідних країн, допоможе у боротьбі з нетерпимістю і у побудові світу більш братерського і солідарного; спорт, який будитиме любов до життя, вчитиме повазі та відповідальності, дозволяючи належно оцінити вартість кожної людини.

У 1984 році, перебуваючи на Олімпійському стадіоні в Римі, святий Отець сказав, що спорт — це не тільки радість життя і розвага, але й наука мирного співіснування, щире ставлення до інших культур, метод налагодження контактів між народами.

Про те, що спорт є свого роду покликанням, Папа говорив у 1989 році під час симпозіуму, присвяченому темі фізичної культури, етики і віри.

Наступного року він промовляв на цьому ж стадіоні в столиці Італії, який запрацював після перебудови з нагоди проведення Чемпіонату світу з футболу. Тоді Святіший застерігав перед такими загрозами сучасного спорту, як гонитва за грошима, комерсалізація, допінги і насильство на стадіонах.

У червні 1994 року Блаженніший висловився проти дегенерації спорту. Вітаючи з вікна своїх ватиканських апартаментів членів італійського спортивного центру, котрі прибули на площу святого Петра з нагоди 50-річчя союзу, Іван Павло II сказав: «Не можна допустити того, щоб спорт втратив свій людський вимір, який включає в себе гру, свободу, суспільний інстинкт і тісний контакт із природою.

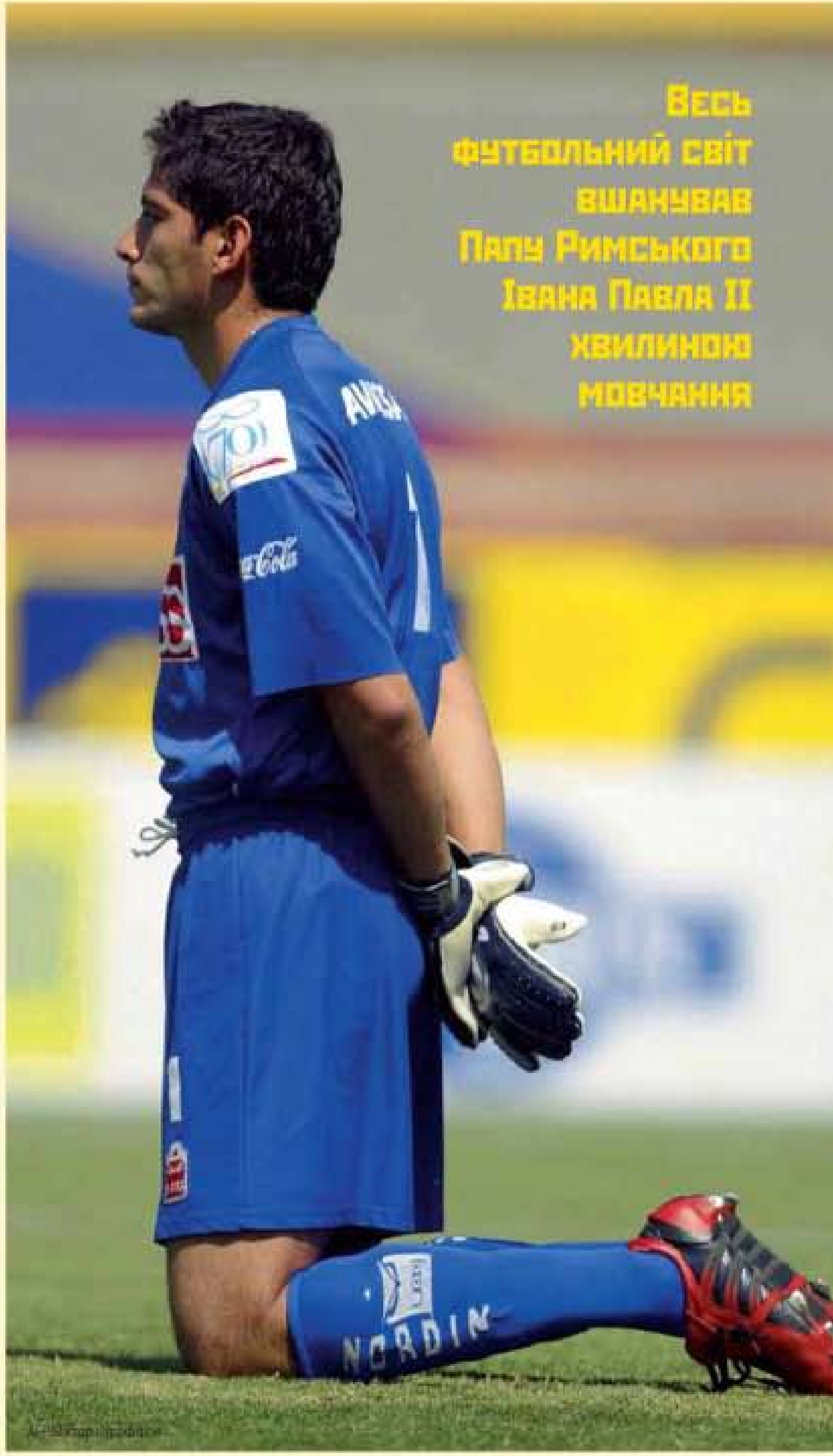
Натомість ми часто стаємо свідками дегенерації спортивної діяльності через невластиві цій ділянці інтересам, які переважають над моральним здоров'ям і навіть людським життям. У таких випадках це вже не спорт. Він завжди повинен залишатися нагодою для свята і здорової розваги, де шанують суперника і вважають його своїм партнером».

У липні 1996 року, перебуваючи на відпочинку в Домініканах, Святий Отець молився за щасливе проведення Олімпійських ігор, які відбувалися в Атланті. Висловив надію, що в сторіччя Олімпіади з новою силою розповсюдяться ідеали спорту як чинника зміцнення братерських зв'язків між народами.

У жовтні 2000 року Іван Павло II гостро засудив насилля і расизм на футбольних стадіонах, сказавши: «Інколи, на жаль, світ спорту наражається на інциденти, які нищать справжню красу і цінність змагання».

Святий Отець зазначив, що завданням сучасного спорту є прищеплення молоді таких вартостей, як лояльність, стійкість, приязнь, співпраця і солідарність.

«На спортовцях лежить велика відповідальність. Вони покликані зробити спорт нагодою до співпраці і діалогу, зламати мовні, расові, та культурні бар'єри, сприяти розвиткові цивілізації, любові, — повчав Іван Павло II. — Спорт має підвищувати радість життя, відповідальність і здатність до самопожертви та пошани кожної людини».

Весь футбольний світ вшанував Папу Римського Івана Павла II хвилиною мовчання

Також у 2000 році святий Отець на аудієнції у Ватикані прийняв президента МОК Хуана Антоніо Самаранча і його заступника Томаса Бача. На зустрічі Папа підкреслив, що спорт — це найкраща дорога до подолання кордонів. Одночасно застерігав перед небезпеками, які несуть допінг і комерсалізація спорту.

Місяцем пізніше під час прийому у Ватикані сказав, що правильно займаючись спортом, ми тренуємо у собі моральні якості. Звертаючись до представників світового спорту, Святійший закликав, щоб спортовці протистояли насильству, яке спостерігається на футбольних матчах. Умовою викорінення цієї проблеми мають виступити самі футболісти. Вони повинні позбутися ворожості у відношенні до противника.

Іван Павло II наголошував, що спортовці, будучи ідолами вболівальників, мають великий вплив на них. Відповідальність футболу як найпопулярнішої спортивної дисципліни є особливою. Тому повинна протиставитися всепоглинаючій культурі егоїзму, захланності й насильства. Натомість спорт, який у змозі притягувати увагу людства у всьому світу, має служити предметом будівництва більш товариського і солідарного середовища.

Папа просив використовувати спорт для піднесення моральних цінностей і солідарності поміж людьми. Спорт також може доносити такі гуманні риси, як лояльність, чесність, дружба.

У серпні 2004 року Іван Павло II створив у Ватикані департамент спорту на означку значення, яке відіграє ця ділянка життя у сучасному світі.

Яким був Папа

Заслуги Івана Павла II, Папи Римського, перед світом величаві й не порівняльні. Він міг і не бути футбольним уболівальником. Однак для мільйонів прихильників шкіряного м'яча чудовим даром Святого Отця стала його симпатія до найпрекраснішої спортивної гри, яким є футбол.

Пригода маленького Кароля Войтили з футболом розпочалася у юнацькому віці, а найулюбленішим ігровим місцем гімназиста у Вадовіцах стали ворота, які захищав. У молодості бігав за м'ячем і радів перемогам або переживав невдачі «Краковії», улюбленої своєї команди. Плавав на каное і ходив на лижах, займався гірською туристикою. Проте футбол став для нього не тільки видом спорту, але, першочергово, великим випробуванням толерантності та екуменічного милосердя. Його життєве кредо полягало у тому, щоби нести спасіння людству і навернути світ божий на праведний путь. Чи вдалося впоратися Святійшому Отцеві з цим завданням, то, мабуть, найкраще кожному запитатися у власного сумління. Здається, що ні. Адже війни тривають, часто переступаємо через право, кривимо правдою. Папа постійно закликав нас не боятися. Але хтось продовжує переховуватися від самого себе. Під час матчу продовжуємо боятися не програти, забуваючи, що футбол – це не що інше, як гра майстрів. Боїмося, що шеф буде не в гуморі. Футболісти мають страх отримати від арбітра червону картку, за те що грубо обійшлися з суперником. Боїмося всього, а найчастіше самого себе. Це страшно...

Папа не боявся нічого і нікого. Пережив лихоліття Другої світової війни, важко працював у каменоломнях і вчився бути сильним. Будучи головним служителем християнства, постійно закликав людство до добра і до віри. На відміну від сильних цього світу, Святий Отець знаходив у собі сили просити пробачення за гріхи. Ні, не за свої. Можливо, за наші. Задля об'єднання людства і його зближення з Богом переступив пороги юдейської та мусульманської святині. Велич Папи крилася у тому, що він завжди прагнув бути з народом.

Усьому, чого досяг, він завдячував своїй наполегливій праці та міцній вірі в Бога.

З 1978 року, коли його обрали Папою, і до останнього життєвого подиху був главою апостольської столиці у Ватикані. Перший слов'янин, і одразу така величава постать. Святий Отець приймав на аудієнціях кожного: від президентів потужних держав до звичайних, але щирих християн. Нікого не ділив за віросповіданням. Любив молодь, бо саме в ній криються найбільші світові запаси добра і справедливості. Тому з ним усі рахувалися і поважали.

Папа умів перетворювати спортивні арени у святині. Окрім промов на стадіонах, побував і на футбольному матчі в Римі, де італійці грали проти легіонерів.

Через поріг собору Святого Петра у Римі пройшли тисячі футболістів на чолі з найкращим гравцем планети бразильцем Пеле. А чи могло бути інакше? Папа з легкістю називав склади команд перед чи післявоєнних років. Йому було чимало дано Богом, і своє духовне багатство він роздавав усім, хто бажав прийняти цей дар. Бути уболівальником одночасно двох непримиримих суперників дано не всім. А Папа поєднав у собі любов і до «Барселони», і до «Реалу» та багатьох інших клубів. Приймав Святійший Отець і наших співвітчизників. Особливо пам'ятною була зустріч та розмова з Понтифіком для футболістів дніпропетровського «Дніпра» і її керманича Євгена Кучеревського. Українці навіть пожартували з Главою римо-католицької церкви. Римська «Рома» взагалі вважала Івана Павла II своїм. Папський перстень неодноразово цілував Батістута, а президент клубу Франко Сенсі відважився назвати Святійшого Отця Батістутою XX століття. Папа і з цієї ситуації знайшов вихід, відповівши: «Я не ображаюсь».

Бос «Феррарі» Лука ді Монтедземоло, вручаючи мініатюру червоного боліда, сказав: «Ви, Отче, вже двадцять шість років посідаєте першу позицію на дорогах людства».

На жаль, це було остання зустріч із Папою. Далі важка хвороба і зустріч на небесах...

Капітан збірної Італії і «Роми» Франческо Тотті зізнався, що важко пережив смерть Папи Римського Іоанна Павла II, тому що понтифік значно вплинув на життя і професійну кар'єру. «Коли я був ще школяром, ми ходили на зустріч з Папою Іоанном Павлом II. І коли вже зустріч було закінчено, Папа раптом підійшов саме до мене, поклав долоню мені на лоба і поцілував. Це був знак долі. Я й зараз пам'ятаю, що у ту мить відчув його величезну енергію, яка передалася мені. За це я йому буду завжди нескінченно вдячний», — сказав Тотті. ФІФА зазначила на своєму офіційному сайті: «Бувши у юнацтві воротарем, Папа Римський залишає за собою образ захисника всеохоплюючого миру та любові, він залишиться у пам'яті як людина, що випромінювала радість».

ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ У ПРОВЕДЕННІ ЄВРО-2012

Федерації футболу України та Польщі 31 січня 2005 року подали спільну офіційну заявку на проведення фінальної частини чемпіонату Європи з футболу у 2012 році. Перед цими країнами відкрилася перспектива проведення найпотужнішого європейського турніру, що може принести Україні і Польщі великі економічні, політичні та культурні дивіденди

Олесь Андрійчук
Прага, спеціально для PANФУТБОЛУ

Чемпіонат Європи з футболу — свято спорту та розквіт економіки

Турніри такого рангу, як чемпіонат Європи з футболу, вже давно перестали розглядатись у суто спортивній чи культурній площині — це велика бізнесова та політична подія.

XXI століття називають «століттям туризму». Кожне містечко у Західній та Центральній Європі має кілька туристичних маршрутів із найнеймовірнішими місцями, котрі зазвичай не мають жодної цінності навіть для новітньої історії. Музеї жувальної гумки та кулькових ручок — простий приклад винахідливості підприємливих городян. Пояснити такі «творення пам'яток» можна хіба що намаганням привернути туристів саме до свого міста.

Організація чемпіонату Європи, особливо у країнах з низькими споживчими цінами, привертає сотні тисяч туристів переважно з країн з найвищим рівнем добробуту. Польща та Україна належали до сірої та чорної зон відповідно в сенсі туристичної привабливості. Однак існує низка факторів, що здатні змінити стереотипи. Кількамісячне перебування України на вершині світових новин саме по собі є важливим чинником. До того ж це супроводжувалося виключно позитивними відгуками у споживачів інформаційних продуктів.

Оновлення інфраструктури — вимога часу

Одна з важливих змін, яких потребує українське суспільство, — побудова сучасної інфраструктури. Зокрема, це стосується забезпечення належної якості автомобільних доріг та залізничних колій, вокзалів, готелів та кемпінгів, рекреаційних зон — усього того, що має значення для організації належного побуту в державі: від аеропортів до вбиралень. Філософія розвитку України поступово змінюється. Основним критерієм, як і в усьому західному світі, стає не економічна міць держави, а добробут та комфорт її громадян. Щоправда, поки рівень інфраструктури не відповідає навіть заниженим вимогам європейських зразків.

Звичною практикою для поважних телеканалів, що транслюють чемпіонат Європи з футболу, є відрядження до країни-організатора знімальної групи, що має готувати в тому числі сюжети історичної тематики, присвячені, наприклад, місту, де відбувається матч та/або розквартирована футбольна команда тієї чи іншої країни. Варто собі уявити, яка потужна реклама для регіону та держави здобувається без додаткових витрат.

Також країна — організатор чемпіонату Європи отримує від УЄФА значну фінансову та технічну допомогу для належного забезпечення турніру. Зазначимо, що УЄФА як потужна міжнародна корпорація зацікавлена у розвитку регіонів, у які інвестуються кошти і які репрезентують її добре ім'я.

Конкурс «Євробачення-2005» в контексті підготовки до проведення ЧЄ-2012

Важливою культурною подією стане проведення навесні 2005 року у Києві ювілейного пісенного конкурсу «Євробачення». Більшість зацікавлених українців називають цю подію визначною для України, вважаючи, що це може допомогти їй у боротьбі за здобуття права на організацію фінальної чатсини ЧЄ-2012.

Однак фахівці схиляються до думки про неадекватність порівняння масштабів обох акцій. Право на проведення «Євробачення» не виборюється організатором, а залежить від того, хто переміг у попередньому конкурсі. Тоді як на проведення фінальної частини Чемпіонату Європи виділяється мінімум шість-вісім років.

ЧЄ-2012 в контексті європейської інтеграції України

Прагнення України до інтеграції у європейську спільноту самим тільки прагненням і залишатиметься, доки справа ця вестиметься виключно у форматі офіціозу. Адже справжня інтеграція можлива лише за умови встановлення добросусідських стосунків, надійного партнерства у бізнесі, освіті, участі у спільних культурних, громадських і гуманітарних проектах, розвитку туристичної і рекреаційної галузей.

Сьогодні загальне бачення європейцями українців значно покращилося, однак доведеться ще довго переконувати пересічних громадян Європейського Союзу в тому, що «українець» — це «свій». Досвід інтеграції самого ЄС свідчить, що основним найбільш продуктивним сегментом суспільних комунікацій є молодь та представники малого та середнього бізнесу.

Саме ці дві категорії становлять найчисельнішу армію футбольних шанувальників, отже, вони є найбільш вірогідними комунікаційними партнерами України. Масовий приїзд вболівальників з Європи забезпечить унікальну нагоду для налагодження позитивного діалогу в майбутньому.

Перспективи українсько-польської співпраці

Світовій історії відомий не один прецедент, коли держави та народи, що впродовж віків бачили одне в одному ворогів, кооперують свої зусилля. Останнім і найбільш яскравим прикладом такої метаморфози був повоєнний економічний союз ФРН та Франції. Держави, що першу половину століття провели у перманентних війнах — від дипломатичних до двох світових, об'єднали зусилля у стратегічних галузях енергетики та виробництві сталі. Власне, цей економічний союз став основою ЄС.

Впродовж віків стосунки між українським та польським народом не були безхмарними. Обидва можуть пред'явити один одному звинувачення у кривдах, утисках і навіть трагедіях.

Спільне проведення чемпіонату Європи з футболу може стати подією, що зруйнує невидиму стіну між нашими народами, бо, як відомо, ніщо так не здатне об'єднати, як успішне здійснення спільної мети. Про те, наскільки серйозно проведення чемпіонату Європи може вплинути на культурне життя країни свідчить досвід Німеччини, де ще за півтора роки до початку чемпіонату світу, усі буквально живуть цією подією. Причому це стосується як палких вболівальників, так і людей, байдужих до футболу. Так, основна тема цьогорічного «Берлінале» — чи не найбільшого культурно-мистецького явища на теренах Європи — саме футбол в контексті чемпіонату світу 2006 року.

Шлях до перемоги в тендері

Має бути сформульована модель співпраці у трикутнику «Федерація футболу України – Держава – Спонсори». Дії організаційного комітету проведення турніру можуть прямо збігатися із завданнями, що ставляться у загальнодержавному масштабі. Для вступу в Євросоюз Україна потребуватиме належно розвиненої інфраструктури: дороги, зв'язок, готелі тощо. Такі самі завдання стоять і перед організаторами турніру.

Це значно полегшує виконання умов, необхідних для перемоги у конкурсі. Окрім цього, інтенсивні стосунки між людьми також є необхідною складовою євроінтеграції, так само як покращення іміджу України. І цього можна досягти в рамках організації турніру.

Лобіювання

Інтереси України та Польщі щодо лобіювання рішення повинні представляти потужні консалтингові та маркетингові фірми, що мають відповідний успішний досвід у наданні послуг попереднім переможцям тендерів. Одним із різновидів лобінгу де-факто є дипломатія. Її можна назвати лобінгом інтересів окремої держави чи групи держав.

Варто також особливу увагу звернути на особистісний фактор. Кожен успішний проект мав публічну підтримку котрогось із легендарних постатей світового футболу. Це постаті калібру Пеле та Бекенбауера. Зазвичай ця підтримка не пов'язується із власними інтересами цієї особи.

Конкуренти

Оскільки УЄФА зацікавлена у розвитку футбольної індустрії в країнах Центральної та Східної Європи, вважається, що турнір 2012 року або наступний буде запропоновано провести саме в цій частині Європи. Отже, особливу увагу слід приділити конкурентам з Угорщини та Хорватії, Румунії та Росії.

Питання щодо Росії може відпасти у разі перемоги цієї країни у конкурсі на проведення Олімпіади-2012. Орієнтовно рішення з цього питання прийматиметься в липні 2005 року. Саме тоді буде відомо, у якому контексті і статусі виступатиме Росія у конкурсі на проведення фінальної частини чемпіонату Європи у 2012 році.

Для УЄФА, як і для кожного інвестора, важливо бачити загальну динаміку успішності проекту. Корисним для України може стати досвід пострадянських загальнодержавних програм. Приміром, програму популяризації футболу у школах та заяву про те, що Україна — єдина держава в світі, де проводяться уроки футболу, можуть оцінювати по-різному, однак для УЄФА це чіткий сигнал, що у цій державі футболу надають пріоритетного значення.

Ключовим в цьому сенсі є наявність інтересу до футболу з боку вболівальників. Трибуни усіх стадіонів на усіх без винятку матчів мають заповнюватися вщерть, а не розмальовуватися в різні кольори для забезпечення «ефекту присутності».

Українсько-польським заявникам варто продемонструвати конкурсній комісії, що вони керуються формулою: «Ми хочемо отримати ЧЄ-2012 для того, аби наш футбол розвивався», а не «Ми розвиваємо наш футбол для того, аби отримати ЧЄ-2012».

Спільна заявка та її специфіка

До останніх років кожна федерація футболу подавала заявку самостійно. Піонерами у спільному проведенні турніру виступили найбільші «мотори» європейської інтеграції — Бельгія та Голландія. Акумулювавши зусилля, вони досягли успіху значною мірою завдяки вмілій презентації свого проекту та належному європейському лоббі. Відтоді почалася «мода» на спільні заявки. Існували навіть такі екзотичні, а з політичної точки зору нереальні проекти, як спільна заявка Туреччини та Греції.

Заявка України та Польщі має переваги та недоліки. Однак кожна перевага при успішному витлумаченні опонентів може розглядатися УЄФА як недолік. І навпаки. Наприклад, одним з таких аргументів є наявність прикордонного контролю між Україною та Євросоюзом. Про цей недолік вже зараз говорять противники українсько-польського проекту.

Підсумки

Чи готова економіка обох держав до проведення ЧЄ-2012? Відповідь категорична: «Ні». Однак до початку турніру ще майже сім років, отже, Україна та Польща ще мають час та реальні можливості забезпечити належний організаційний рівень турніру.

Зрештою, попередній чемпіонат Європи з футболу проводився також у країні, що не мала на момент виграшу конкурсу відповідної інфраструктури. Однак спільний інтерес основних суб'єктів європейського футбольного бізнесу, Євросоюзу та держави помножений на відповідальну працю, дали свій ефект, і Португалія провела змагання належним чином.

Іван ФЕДОРЕНКО: «Перший раунд тендера ми пройдемо»

З восьми претендентів на проведення фінальної частини футбольного чемпіонату Європи 2012 на своїй території зараз у «живих» лишилося п'ять. Спочатку Азербайджан, потім Румунія, а після них і Росія відмовилися від участі у тендері, перший етап якого має завершитись у листопаді нинішнього року. Окрім України, яка сподівається провести Євро-2012 у спілці з Польщею, на це право розраховують також Греція, Італія, Туреччина, а також ще дві країни, які виступають єдиним фронтом — Угорщина та Хорватія. За інформацією з першоджерел журналіст «PANФутболу» звернувся із запитаннями до першого віце-президента НОК України, виконавчого директора Дирекції з подання спільної заявки на Євро-2012 Івана ФЕДОРЕНКА.

PANФутбол: Іване Никифоровичу, розкажіть, будь ласка, на якому етапі знаходиться робота з підготовки до проходження першого етапу відбору.

Федоренко: Ми провели ряд зустрічей з польськими колегами і розробили план дій. Готуємо зустріч на рівні урядів України та Польщі. Сформуємо робочу групу, у якій будуть дві співголови — віце-прем'єри наших країн. Нами підготовлено проект указу Президента України «Про невідкладні заходи і про участь України у тендері на право приймати чемпіонат Європи 2012 року». Федерація футболу України запропонувала провести засідання або нараду за участю міністрів та губернаторів тих регіонів, що зацікавлені в участі у тендері. Головна мета — роз'яснити, які завдання стоять перед міністерствами та керівництвом областей з точки зору підготовки. Ми вже отримали вимоги УЄФА до учасників тендера і розповсюдили ці дані серед керівників регіонів та різних підрозділів. Також розроблено план організації роботи на рівні областей. Особисто я виїздив до Львова, де було проведено нараду за участю губернатора та усіх зацікавлених людей, для того, щоб це місто мало змогу взяти участь у тендері, а потім — розраховувати на проведення кількох матчів. Такі виїзди будуть проводитись й надалі, і ми обов'язково побуваємо у всіх регіонах, що подали заявку у тендері.

PANФутбол: Що це за регіони?

Федоренко: Їх десять: Львів, Одеса, Харків, Запоріжжя, Дніпропетровськ, Суми, Донецьк, Київ, Київська область та Крим. З них буде обрано шість. На мій погляд, мало шансів мають Запоріжжя та Суми. У Запоріжжі будують стадіон, але він, за нашими даними, буде не дуже великим. А вимоги до стадіонів з боку УЄФА є такими: матчі у підгрупах мають проходити на аренах, які можуть вмістити не менше 30 000 глядачів, чвертьфінали та півфінали — не менше 40 000, фінал — не менше 50 000. Чому я згадав Суми? У цьому місті дійсно збудували суто футбольний стадіон. Але нинішні вимоги до стадіонів трохи інші. Він повинен мати усю інфраструктуру для того, щоб уболівальник не лише отримав задоволення від гри, але й зумів відпочити. Окрім цього, стадіон повинен працювати як комерційна структура, заробляти гроші, а не стояти пам'ятником безгосподарності. Як може окупити себе стадіон у цьому вигляді? Візьмемо Дніпропетровськ. «Метеор» себе окупити не може, а ось нова арена, яку будують на місці старого стадіону «Металург», буде відповідати усім вимогам УЄФА, серед яких — накриті персональні місця, бари, кафе, ресторани, фітнес-центри, місця для інвалідів, стоянка для автомобілів, освітлення та багато чого іншого. Дуже високого рівня будується стадіон у Донецьку, який стане першим п'ятизірковим стадіоном. Там буде усе! Ми вивчали досвід Португалії та Голландії. Там йшли таким шляхом, і ми, відповідно, маємо рухатися у тому ж напрямку.

Майбутній стадіон у Дніпропетровську...

Ще одне важливе питання — можливість прийняти велику кількість туристів. Після детального розбору можу сказати, що це не є серйозною проблемою. У великих містах, що претендують на право приймати матчі Євро-2012, є студентські містечка. Вони збудовані ще за часів Радянського Союзу, а життя не стоїть на місці. Потрібно рухатись, розвиватись. На базі гуртожитків неважко зробити двозіркові готелі. Влітку, коли має відбуватися чемпіонат Європи, студенти будуть відпочивати, а їх місця зможуть зайняти туристи. Користь буде і країні, і самим студентам, які у кінці серпня отримають добре оздоблені кімнати. Попереду у нас багато часу, щоб це питання вирішити.

Транспортна галузь в країні розвивається. Зараз з Києва, наприклад, до Дніпропетровська можна дістатися за п'ять з половиною годин. Тому вважаю, що неважко буде зацікавити туристів якимись насиченими програмами. В Україні є на що подивитись, варто лише зуміти це показати, прорекламувати. Узяти хоча б Трипілля, де була давня цивілізація, з якої вийшли ми з вами. Це потрібно показувати! Не думаю, що це надскладне завдання. І його вирішення також має принести користь державі.

PANФутбол: Багатьох цікавить питання фінансових гарантій уряду...

Федоренко: На першому етапі тендеру, де з п'яти претендентів будуть відібрані три, що продовжать боротьбу, ми повинні надати загальні гарантії. А ось на другому етапі, який завершиться у грудні 2006 року, потрібні конкретні гарантії по кожному стадіону, по кожній області. Президент України підтримав цю ідею, і це дуже важливо. Адже першим пунктом його указу записано наступне: «Визнати, що участь України у тендері на право приймати чемпіонат Європи 2012 року є загальнодержавним заходом». Це обов'язок усіх — від президента ФФУ до звичайного жителя. Наше завдання — переконати українців, що це потрібно нам, що це принесе користь Україні. Згоден, ціни на квитки на матчі можуть бути дуже великими, але і це питання можна вирішити. Наприклад, через створення акціонерних товариств, через створення механізмів поетапного розрахунку за квитки.

Для організації роботи нами створено консорціум, до якого вже увійшли ФФУ, компанія «ProMarketing» (вона займається маркетинговими програмами), компанія KPGM (займається фінансовими підрахунками і входить до п'ятірки компаній, що можуть підписувати документи, які визнає УЄФА), компанія «Бейкер та Маккензі» (юридична компанія, яка допомагає у оформленні усіх документів), а також Міністерство молоді і спорту та НОК України. Перераховані закордонні компанії — дуже авторитетні у Європі, вони працювали із португальцями, допомагали їм виборoти право приймати Євро-2004.

Особисто я навіть не уявляю собі, що ми можемо програти. На першому етапі ми точно потрапимо до чільної трійки і пройдемо далі. Чому? Україна і Польща — це серце Європи. Нас разом — 90 мільйонів, інші конкуренти цим не можуть похвалитись. Ми — слов'яни, і хочемо проявити свою гостинність. У нас є три володарі «Золотого м'яча» — Шевченко, Беланов та Блохін. У нас є Руслана, яка завоювала для України право приймати Євробачення. Саме через Євробачення ми сподіваємося переконати Європу, що Україна — демократична держава, що у нас все є. І, найголовніше, у нас є велике бажання здобути право приймати Євро-2012. У нас є лозунг «Футбол об'єднає людей». І якщо ми усі складові, які говорять на нашу користь, реалізуємо, все буде гаразд.

Жителі України повинні усвідомлювати, що по закінченні чемпіонату Європи у нас буде як мінімум шість сучасних стадіонів, за якими будуть тягнутися і в інших містах. У нас будуть чудові тренувальні бази, чудові готелі, буде розвиватися туризм. Зараз туристичні фірми головним чином працюють на Туреччину, Єгипет, ОАЕ, хоча Україна могла б заробляти на туристах чималі кошти. У 2004 році Португалія після проведення чемпіонату Європи отримала 10 стадіонів, розвинену туристичну галузь, а також 500 мільйонів євро чистого прибутку (не кажучи вже про прибуток УЄФА, який майже втричі більше). Хоча за рівнем розвитку, рівнем життя Португалія не так вже й далеко пішла від України. Якщо у нас є шанс, потрібно об'єднати усі зусилля, аби його реалізувати.

PANФутбол: Ви кажете, що перший раунд тендеру ми пройдемо. Хотілося б почути, кого ви вважаєте головним конкурентом України та Польщі...

Федоренко: Перший головний конкурент — Італія. Пояснювати, чому саме ця країна, думаю, не варто. Другий головний конкурент — Угорщина та Хорватія. Може, комусь здасться дивним такий висновок, але я добре знаю інфраструктуру у цих двох країнах, знаю їх велике бажання прийняти чемпіонат Європи. Хорватія веде переговори з приводу вступу до ЄС, а Угорщина вже там. Відзначу ще і Грецію. Але у цій країні зараз є лише один Олімпійський стадіон, який відповідає вимогам УЄФА стосовно арен, що мають приймати матчі чемпіонату Європи. Для нас дуже важливим є указ Віктора Ющенка про безвізовий режим в'їзду до України громадян Євросоюзу з 1 травня до 1 вересня — у якості експерименту. Це додатковий фактор на нашу користь, тому що ми демонструємо Європі свою відкритість. Сьогодні авторитет Віктора Ющенка і Олексан-

...та у Донецьку

Прес-служба ФК «Шахтар»

дра Квасневського у світі дуже великий. Так само, як і авторитет Григорія Суркіса і президента польської національної федерації Міхала Лістюевича — у футбольному світі.

PANФутбол: Що потрібно зробити напередодні другого туру виборів?

Федоренко: Перш за все, ми сподіваємось розписати бюджет на 2006 рік і показати, що Україна цілеспрямовано рухається до Євро-2012. Хіба, плануючи розбудову нових стадіонів у Донецьку і Дніпропетровську, ми готувались саме до тендеру? Ні, ця робота велась самостійно, тому що у цьому є необхідність. Реконструкція НСК «Олімпійський» у Києві відбулася б у будь-якому разі. Новий залізничний вокзал у Києві будується також тому, що він необхідний столиці. З'явилися закордонні інвестори для реконструкції аеропорту «Бориспіль», буде реконструйований аеропорт у Донецьку. Існує домовленість між урядами Польщі і України стосовно міжнародної траси Краків-Львів-Київ. Це все розробляється самостійно, без прив'язки до Євро-2012. Як би там не було, національні туристичні програми будуть розроблятися, а готелі — будуватися. І це має свідчити про те, що Україна знаходиться у постійному розвитку. Але ці ж самі факти можна використати для підтвердження серйозності наших намірів. Мовляв, дивіться, як ми працюємо вже зараз, не очікуючи результатів тендеру.

PANФутбол: Наскільки мені відомо, кожен кандидат має зробити так звану Заявочну книгу. Вона вже готова?

Федоренко: Ні, але у нас є думки, як її зробити. Ми знаємо, що має бути у цій книзі. Це дуже важка і складна робота, результатом якої має бути кілька томів розрахунків, схем, проектів, різних розробок, планів. Збираємося розробити і компакт-диск, де буде все-все. Ми повинні врахувати абсолютно все і перш за все виконати усі вимоги УЄФА. І в плані безпеки — також. Знову повертаюсь до теми Євробачення. Європейська спільнота змогла переконатись, що у нас демократична і безпечна держава. Під час проведення музичного конкурсу на цілий тиждень буде перекрито Хрещатик, де будуть гуляти туристи. Нам важливо підтвердити свій позитивний імідж, проявити гостинність.

PANФутбол: Комісії з УЄФА будуть здійснювати подорожі країнами, що претендують на Євро-2012?

Федоренко: На першому етапі — ні, а ось на другому комісії будуть інспектувати кожен важливий об'єкт. Ми повинні 21 липня цього року прибути до УЄФА, привезти з собою документацію, компакт-диски і презентувати нашу програму. Далі до листопада буде проходити обговорення проектів, а ми намагатимемося лобіювати свою програму. За допомогою відомих у світі українців. Додаткову допомогу нашій спільній справі може зробити вдалий виступ національної команди на чолі з Олегом Блохіним. Варто виграти на початку червня у Казахстана вдома та у Греції на виїзді, забезпечити собі участь у Чемпіонаті Світу 2006 року, і до України буде більш поважне ставлення. У Європі переконаються, що наш футбол розвивається, а право прийняти Євро-2012 дасть змогу посилити цей розвиток.

Андрій Леонідов

Консультація експерта

Палата з вирішення суперечок ФІФА зобов'язала запорізький «Металург» виплатити своїм колишнім футболістам, молдавським легіонерам Едуарду Валуці, Марчелу Решитці та Олексію Савінову 92 тисячі американських доларів, а також надала гравцям статус вільних агентів. Про те, яке продовження отримала ця справа, ми запитали голову профспілки «Футболісти України» ***Олега Печорного.***

— Запорізький «Металург» подав апеляцію на це рішення у Спортивний арбітражний суд Лозанни. Зазначу, що це взагалі перший випадок в історії трирічного існування Палати з вирішення суперечок ФІФА, коли її рішення оскаржують.

Зі свого боку, ми готуємо зустрічний позов, у якому вимагаємо для футболістів 500 тисяч євро відшкодування морального збитку. Також ми будемо клопотати у ФІФА щодо санкцій по відношенню до запорізького клуба. Зазначу, що згідно регламентарних норм, це питання повинно бути вирішеним до 10 липня.

Керівництво німецького «Нюрнберга» запросило до клубу персонального капелана. Це було зроблено для підтримки команди, яка бореться за збереження прописки у бундеслізі. «Моя робота полягає в тому, щоб молитися за команду та її вболівальників», — заявив Штефан Менц, священик Римської Католицької церкви, діяльність якого у «Нюрнберзі» не оплачується.

У Беслані розпочали монтаж штучних полів четвертого покоління, які подарувала ФІФА. Поля планували настелити ще на початку березня. Але зима, що затягнулася, внесла корективи у наміри спорткомітету Правобережного району міста. Беслан планує відвідати президент ФІФА Леннарт Юханссон та президент РФС Віталій Мутко. До речі, РФС подарує Північній Осетії два штучних поля, ще одне — Федерація футболу України.

Гравець однієї з команд любительської ліги англійського міста Бірмінгема загинув у результаті ушкоджень голови, отриманих у бійці під час матчу. 39-річний Томас Слаттері виходив на поле тільки через те, що у складі клубу «Сент-Джозеф» не вистачало гравців. Раніше він не виступав за цю команду. Гра проходила у напруженій обстановці, а по її завершенні Слаттері посварився з одним із суперників. Суперечка переросла в бійку, в результаті якої ветерана було жорстоко побито. Він помер через декілька годин у лікарні, залишивши без батька своїх дев'ятьох дітей. «Цей матч став для Томмі першим за нашу команду. Його брат Едвард, менеджер нашого клубу, попросив його зіграти за нас. Мені важко повірити, що таке трапилось», — розповів 17-річний гравець «Сент-Джозефа». Бірмінгемська поліція вже заарештувала трьох чоловік по звинуваченню у вбивстві Слаттері.

Донецький «Шахтар» встановить на РСК «Олімпійський» ультрасучасне кольорове відеотабло. Як повідомив директор «Олімпійського» Геннадій Калицун, на придбання і встановлення дива електронної техніки Донецька облрада виділила 5 мільйонів гривень. Переможцем тендеру, в якому брали участь чотири великі фірми, стала угорська компанія «Мегалюкс». Роботи з виготовлення й встановлення відеотабло повинні завершитися до вересня цього року, тобто до початку групового турніру Ліги чемпіонів. Відеотабло призначене не тільки для футбольних матчів, але й для змагань з легкої атлетики найвищого рівня. Площа нового суперекрану, аналогів якому немає у світі, складає 71 квадратний метр. Відеотабло буде встановлено на південній трибуні РСК «Олімпійський».

Головний тренер «Челсі» Жозе Моріньо в інтерв'ю виданню «Nuts» розповів про своє щасливе пальто, яке він неодмінно одягає на матчі лондонців. «Всі говорять, що у мене лише одне пальто, але це не так. Я просто люблю його. Воно тепле та м'яке через високий вміст кашеміру. Я не змінюю його тому, що воно приносить мені удачу. Мені надсилали інший одяг, але я не збираюсь змінювати своє пальто. Можливо мені прийдеться розстатися з ним, коли стане зовсім тепло. Проте, якщо хтось забажає придбати його у мене, то цій людини доведеться заплатити мені багато грошей», — розповів Моріньо. Крім того, журналісти з'ясували, що це пальто, яке було вироблене відомою дизайнерською компанією «Армані», Моріньо 5 років тому подарувала дружина Тамі.

Німецький «Шальке», ймовірно, найближчим часом змінить назву свого домашнього стадіону «Арена АуфШальке». Причиною цього може стати підписання нового спонсорського контракту з відомим корейським виробником електроніки «Самсунг». У межах можливої угоди йдеться і про передачу прав на назву стадіону. «Так, ми ведемо переговори з «Самсунгом», але остаточне рішення поки не прийняте, ні стосовно угоди, ні стосовно перейменування арени», — зазначив один з керівників німецького клубу.

Захисника «Манчестер Юнайтед» Ріо Фердінанда було визнано найстильнішим чоловіком у Великій Британії. Представники високої комісії вирішили, що саме Фердінанду до снаги перервати еру всезагальної скильності до Девіда Бекхема, який протягом трьох років вважався «самим-самим» в Англії. За думкою фахівців, Ріо Фердінанд не є калифом на годину — модельєри ще встигнуть поексплуатувати його. До того ж футболіст ставиться до своєї персони дуже серйозно. Серед головних конкурентів Фердінанда у боротьбі за почесне звання були Девід Джеймс, Кріштіану Роналду, Кака та Фреді Юнгберг.

Португальська поліція завершила дворічне розслідування у справі футбольної корупції і передала усі документи до прокуратури. Операцію «Золотий свисток» було розпочато у березні 2003 року після появи повідомлень про букмекерські операції, в яких були задіяні арбітри, котрі обслуговували матчі нижчих дивізіонів. Слідчим вдалося зібрати дані про 200 підозрюваних, у тому числі офіційних представників клубів, Португальської федерації футболу і муніципалітетів, а також суддів і бізнесменів. На даний момент вже висунуті звинувачення президенту Португальської футбольної ліги Валентиму Лорейру і віце-президенту суддівського комітету Федерації футболу Португалії.

РОМАН АБРАМОВИЧ ОЧИМА АНГЛІЙЦІВ

Бен Литтлтон
Лондон, спеціально для «**PAN**Футболу»

Футбольні вболівальники усього світу мають право змінювати свою думку, коли їм заманеться. Прихильники «Евертона», які схилялися перед Вейном Руні, коли він став у 16 років наймолодшим гравцем, що забивав у Прем'єр-Лізі, зараз не можуть навіть бачити форварда, сприймаючи його як зрадника після переходу до «Манчестер Юнайтед». Те ж саме є актуальним і для фанів «Лідса», розчарованих тим, що один з їхніх улюбленців, Алан Сміт, пішов від них, як тільки команда вибула до нижчого дивізіону — він також приєднався до «МЮ».

Але є один шар вболівальників, які розділені між собою: це фанати «Челсі», який знаходиться за крок до здобуття першого чемпіонського звання за 50 років та прекрасно виступає у Лізі чемпіонів. Через два роки після купівлі клубу до Романа Абрамовича починають приходити нагороди — і, в цілому, прихильники «Челсі» йому вдячні.

«Не думаю, що це не могло статися без Романа Абрамовича, — каже кореспондентові «**PAN**Футболу» перед нічийною грою з «Бірмінгемом» Гері Мехессі, постійний відвідувач «Стамфорд Брідж» з 1976 року. — «Команди завжди шукають шлях до успіху. Декілька років слави влаштували б мене».

Утім, його думку не повністю поділяє володар сезонного абонементу Марк Янг, який нещодавно звернувся до англійської газети «Таймс». «Відповідність — ось яку я вбачаю проблему нинішнього режиму», — каже він. — «Я дуже споріднений з гравцями на кшталт Джона Террі або Ейдура Гудйонсена, оскільки вони представляють стару гвардію — Ейдур, придбаний за 4 мільйони фунтів, був задешевим у порівнянні з 24-мільйонним Дідьє Дрогба. Отже, гроші забирають трохи зовнішнього блиску та надають іншим можливість для виправдання, чому вони не перебувають на вершині ліги».

У той час як вболівальники «Челсі» сперечаються між собою, тиждень за тижнем прямуючи до неминучого параду переможців вулицями Лондона, інші футбольні сили Англії спостерігають за цим не без заздрості. Абрамович змінив обличчя футболу — не лише в Англії, а й у всій Європі — і його вплив, зважаючи на деякі повідомлення, простягається також і до Латинської Америки.

Але він мешкає в Англії, де його вплив відчувається найбільше, саме як і його банківський рахунок, і його таємниця. Футбольні фінансові магнати, як кажуть, досі вивчають законність поглинання ним «Челсі», але майже за два роки не знайшли нічого. Те ж саме стосується і дослідження особистого багатства Абрамовича, хоча важка доля російського генпрокурора Юрія Скуратова, — який був відправлений у відставку у той час як готував справу з конфіскації у Абрамовича нафтової компанії, що нібито була незаконно приватизована, — була в Англії гарячою новиною.

Однак, дійсність є такою, що футбольні багатії тривалий час робили гроші шляхами, які перебувають поза розумінням пересічного вболівальника (хоча у випадку з Абрамовичем люди знають, що він заробив свої гроші після того, як у 1995 році купив разом з партнером контрольний пакет акцій «Сібнефті» на тендері, що проводився Кремлем), і поняття того, що існує межа дозволеного, стає перед можливістю мати футбольний клуб новим та неприємним. Врешті, Абрамович не був викритий у чомусь незаконному, і його не може робити винним лише те, що він має багато грошей.

Причини його появи в Англії полягають у самій сутності Прем'єр-Ліги, яка була створена на капіталістичних засадах і гарантує вже заможним ще більшу дистанцію між ними та біднішими. Немає ані згадувань про рівність з клубами не з Прем'єр-Ліги, ані розмов про розмір зарплати чи рівне розподілення прибутків від телетрансляцій, чи інші шляхи підвищення конкурентноздатності ліги. Багатії використовують свою владу та вплив для укріплення положення обраних, і ви маєте бути дуже багатим, щоб стати членом їхнього «товариства». Абрамович це зробив і врятував принаймні один інший клуб від фінансової загибелі: «Вест Гем», лондонський суперник «Челсі», був на межі банкрутства, коли Абрамович два роки тому купив за 12,6 мільйона фунтів двох кращих гравців цієї команди: Джо Коула та Глена Джонсона.

На відміну від інших володарів клубів, він змусив оглядачів ставитися до себе з симпатією, завдяки постійному відвідуванню, як домашніх, так і виїзних матчів. Голкіпер Петр Чех відзначив, що Абрамович завжди заходить до роздягальні після кожної гри, але ніколи не розмовляє безпосередньо з гравцями.

А форвард Дідьє Дрогба надав можливість проникнути у відчуття побоювання та поваги, яка зрозуміти, яке існує серед гравців. «Пам'ятаю, як його син сів у роздягальні поруч зі мною на місце Клода Макелеле, у той час, як той перебував у душі. Я все ще був там, коли Клод повернувся, обгорнутий рушником: він стояв перед нами і не наважувався сказати, що то його місце», — розповідає Дрогба. — «Одного разу його син попросив у мене футболку, і, звичайно, оскільки це був сина боса, я добре вичистив її, склав та швидко віддав йому».

Але Дрогба також цінує зусилля, які Абрамович докладає для клубу. «Містер Абрамович — справжній завзятий фан», — продовжує він. — «Коли в іншій країні відбувається якійсь великий матч, дуже часто він там буває. Ми це помічаємо, і це підхльостує нас».

Перше кадрове рішення Абрамовича як володаря «Челсі» було переманювання Пітера Кеньйона з «Манчестер Юнайтед» на посаду виконавчого директора. Йому був доручений пошук нового тренера, розробка бізнес-плану та інфраструктури, з якими «Челсі» отримав би змогу увійти до найвпливовішої групи клубного європейського футболу G-14. Кеньон мав зв'язки, необхідні для виконання своїх обіцянок, але зробив низку помилок.

По-перше, він публічно заявив, що тренер Клаудіо Раньєрі, популярна особа у клубі та за його межами, буде звільнений, якщо не завоює трофеїв у перший сезон влади Абрамовича. Це було нездійсненне завдання, і регулярні прес-конференції Кеньйона, на яких він оголошував інші цілі — у тому числі запрошення тренера збірної Англії Ерікссона — не зближували його з громадськістю.

AFP/Карл Де Соуза

Пітер Кеньйон та Жозе Моріньо: два вирішальних кадрових рішення Романа Абрамовича

Коли Кеньйон та тренер Жозе Моріньо нібито зустрічалися із захисником «Арсеналу» Ешлі Коулом в одному з лондонських готелів для обговорення таємної угоди, невдоволення Кеньйоном зросло ще більше. Кеньйон мав можливість спростувати це у радіопрограмі, але замість цього дотримувався позиції необговорення теми Коула. Але ж мова йде не про якісь трансферні плітки, а про прямі обвинувачення. Справа все ще розслідується, і «Челсі», якщо провина клубу буде доведена, загрожує штраф, позбавлення очок або, навіть, вигнання з Прем'єр-Ліги.

Коли Ерікссон остаточно відмовив «Челсі», Кеньйон (та Абрамович) звернулись до Моріньо, який був разом з «Порту» за крок від перемоги у Лізі чемпіонів. Це було чудове партнерство (набагато успішніше, ніж могло стати призначення Ерікссона), та вболівальники англійської національної збірної також усвідомлювали, що альянс між Моріньо та Абрамовичем буде вигідним і для них. Джон Террі та Френк Лемпард — два найбільш прогресуючих гравці у країні, а якщо Стівен Джеррард та Коул приєднаються до них влітку, квартет перебуватиме разом цілий сезон. Під наглядом Моріньо. Вони будуть стрижнем англійської команди на наступному Чемпіонаті світу.

Однак, є проблеми: справи Ерікссона та Коула (а також подальше погіршення відносин між Футбольною Асоціацією Англії та «Арсеналом») завершені, однак їх змінили нещодавні «розбірки» з «Барселоною», чий президент Хоан Лапорта досі вирує у брудних хитрощах — він вірить у компенсацію його клубові за виліт з Ліги чемпіонів, та УЄФА, який назвав Моріньо «ворогом футболу» перед тим, як дискваліфікувати його на чвертьфінальні матчі проти мюнхенської «Баварії».

Свара з УЄФА посилилася перед грою-відповіддю з «Баварією», коли Моріньо на передматчову прес-конференцію відправив тренера з фізпідготовки Руї Фаріа та четвертого форварда Мікаеля Форселла. І фанати суперника почали акції проти «Челсі». Абрамовича закидали пляшками прихильники «Барселони», а також він був осміяний німцями, коли йшов полем на «Стемфорд Брідж» після першої гри з «Баварією». Як писав у «Таймс» Метт Дікінсон, «Шлях його менеджера викликає проблеми, і йому можуть знадобитися всюдисущі охоронці».

Моріньо також був оштрафований Футбольною Асоціацією за те, що назвав гравців «Манчестер Юнайтед» «дурисвітами» після їньої дуелі у півфіналі Кубка ліги, у той час як «Челсі» був покараний УЄФА за запізнення на другий тайм гри з «Барселоною» та неявку на прес-конференцію після першого матчу з каталонцями. Такою була поведінка Моріньо, якого, що не є дивним, підтримав Абрамович. Більше того, росіянин запропонував тренерові величезне підвищення зарплатні, збільшивши його заробіток до 6 мільйонів фунтів на рік, не враховуючи премій.

Моріньо вважає, що негативні виступи у ЗМІ стосовно «Челсі» — у тому числі і помилки Кеньйона, і власні публічні виступи тренера, чого було достатньо — є наслідком заздрості. «Англійські ЗМІ не люблять «Челсі», — зазначив він, — «Містер Абрамович являє собою економічну міць, яка прийшла та нав'язала себе у їхній країні».

Але це не є цілком вірним. Причини, через які люди виступають проти «Челсі», полягають у тому, що ігноруються правила, що Абрамович може дозволити собі платити, яке б покарання він би не отримав.

Іан Рідлі, колумніст з газети «Observer», нещодавно писав: «Челсі» нахабно ставився до правил залучення новачків протягом минулого року; гордовитість, яка прийшла разом з грішми, характеризувала їхню позицію. Жодні фінансові санкції, звичайно, занадто не турбували «Челсі», чого не скажеш про позбавлення очок. У випадку визнання клубу винним, «Челсі» має бути позбавлений очок, тому що... це була б єдина мова, яку вони розуміють. Команда та гроші повинні бути виправдані, і, звичайно, це має робити клуб. Поясненням, але, звичайно, не виправданням нехтування правил Кеньйоном і партнерами та легкості, з якою вони це робили, могла б бути мужність, яку надавало відчуття того, що гроші приносять владу. Можливо купити клас на полє, але «Челсі» потребує чогось окрім цього».

Таке відчуття, що Абрамович схвалює поведінку Моріньо: якщо він хоче, щоб клуб просто вигравав трофеї, цей шлях є вірним; але якщо він хоче володарювати найпопулярнішим у світі футбольним брендом, прийшов час це кардинально переглянути.

Навіть, тренер «Арсеналу» Арсен Венгер, зазвичай, мовчазний, коли справа торкається інших клубів, закликає Абрамовича приборкати його тренера та виконавчого директора. «Вважаю, це корисно було б почути від Абрамовича», сказав він. — «Він визначає спосіб спілкування у клубі. Звичайно, він дуже могутній, і клуб має перевагу у тому, що грає лише за своїми правилами. Ось чому я вважаю, що шлях, яким він хоче вести клуб, є важливим для англійського футболу та Прем'єр-Ліги. Кожен клуб має свою цінність, і я хотів би почути від «Челсі», що він дійсно хоче бути англійським та якою буде його політика. Але відчуваю, що від цього клубу такого не дочекатися».

Здебільшого, це відповідає дійсності, і «Челсі» може бути впевненим, що «Арсенал» та «Барселона» не підтримають його нинішні спроби вступити до G-14. «Парі Сен-Жермен» також навряд чи допоможе Абрамовичу, пам'ятаючи про спробу Кеньйона, коли ще той працював у «Манчестер Юнайтед», купити Роналдіньйо.

Але Абрамович має підтримку інших великих клубів Європи, у тому числі з боку двох італійських грандів «Мілана» та «Ювентуса». Абрамович є добрим другом віце-президента «Мілана» Адріано Галліані, і навіть нещодавню травму Ар'єна Роббена лікували доктори цього клубу. Управляючий «Мілана» Умберто Гандіні зазначив: «Челсі» — великий клуб, там багато наших друзів, і ми ставимося до них з великою повагою. У нас дуже добрі стосунки з Романом і Пітером. Якщо ми не зможемо виграти Лігу чемпіонів, я хотів би, щоб це зробив «Челсі».

Форвард «Мілана» Андрій Шевченко також відзначив, що перебуває у добрих стосунках з Абрамовичем, наполягаючи при цьому на відданості «Мілану». «Я поважаю Романа, і він мені імпонує. Він любить футбол. Ми знайомі й часто спілкуємося».

Директор клубу «Ювентус» Ромі Гай додав: «Уся історія футболу написана пристрасними людьми та багатіями. Вони віддавали грі свої серця та гроші, і це — єдиний шлях. Найважливіші речі для вболівальників: гроші та відданість — і «Челсі» має те й інше. Для розвитку великої справи ви повинні десь її почати, і це є тим, що робить «Челсі». Несподівана поява нових клубів — добре для футболу».

Гроші Абрамовича змінили обличчя футболу, але вони разом з тим стали загрозою для моралі гри у країні. Якщо «Челсі» продовжуватиме зневажати правила, а Кеньйон з Моріньо робитимуть та говоритимуть все, що їм заманеться, Абрамович не зможе залишити позитивну, сповнену трофеями спадщину — таку, яку він би хотів.

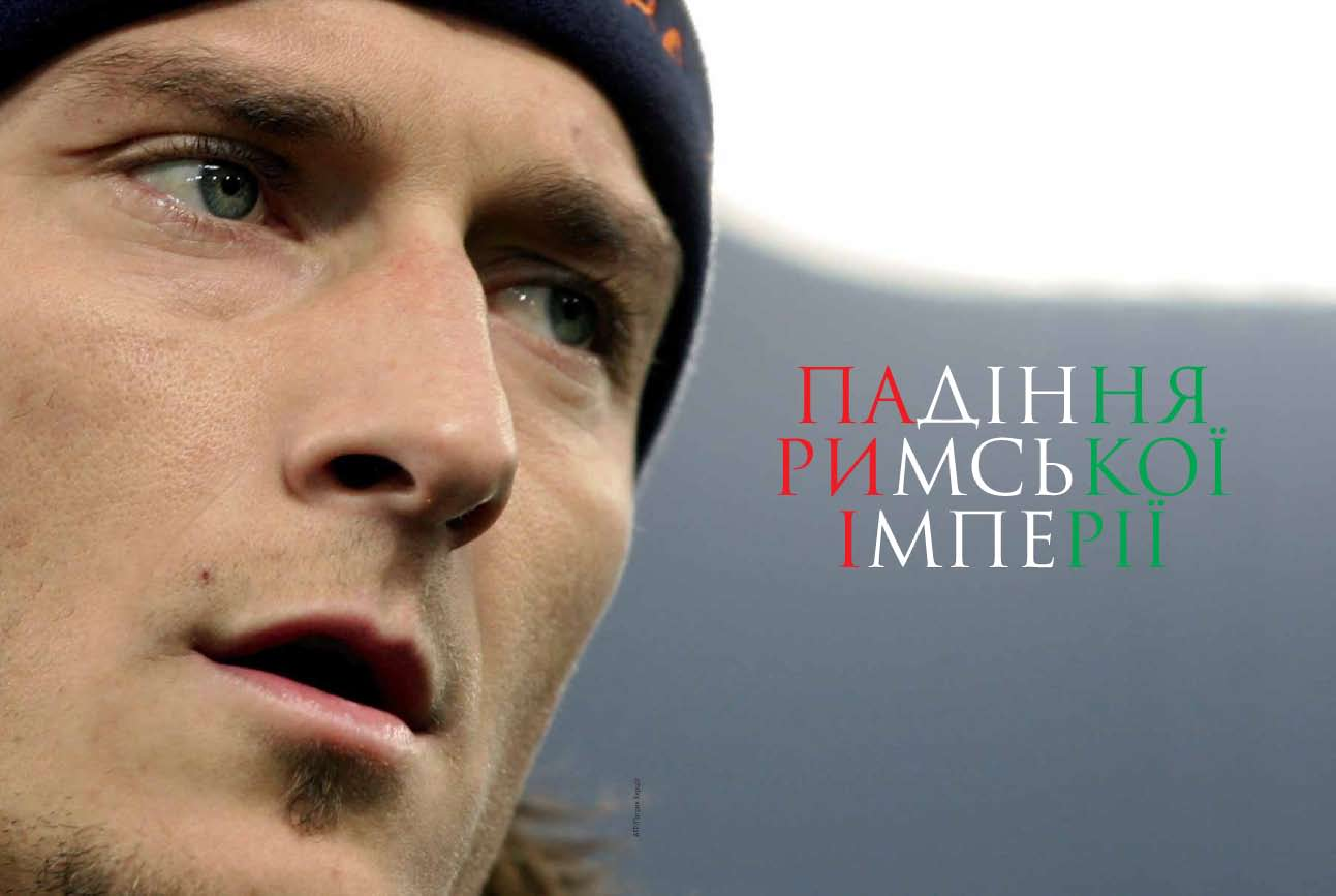
Його входження в англійський футбол, безсумнівно, стало драматичним та хвилюючим — «Челсі» може дозволити собі мати кращих гравців світу, має кращого на планеті тренера, який піднімає деякі англійські таланти до рівня кращих футболістів світу — але небезпека полягає у тому, що все хороше може бути забутим через триваючу неповагу до правил.

Марк Янг — той вболівальник «Челсі», який писав до газети — підсумував все це кращим чином, додавши до своїх слів: «Я б зволів виграти чемпіонат та інші трофеї без мільйонів Романа, але, якщо це є умовою, я її прийму. Можливо, це просто не зовсім той шлях, про який я думав».

Він правий: «Челсі» під керівництвом Абрамовича привертає увагу, хвилює, викликає суперечки і, врешті, перемагає — але, звичайно, не є таким, як усі думали.

Багатьом фанам «Челсі» до вподоби Абрамович та його гроші

ПАДІННЯ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Денис Босянок

Футбольна історія

Одна фіалка весни не робить, навіть якщо вона проривається до сонця на святих та одвічних римських пагорбах. Ця крилата сентенція такого ж прадавнього походження, як і самі славнозвісні володарі-пагорби Вічного міста, що під лагідну музику хвиль зеленоокого Тібра служать непохитними вартовими дуже неспокійної історії найбільшого міста Італії. Проте навіть наймогутніші вартові інколи засинають або втомлюються, що закінчується часто епохальною трагедією. Римські пагорби неодноразово величаво піднімалися знову й знову після найстрашніших трагедій та падінь улюбленого міста та його мешканців, котрі без пережитих грандіозних драм всепенських масштабів знову й знову повертали світові дороги-судини повз іменитих вартових до багатостраждального серця людської цивілізації. Як одна фіалка не приносить весну, так і Рим, як відомо, не будувався за один день, футбольний храм якого, звісно, тим більше. Вже досить давно, щоправда, цей храм руйнується, і теперішню запізнілу весну його численні відвідувачі вкотре провели в нескінченних молитвах до господаря футбольного Парнасу, благаючи ретельно та часто відчайдушно про спасіння бідолашних грішників кальчо.

Він чи не найкраще ілюструє своєю біографією, як неймовірно важко втриматися на невпинних хмарах тріумфу, що клубляться навколо вершини Парнасу. Він протримався на цих щасливих хмарах майже 11 років, але вже понад два роки «біло-небесна» країна живе в абсолютно іншому світі — у світі розстріляних ілюзій, куди дуже довго не залітають янголи-херувими. З усіх останніх за два сезони дошкульних петард італійського футболу, та новорічна зітліла дворічної давнини, що символізувала закінчення ери римського «імператора» Краньотті, гадаю, заслуговує особливої уваги за своїми значенням та наслідками.

20 лютого 1992 року, безперечно, став визначною датою в історії клубу «Лаціо», адже в цей день за 25 мільярдів старих лір (приблизно 12 млн. доларів) Серджіо Краньотті придбав у Джанмарко Алері «небесний» римський футбольний клуб. Для тіфозі прихід нового президента став справжнім зворотнім моментом в історії улюбленої команди. Він відразу почав застосовувати фінансові ресурси на повну потужність: власний прибутковий банк та продуктова колонія Cirio-Polenghi-DeRica миттєво почали реанімувати клуб, котрий значний період 80-х пробуксовував у серії В. Вже першими своїми кроками по героїчній дорозі вгору, до країни богів кальчо Краньотті сміливо увірвався, можна сказати, в історію, коли «Лаціо» став першим італійським клубом, що пустив свої акції у вільний продаж на міланській біржі. Перші шість сезонів ери нового президента не назвеш прибутковими, «біло-небесні» були на фініші п'ятими, четвертими, другими, третіми, четвертими та сьомими, зрештою, в 1998 році. І цей другорядний рівень ніяким чином не влаштовував президента-месіонера, особливо на тлі золотої розкоші заслужених мешканців футбольного Олімпу Джанні Аньєллі (померлий супербос «Ювентуса») та Сільвіо Берлусконі (господар «Мілану»). І Краньотті влітку 1998-го здійснює свій другий, куди більш вагомий за значенням, історичний крок: викладає з власного гаманця 110(!!) мільйонів доларів на придбання нових зірок у свою команду, таких як Крістіан В'єрі (26 млн.), чилієць Марсело Салас (19 млн.), югослави Сініша Михайлович (13 млн.) та Деян Станкович (15 млн.), португальці Серджіо Консейсан (10 млн.) та Фернандо Коуту (9 млн.), іспанець Іван Де Ла Пенья (14 млн.). Це була рекордна літня трансферна сума, котру витрачав будь-який світовий футбольний клуб до появи в Лондоні з вагонами доларів губернатора Чукотки. Що ж, ще 5-6 років тому «золотисто-небесні» точно були найдорожчим клубом світу, і, принаймні, тоді дорога на Формелло (клубна база «Лаціо») була значно популярніша в Італії, ніж славнозвісні північні футбольні шляхи. Але Краньотті зробив не тільки виклик заможнім та іменитим суперникам з Півночі, а, насамперед, власним силам та долі.

Суперництво Півночі з Півднем на Апеннінах уже давно є титанічною політичною війною і водночас — гарантованою умовою поступального розвитку всієї давньої країни. Нас, звичайно, цікавить, у першу чергу, футбольне поле одвічної війни, так тут, як і загалом, Південь на чолі з Римом, образно кажучи, далеко відстав на своїй колісниці від неймовірно гарної та майже досконалої Lombarghini Diavolo — улюбленої машини Півночі.

За останні сім років команда здобула шість різних трофеїв, включаючи довгоочікуване друге в історії скудето-2000, а це вже, не враховуючи двох перших в його колекції Кубка та Суперкубка Італії, більше, ніж за 90 років усіх 24 попередників Краньотті! Проте виклик головний — долі — він не витримав, і війну Південь продовжує програвати могутній Півночі. За свої сім здобутих трофеїв «Лаціо» заплатив всесильним богам історії неймовірну важку ціну — голову імператора з усією ще колись найбагатшою скарбницею в світі.

Близько 140 невеликих річок, що разом складали велику й бурхливу фінансову ріку Краньотті, пересохли за три сезони повністю та без жодних ознак життя. За рекордні 110 мільйонів доларів влітку 1998 року імператор Краньотті фактично придбав місце на цвинтарі небожителів італійського футболу, куди потрапив першими днями 2003. Гадаю, що саме Серджіо Краньотті можна назвати чи не першим стратегом футбольної гонитви фінансових суперозброєнь, якщо аналізувати масштаби та розміри грошових апетитів, та до великого політика та актора Рональда Рейгана йому дуже далеко. Між іншим, зовсім недалеко, але у тому ж престижному полі знаного посмертного пантеону знаходиться могила також колись величної синьйори Фіорентини — слава Богу, її бідолашну душу було врятовано багатостраждальним шляхом тортур четвертим дивізіоном італійського футболу та наступним блаженним милосердям «папи» кальчо та прем'єра країни водночас Сільвіо Берлусконі, який давно відомий прихильним ставленням до теплих оку «фіалок». Між іншим, першим реаніматором «фіолетового» щастя був у серії С2 прямий нащадок кошового Білоцерківського козацького полку П'єтро (Петро) Верховод, котрого, таким чином, і можна вважати першим українцем — чемпіоном Італії (скудето-83 у складі «Роми»).

Та повернімося до Вічного міста. Найбільш спритним та впливовим після «смерті» імператора Краньотті виявився його екс-компаньйон Уго Лонго. Щоправда, двадцять шостого президента «Лаціо» вистачило лише на 80% виплату заборгованої зарплатні та короткотермінову відстрочку виплати боргів екс-«небесного» клубу, що досягли тягаря величиною 150 млн. доларів. Практичного рятівника-визволителя від важкої недолі першому римському клубові довелося чекати до нинішнього літа, коли сили та терпіння остаточно залишили підприємця Лонго. Ризикнув взяти на свої плечі важкий хрест відповідальності 47-річний доктор економіки Клаудіо Лотіто, який, безперечно, не один раз спитав перед цим відповідальним рішенням благословення господнього в одному з храмів святого міста. Швидше за все, це благословення таки виявилося досить гучним для вух дуже обережного доктора Лотіто. Бізнесмен, що заробив свою докторську ступінь в царині фінансових операцій з нерухомим майном, прекрасно розумів, куди він прийшов: на руїни колишньої імперії, яка навряд чи найближчим часом або взагалі буде відбудована, як це не один раз демонстрував усьому світові сам Рим. Чи не в першому ж своєму інтерв'ю 27-й президент «Лаціо» полив деякі ще гарячі голови неприємною, але життєво необхідною прохолодою: «небесних» зарплат більше не буде, а кого це не влаштовує, той хай з надією зазирає на Північ. Про те, що хронічне зубожіння на початку тренерського шляху зрештою не витримає Роберто Манчіні, в Італії почали в голос заявляти ще взимку 2004 року. Посудіть самі: в його першій команді як тренера — вищезгаданій «передсмертній» «Фіорентині» уродженець курортної Анкони 9 місяців працював без зарплати, отримавши протягом цього часу ще й смертельні загрози від «фіолетових» ультрас, які (прости їх, Боже) навіть впали до такого приниження, як напад на дружину та чарівних доньок дебютанта-наставника. В «Лаціо» безплатно «Манчо» працював протягом п'яти місяців, але спромігся для головної квітки Тоскани і для занедбаного римського клубу здобути Кубок Італії, його улюблений трофей у славетні часи суперфорварда!

Разом з собою Манчіні до безкінечно багатого та, здається, такого ж нещасливого «Інтера» забрав тих, хто цілком заслужено здобув у битвах за славу «Лаціо» право на почесну пенсію в заможному північному краї: капітан Джузеппе Фаваллі та гренадер Сініша Михайлович. А трохи раніше туди ж першим втік від римських злиднів більш молодий та ще доволі «голодний» до великої слави півзахисник Деян Станкович. Решта «лаціалі» — чемпіонів, за винятком голландця Япа Стама, пішли на значне скорочення зарплатні, як правило, вона зменшилася в 4(!) рази в порівнянням з «імператорським» життям. Так, у 4 рази менше в Лотіто почали отримувати всі лідери-ветерани: Анжело Перуцці, Фернандо Коуту, Сезар, який уже давно засватаний тим ж «Інтером», але бразилець пішов назустріч неймовірним благанням тіфозі та «сів» на дієту як мінімум на ще один сезон. А ще один старий лідер, думаю, найзначніший, як на мене, Паоло Ді Каніо взагалі повернувся до рідної оселі, тому чи варто говорити, що справжнє віддане серце на шелест грошей не реагує.

AFP/Паоло Кочча

Однак серйозно спорожнілі мішки клубної зарплатні не набагато зменшували тягарпресу силою 150 млн. боргів екс-суперклубу, як ви зрозуміли. Ще раніше це розумів і «лікар»-президент Лотіто. Він буквально за перші 2 місяці підготував найдетальніший план-відродження клубу, що розрахований на 20 років та включає, насамперед, реструктуризацію мільйонних боргів та побудову, нарешті, власного клубного багатофункціонального стадіону, що за задумом Клаудіо та за підтвердженою багаторічною північноамериканською рентабельною практикою згодом буде спроможним повернути до щасливого та здорового життя колишню неземну футбольну імперію. І ось, у передостанній день першого весняного місяця головний пункт реабілітації за методом доктора Лотіто: міністерство економіки країни пішло на безпрецедентний дотепер крок й дало згоду на складання угоди між «Лаціо» та так званою Агенцією доходів (своєрідний аналог Національного банку) щодо 23-річної реструктуризації виплати 140 млн. боргів «імперії Краньотті». Президент «Лаціо» здійснив те, що до нього не зміг зробити ні шахрай-президент «Фіорентини» Вітторіо Чеккі Горі, ні Енріко Преціозі, колишній власник «Комо», ні поки-що не може реалізувати багаторічний президент «Роми» Франко Сенсі. Хоча дуже схоже на те, що його дні головного «романіста» добігають до такого ж як у загиблого «небесного» імператора трагічного кінця. Родина Сенсі, безперечно, повернула «Рому» на трон королеви кальчо, здобула історичне скудето-2001, найнявши кращого тренера в Європі, за величиною зарплати в тому ж числі. «Золотисто-червона» скарбниця засвістіла глухою порожнечею майже в унісон зі скорботним плачем сусідів-«лаціалі». Воно й не дивно: Сенсі мало б хто зрозумів би у Вічному місті, якщо б він не зреагував на гонитву фінансових озброєнь, розпочату конкурентом-Краньотті. Він відповів з невгамовною сусідською пристрастю та ще більших розмірів «імперською» зажерливістю: «фараонськими» зарплатами своїм улюбленим зірковим хлопчикам, які вкрай їх запестили та зробили деяких з них майже некерованими. Але золотий дощ ніколи не триває довго, і сьогодні голова клану «Роми» засинає щовечора з надією прокинутися зранку і побачити над знайомими пагорбами, як розвіялися велетенської гущини хмари клубних боргів у сумі 150 млн. В перший безсонячний сезон, до речі, вся Італія захоплювалася чарівним та всепереможним на цій землі милосердям, коли капітан та найдорожче «дитя» родини Сенсі Франческо Тотті протягом півроку(!) платив із власної кишені зарплатню основному складу молодіжного складу команди плюс регулярно спонсорував поїздки до рідної Нігерії лідерів «прімавери» Адевале Вахаба та школяра (класу-89) — Стефано Окака Чука. Якби це трапилося на сторінках епохального історичного роману Вальтера Скотта, то, можна не сумніватися, що зрештою темні сили зла зламалися б у вирішальну хвилину, не витримавши такого могутнього та світлого серцебиття. Проте «роман виявився повістю», як співав геніальний уральський рок-серцеїд В'ячеслав Бутусов, і ще вчорашня римська серенада Франко Сенсі вже другу весну поспіль лунає печальним жалобним дзвоном-відлунням з усіх вічнозелених рідних пагорбів. Принаймні, востаннє гравці «Роми» отримали зарплатню ще у листопаді 2004! А якщо від цього ще віднімати майбутню неучасть в Лізі Чемпіонів 2005-06, а точніше — втрачених 20 млн. євро та неукладені нові контракти з трьома китами екс-імперії — Тотті, Монтеллою та Кассано, то незабаром співати «жовто-червону» футбольну історію доведеться на руїнах та напівтемряві хіба-що їхнім привидам.

Та якби прадавні римські пагорби положалися ніхай й армії темних привидів, то давно перетворилися на безсилих та нікчемних ідолів, що безнадійно втратили свою варту. Тут від перших життєстверджних променів сонця шукають свого мерехтливого та божественного водночас щастя слабкі та вкрай сердечні люди, які, зрештою, й забезпечують споконвічне життя Міста, яке неможливо сьогодні усвідомлювати без футбольного м'яча, як неможливо відчувати весну без квітучих фіалок на його величних пагорбах.

Франсіс Грей

AFP/Жан-Лу Готро

СУД вказує на серйозні порушення у французькому футболі

Хорхе Форбес
Париж, спеціально для PANФУТБОЛУ

Суперечки, конфлікти, неповага до законів конкуренції, сплата комісійних, зловживання службовими обов'язками — ось деякі з тяжких порушень французького футболу, зазначені у розпорядженні Паризького Трибуналу Вищої Інстанції (TGI).

Як зазначила спортивна газета «L'Equipe», це розпорядження, з-поміж інших питань, торкається Жан-Клода Дармона, який протягом тривалого часу вважався «головним скарбничим» французького футболу, до того, як навесні 2004 року залишив пост президента каналу «Sportfive», світового лідера серед спортивних меценатів. Дармон, мабуть, скористався привілеями своєї позиції у Французькій Футбольній Федерації (ФФФ) для отримання, наприклад, прав спонсорування та маркетингу збірної Франції.

Так само він, напевно, сприяв обранню 2000-го року Жерара Бургуана, екс-президента Ліги професіонального футболу (ЛПФ, раніше ЛНФ), впливової особи «Осеру» і власника великих грошей, попри те, що він оголосив про банкрутство відомої фірми з розведення, продажу та експорту курчат. Він мав, чи ще має справи з Фіделем Кастро, і разом з актором Жераром Депардьє створив компанію з пошуку нафти на Кубі, на діяльність якої не звертали увагу. Він літав до Куби у власному літаку, яким керував особисто.

Розпорядження TGI також викриває «порозуміння» між компаніями IMG (колишній власник клубу «Страсбур»), Canal+ та Sportfive щодо того, щоб поставити в залежність вступ «Страсбуру» до клубу «Європа» від погодження агенції IMG (група спортивного маркетингу) не змагатися з Canal+ на аукціоні, організованому Лігою (у 1999 та 2000 роках під час продажу прав ТВ на Прем'єр-лігу).

З 1999 до 2003 року клуб «Європа», створений компанією Canal+, домігся того, щоб канал сплатив 169 млн. євро шістьом клубам («Марселю», «Монако», «Бордо», «ПСЖ», «Лану», «Ліону») в обмін на «приоритетне право», коли ці клуби були власниками телевізійних прав. У лютому 2003 року Canal+ достроково розірвав цей контракт. Розпорядження також свідчить про те, що ЛПФ звинуватили у «зловживанні службовими повноваженнями» у справі «виставлення до адміністративної ради» принаймні семи членів, що мають спільні інтереси зі Sportfive, Canal+ чи ними обома.

Відповідно до повідомлення «L'Equipe», це розпорядження зобов'язало інспекторів Головного управління з питань конкуренції, споживання та виявлення злочинів (ГУКСВЗ) 17 лютого минулого року зробити ревізію у майже двадцяти клубах, фірмах та організаціях, що мають відношення до футболу.

Серед цих установ названі й такі, як ЛПФ та ФФФ, Національний Союз професійних футболістів (НСПФ), а також компанії Sportfive, група Жан-Клода Дармона та канал кабельного телебачення Canal+.

Через це деякі діячі французького футболу вимагають термінового скликання наради з Тьєрі Бретоном, міністром економіки і фінансів, та Фредериком Тір'є, президентом ЛПФ. Тьєрі Бретон має владу у (ГУКСВЗ), яке 17 лютого минулого року проводило розслідування у головних осередках футболу.

На зустріч цієї середи (офіційна дата ще не встановлена) Тьєрі супроводжуватимуть Жан-П'єр Ескалетт, президент ФФФ, Жерве Мартель, президент Союзу професійних клубів (СПК), Филип Піа, президент Національного союзу професійних футболістів (НСПФ), Жоель Мюллер, президент профспілки тренерів (Unecatef), Бернар Соль, президент Національного союзу арбітрів та Ерве Горс, президент Національного профспілки футбольних адміністраторів (НПФА).

Проте все це зрештою залишилося тільки бажаним проектом футбольних інстанцій, які відчули себе «жертвами». Служби Міністерства економіки повідомили, що на даний момент неможливо задовольнити це прохання, бо ще триває слідство. «Ми повинні бути дуже обачними у таких випадках, як цей з французьким футболом», — вказує міністр економіки Тьєрі Бретон.

До всього цього ще необхідно додати усунення з посади генерального директора Французької футбольної федерації Жерара Ено, ініційоване Федеральною радою, яка почала свою діяльність 31 березня. Фінансовий бік розриву контракту Жерара Ено не оголошувався, але відомо, що розрив проведено у «дружній» формі. Ено був правою рукою та всевидючим оком екс-президента Сімонне. І тому всі органи футболу, преси та суспільства взагалі вважають логічним і необхідним те, що новий президент ФФФ (бідний Жан П'єр Ескалетт, в яку історію він вплутався!!!), так само, як і Федеральна рада збирає нову команду. Ім'я спадкоємця Ено обов'язково повідомлять на найближчому засіданні Федеральної ради (у середині квітня), проте ім'я П'єра Ломбера, колишнього префекта та генерального директора Французького комітету з організації Кубку світу 1998, здається, згадувалося надто часто. Наприкінці засідання Федеральної ради президент Ескалетт оголосив, що готується виїзд французької футбольної команди до Китаю (модний напрямок багатьох команд, у яких немає грошей), який заплановано на кінець травня — початок червня, й, згідно з Ескалетте, цей тур відбувається у рамках акції «Рік Франції у Китаю», що розпочалася у жовтні 2004 року та має закінчитися у липні цього року. Нова Федеральна рада впроваджує нові принципи функціонування ФФФ й зараз розглядає можливість зміни місця розташування своєї штаб-квартири. Вона натякає на те, що потребує не престижного, як той, що зараз у 16 окрузі в Парижі (на Йєна Авеню), а практичного центру управління. На даний момент обмірковується продаж старого приміщення на Йєна Авеню з тим, щоб потім «орендувати» в іншому районі нове, площею 5000 кв. м.

На сьогодні ФФФ складається з 5 департаментів та 5 постійних управлінь.

ФФФ встановила такі конкретні цілі:

- реорганізація внутрішніх і зовнішніх зв'язків ФФФ (Ж.П. Ескалетт)

- реформа Кубку Франції (Жак Леже)

- налагодження стосунків з французьким

арбітражним судом (Фернан Дюшоссуа та Гі Шамбілі)

- заміна штаб-квартири (Жан Клод Амель та Гі Шамбілі)

Якщо раніше «tarte française» чогось бракувало, ось вам ягідка, яка увінчає французьке безсилля.

Наприкінці одного з найгірших за свою історію сезонів «Парі Сен-Жермен» зіткнувся з наслідками величезних розтрат. Родольф Альбер, помічник теперішнього президента «ПСЖ» Франсіса Грея, знаходиться під наглядом фінансового суду, який має підозри, що той перераховував величезні суми зі скарбниці клубу.

АФП/Жан Франсуа Моньє

Жерар Бургуан

5 департаментів ФФФ:

- Міжнародний (Мішель Платіні)
- Медичний (Жан Клод Птіто)
- Департамент безпеки (Жерар Русло)
- Департамент економіки (Ноель Ле Грає)
- Департамент загального управління (Бернар Бакур)

5 постійних управлінь:

- управління зі справ арбітрів (Енрі Монтей)
- відділ економічного контролю над клубами (Жан П'єр Жорж)
- судове управління (Марк Ріолаччі)
- управління з координації національних збірних (крім «категорії А» та молодіжних збірних, К. Тантур'є)
- управління з питань зв'язків з громадськістю (Жан Марі Лавнічак)

Спочатку ці операції здійснювалися заради власної користі, що головний обвинувачений заперечує. Він запевняє про свою непричетність до здійснення шахрайських махінацій. «Не було жодного чеку на моє ім'я», стверджує Альбер. Зі свого боку «ПСЖ» в одному з виступів заявив, що «Родольф Альбер, помічник президента Грея, взяв посвідчення представників клубу, тим самим поставивши під сумнів їх репутацію». Проте він відмовляється нести відповідальність, стверджуючи, що суми, про які йдеться, є лише затриманою заробітною платою. З огляду на розбіжність інтерпретацій і для уникнення подальшої полеміки та перевірки щирості обвинувачуваного, було вирішено негайно повернути до клубу названу суму.

Ця вимога також буде представлена «ПСЖ» у судовому порядку, і це не дуже подобається президенту Грею. Його команда, яка залишається у середині турнірної таблиці, без перспективи завоювати який-небудь титул цього року, переживає зіткнення зі своїми уболівальниками та вже призвела до втрати близько 31 млн. євро 30 червня 2004 року...

Ця нова заплутана справа не вирішить проблем клубу, у якому вже давно все не так просто. Зі свого боку керівництво компанії Canal+ (завжди там, де йдеться про гроші у футболі), яке призначило Грея президентом, 11 березня минулого року повідомило: «На цей момент ми просимо Грея вирішити проблему з уболівальниками та збалансувати всі рахунки до кінця цього сезону».

Складна задача.

PANFOOTBALL's Globally Best™

«PANФутбол» оголошує про запуск проекту визначення кращого футболіста планети PANFOOTBALL's Globally Best™. Брати участь у голосуванні ми запрошуємо коментаторів та журналістів тих світових телеканалів, які транслюють світовий футбол у справедливих географічних пропорціях. Простіше кажучи, тих каналів, які транслюють не лише європейський футбол, а й футбол з інших континентів. Думаємо, лише ця категорія людей може дати об'єктивну картину, бо має змогу порівнювати футбол з усіх куточків планети упродовж всього року. Основні зусилля в цьому напрямку ми націлюємо на визначення кращого гравця планети 2005. Наразі пропонуємо Вам результати репетиційного голосування щодо кращого футболіста 2004. Порівняйте результати такого опитування з результатами аналогічного опитування ФІФА, які ми повністю друкували в одному з номерів. До фахівців з телебачення ми додали варіанти тих журналістів ПАНФУТБОЛу, які мають змогу також регулярно дивитися та висвітлювати змагання на різних континентах. Порядок розташування гравців в списках значення не має — ми просили лише назвати десять прізвищ.

Денис Босянок
(Поверхность ТВ Україна)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Жоан Міку, Франція
Кака, Бразилія
Карлос Тевес, Аргентина
Коштінья, Португалія
Паоло Мальдіні, Італія
Рикарду Карвалью, Португалія
Роналдіньйо, Бразилія
Фернандо Мор'єнтес, Іспанія

Дмитро Джулай
(Поверхность ТВ Україна)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Ар'єн Роббен, Голландія
Арнульфо Валентьєрра, Колумбія
Карлос Тевес, Аргентина
Робіньйо, Бразилія
Роналдіньйо, Бразилія
Т'єрі Анри, Франція
Френк Лемпард, Англія
Хуан Карлос Энао, Колумбія

Луїс Мігель Моралес Іохаль
(Канал Сателіталь Діхіталь Іспанія)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Деку, Португалія
Кака, Бразилія
Карлос Тевес, Аргентина
Робіньйо, Бразилія
Роналдіньйо, Бразилія
Т'єрі Анрі, Франція
Френк Лемпард, Англія
Хуан Карлос Енао, Колумбія

Александр Шмурнов
(NTV+ Росія)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Ар'єн Роббен, Голландія
Деко, Португалія
Дід'є Дрогба, Франція
Кака, Бразилія
Мілан Барош, Чехія
Роналдіньйо, Бразилія
Руд ван Ністелрой, Голландія
Т'єрі Анрі, Франція

Хорхе Марінеллі
(TyC Sports Аргентина)
Андрій Шевченко, Україна
Вальтер Самуель, Аргентина
Даніель Тільхер, Аргентина
Деку, Португалія
Зінедін Зідан, Франція
Кака, Бразилія
Карлос Тевес, Аргентина
Рикарду Карвалью, Португалія
Роналдо, Бразилія
Хав'єр Маскерано, Аргентина

Наріман Мехдієв
(Лідер ТВ Азербайджан)
Андрій Шевченко, Україна
Девід Бекем, Англія
Зінедін Зідан, Франція
Луїш Фігу, Португалія
Мілан Барош, Чехія
Нікат Кавехчі, Турція
Павел Недвед, Чехія
Роберто Аббондансі'єрі, Аргентина
Роналдіньйо, Бразилія
Уейн Руні, Англія
Фернандо Мор'єнтес, Іспанія

Сильвіо Лансепотті
(ESPN Бразилія)
Андреа Пірло, Італія
Андрій Шевченко, Україна
Вашингтон, Бразилія
Кака, Бразилія
Карлос Тевес, Аргентина
Павел Недвед, Чехія
Робіньйо, Бразилія
Роналдіньйо, Бразилія
Роналдо, Бразилія
Т'єрі Анрі, Франція

Жуан Паломіно
(ESPN Бразилія)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Вашингтон, Бразилія
Деку, Португалія
Зінедін Зідан, Франція
Кака, Бразилія
Робіньйо, Бразилія
Роналдіньйо, Бразилія
Роналдо, Бразилія
Самуель Ето'О, Камерун

Андре Кфурі
(ESPN Бразилія)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Деку, Португалія
Зінедін Зідан, Франція
Златан Ібрагимович, Швеція
Кака, Бразилія
Кларенс Зедорф, Голландія
Павел Недвед, Чехія
Роналдіньйо, Бразилія
Т'єрі Анрі, Франція

Серхіо Левінськи
(«PANФутбол», Іспанія)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Габріель Хейнце, Аргентина
Карлос Тевес, Аргентина
Мілан Барош, Чехія
Робіньйо, Бразилія
Самуель Ето'О, Камерун
Т'єрі Анрі, Франція
Хусто Вільяр, Парагвай
Чаві, Іспанія

Мохамед Шбаро
(«PANФутбол», Ліван)
Адріано, Бразилія
Андрій Шевченко, Україна
Джон Террі, Англія
Тео Загоракіс, Греція
Кака, Бразилія
Т'єрі Анрі, Франція
Павел Недвед, Чехія
Деку, Португалія
Карлос Тевес, Аргентина
Роналдіньйо, Бразилія

Такасі Моріното
(«PANФутбол», Японія)
Алі Даеі, Іран
Андрій Шевченко, Україна
Златан Ібрагимович, Швеція
Йосікацу Кавагучі, Японія
Карлос Тевес, Аргентина
Мілан Барос, Чехія
Руд ван Ністелрой, Голландія
Уейн Руні, Англія
Хасан Алі Аль-Хабсі, Оман
Тео Загоракіс, Греція

Артем Іванцов
(«PANФутбол» Україна)
Адріано, Бразилія
Аріель Ортега, Аргентина
Арнульфо Валент'єрра, Колумбія
Ернесто Чевантон, Уругвай
Карлос Тевес, Аргентина
Лорхіо Альварес, Болівія
Людовік Жюлі, Франція
Олександр Рикун, Україна
Робіньйо, Бразилія
Роналдіньйо, Бразилія

ГАРЯЧІ АРГУМЕНТИ

УЕЛЬС ТА ПІВНІЧНА ІРЛАНДІЯ — НА ЧЕМПІОНАТ СВІТУ? ЧОМУ НЕ КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ?

Власне, це питання має доволі глибокі коріння та є частиною концепції розділення світу на перший та третій. Дуже цікаво було б дізнатися, хто й коли приймав рішення про те, що Великобританія виставлятиме на міжнародних змаганнях аж чотири збірні: Англію, Шотландію, Уельс та Північну Ірландію? По-перше, чому зупинилися лише на цих командах? Є ще острів Гернсі, острів Уайт, які також є частинами королівства. Зверніть увагу, що ця традиція існувала також й за часів СРСР, який виставляв на змагання лишу одну збірну, хоча Україна та Білорусія мали статус держав та представництво у ООН. Скільки взагалі в світі існує прихильників уельського та північноірландського футболу? Напевне, таки менше, ніж прихильників аргентинського чи бразильського. До цих збірних до самого горизонту простягнулась черга першокласних гравців, що є улюбленцями всього світу. Але лише 20 з них отримають змогу взяти участь в чемпіонаті світу. В той час, як заслуговують на це сотні їх співвітчизників. Заслуговують набагато більше, ніж валлійці та північні ірландці, яким шлях до чемпіонатів світу розчистив статус Британії як супердержави, що не має ніякого відношення до власне футболу. Якщо право грати на чемпіонаті світу виборють всі чотири збірні, Британія повезе на Мундіаль більше 80 своїх громадян. Шановні футбольні вболівальники, чи не було у такому разі Вам цікавіше спостерігати за участю в світових змаганнях збірних Сан Пауло, Ріо де Жанейро, Мінас Жерайс та інших бразильських штатів? Або аргентинських провінцій Буенос Айрес, Санта Фе та Корр'єнтес? До речі, хто вирішив, що Каталонія чи Басконія мають менше прав на власні збірні, ніж Шотландія?

Чи не знаходите Ви це відвертою несправедливістю? Якщо так — підтримайте нашу точку зору. Якщо ні — заперечте їй.

editor@panfootball.com

В ІСПАНІЇ ЛІГА Є!

Сергій Пілівський
Мадрид, «FANфутбол»

Після вражаючого тріумфу «Реалу» над «Барселоною» з рахунком 4:2 стало ясно, що Ліга в Іспанії ще триває, що статися може будь що. Водночас досі є дійсним ствердження, що все залежить від синьо-гранатових, які самі будуть вигравати чи програвати цей чемпіонат, бо відстань є доволі великою за ті сім турів, що лишаються до кінця на момент написання цієї статті.

Яка команда має більше шансів у календарі, який залишився? Ситуація схожа: «Барселона» їде до «Валенсії», а в передостанньому турі грає проти «Вільяреаля», в якому не лише Хуан Роман Рикельме демонструватиме свої неабиякі технічні здібності, доводячи помилку керівництва «Барси» щодо нього, а й Хуан Пабло Сорин, який також прекрасно грав в «Барселоні» за часів Радомира Антича, проте контракт не було подовжено. Також не на користь каталонців є дуже мотивований Дієго Форлан є шансами стати кращим голеадором ліги, й згадки про матч першого кола в Барселоні, коли «Вільяреаль» впевнено виграв 3:0.

В свою чергу, «Реал» має не менш серйозні справи: він мусить їхати до «Севільї», з якої зіграв фантастичний матч на Копа дель Рей минулого сезону — коли Хорхе Вальдано чинив тиск в перерві на арбітра, а Зідан був вилучений. Немає сумнівів, що «Севілья», що виборює право грати в єврокубках, забезпечить жаркий клімат «меренговим». А в той день, коли «Барса» поїде до «Вільяреаля», «Реал» прийматиме «Атлетико» — ворога всього свого життя.

Хто більше поставив на цю Лігу? Обидва поставили чимало. «Барселона» грає на проекти молодого президента Хоана Лапорти, якому задають все більше питань щодо частої зміни його політичної позиції, а також залучання руху «Синій Слон» задля скидання Хосепа Юїса Нуньєса з президентського трону. Він вже не відрізняється від попередника й не сприяє змінам в керівництві іспанським футболом (цього сезону «Барселоні» закидають, що арбітри їй підсуджували навіть більше, ніж «Реалу»). Лапорта дуже багато на що чекає від виграшу цієї ліги в політичному сенсі, до того ж, «Барселона» ходить без титулів вже шість років, що для неї забагато. Усередині клубу перемога дасть Лапорті остаточно забрати кермо, яке сьогодні перебуває більше в руках Йохана Кройффа, а також прискорити відставку Сандро Роселля, автора підписання бразильців Роналдіньйо, Силвіньйо, Едмілсона та Беллетті, з яким у Лапорти тривалий конфлікт, перерваний перемир'ям до кінця сезону.

Щодо мадридського «Реалу», єдине, що може зменшити руйнівну силу урагану на честь програшу ліги, є підписання нових суперзірок, до чого вже привчив президент Флорентино Перес. Так сталося, що великі клуби Іспанії мають звичку заклеювати свої невдачі новими ілюзіями. Хоча принаймні одна суперзірка команді вже забезпечена: Робіньйо, великий «крак» бразильського «Сантосу», який вже заполонив шпальта всіх видань. Також йдеться й про інших гравців. Їх так багато, що вгадати, чиї ім'я зараз в папці футбольного директора Арріго Саккі, неможливо. Кажуть про повернення «іспанського Мадрида» — підписання гучних, але локальних імен на кшталт Серхіо Рамоса («Севілья»), крайнього правого з «Бетису» Хоакіна та, навіть Рейеса з «Арсеналу». Але в цьому разі треба буде міняти Оуена — така операція не здається простою через голи, які почав забивати англієць.

Незважаючи, чи виграє «Реал» лігу, або програє (найбільш вірогідне останнє), галасу він здійме немалого. Дуже можливо, що команду залишить Луїш Фігу, хоча має ще рік до закінчення контракту. На це вказав жест Вандерлея Лушембурго, який залишив Фігу на лаві проти «Барселони», віддавши перевагу Оуенові, чого раніше не траплялось. До того ж, розігрався на знов винайденому місці правого хава Беком, який навряд чи горить бажанням віддати його Фігу. Незрозумілим є майбутнє й Зідана, який вже проголосив, що залишить футбол десь 2006-го року, навіть, можливо, раніше, ніж скінчиться його контракт. Причина — в ментальній та фізичній втомі, яка вже помітна в французові.

В будь-якому разі все важливішим здається гол Роналдіньйо зі штрафного в матчі на «Сантьяго Бернабеу» за рахунку 4:1. Якщо навіть дійде до паритету очок, «Барселона» й тут матиме перевагу у особистих зустрічах. Видатне видовище, яке подарували команди в тому матчі, показало, що іспанська ліга досі жива, що підписання нових зірок має сенс, й що футбол живе не одними результатами. Обидві команди ясно продемонстрували свої стилі: «Барселона» не лише тримала м'яча довше, але й грала краще й могла вигравати, якщо посилатися на гольові можливості. Але вирішальною стала гра воротарів: Ікер Касільяс відбивав все, що летіло в його бік, а Віктор Вальдес не спромігся показати свій звичний рівень впевненості. Але також і вірним є те, що «Реал» вийшов на гала-гру — напаштувався, тиснув з першої хвилини, грав чітко, прямо, доки не дістався результату. Поясненням результату є здатність реалізовувати моменти та гра голкіперів. Питання залишилося: чи здатний «Реал» на фінішний спурт? Все вказує на те, що «Барселона» не втратить титул. Але якщо є щось прекрасне в футболі, то це його непередбачуваність.

Окремі оплески на адресу «Вільяреала» (найкращої іспанської команди в єврокубках), «Бетіса» та «Хетафе» із «Леванте», які з вбогими бюджетами спромоглися втриматися в вищій лізі.

Дивний рік для «афісьйонадос» іспанського футболу. Наприкінці березня в гонці за чемпіонством лишилися лише дві команди, а ще три вже майже вилетіли до другої ліги («Майорка», «Альбасете» та «Нумансія»). В Європі одиноко сяяв «Вільяреаль». Через те, що збірна Іспанії грає у нецікавій відбірковій групі, всі зарано почали думати про нові підписання та новий сезон. Осторонь стоїть вистава «Реал» — «Барселона», якою команди наче хотіли сказати вболівальникові: «Зачекай, не йди! Тут є ще ліга, тут є ще, на що подивитися». ⦿

Хуан Роман Рикельме: «Якщо мені не до душі, не можу грати добре»

Серхіо Левінськи
Мадрид, «PANФутбол»

У молодому віці Хуан Роман Рикельме став одним із символів одного з аргентинських грандів «Бока Жуніорс». Звісно, він впав в очі селекціонерам тепер вже європейським грандам після успіхів молодіжної збірної Аргентини, яка у 1997 році стала сильнішою і у Південній Америці, і у всьому світі. Ну а після того, як він став лідером «Боки», яка за два роки виграла усі найпочесніші трофеї, прийшов час працювати грошам.

Історія з переходом до «Барселони» тривала довго, але Рикельме так і не став у столиці Каталонії своїм. Про причини цього він розповість у ексклюзивному інтерв'ю «PANФутболу», а ми ж відзначимо, як розкрився його талант у «Вільяреалі». Клуб не з таким гучним ім'ям, як «Барса» ось вже два роки поспіль робив галас у Європі, піднявшись з самих низів Кубка УЄФА (у тому числі через Кубок Інтертото) до півфіналу та чвертьфіналу розіграшу. Солістом у самобутньому оркестрі команди був і залишається Хуан Роман Рикельме, який, нарешті, і у Європі знайшов шлях до розкриття свого неабиякого таланту.

PANФутбол: Здається брехнею те, що Ви змінили свою гру по переході із «Барселони» до «Вільяреалю».

Хуан Роман Рикельме: Так, справа скоріше в атмосфері, у манері, з якою до мене ставилися. Не хочу сказати, що в «Барселоні» до мене ставилися погано, бо я відчував, що мене там поважають. Люди на вулиці мене вітали до останнього моменту та аплодували, коли мене випускали на заміну чи перед грою. Але позиція клубу була зрозуміла: по-перше, мене підписали тоді, як тренер (Луї) ван Галь ніколи за мене не просив. По-друге, він мене ніколи не ставив на моє звичне місце, бо розуміє футбол по-іншому, не так, як я. І по-третє, коли чемпіонат не було виграно, прийшов інший президент (Хоан Лапорта) з іншим проектом, і було сказано, що ми з Роналдіньйо (який щойно прибув) не можемо грати разом. Мусив піти я. Але мені дуже до вподоби в «Вільяреалі», немає, на що скаржитися.

PANФутбол: Й питанням мільйонів є «чи можуть вони грати разом?»

Хуан Роман Рикельме: А як думаєте Ви? Звісно, можемо! Чому не можуть грати разом два гравці, які полюбляють тримати м'яч та які, згідно аналітиків, роблять це добре? Завжди, у всі часи, за всіх епох у командах збирали найкращих, пошук спільної гри був чимось інстинктивним. В Аргентині завжди розповідають, що колись у благодійному матчі за одну команду зіграли Рикардо Бочіні та Марадона. Й було розкішно! До того вони ніколи не грали разом. Не треба ніяких університетів, щоб навчитися грати разом. Якщо ти маєш хист, завжди знайдеш спільну мову з іншим талантом.

PANФутбол: Отже, те, що Ви кажете, здається критикою, по-перше, системи гри ван Галя та, по-друге, керівництва «Барселони»?

Хуан Роман Рикельме: Цікаво, що нічого цього я не казав (сміється)! Але ж, добре, я ніколи не критикував ван Галя, бо він думає не так, як я. Якщо хтось приходить та каже: «Ви не входите до моєї системи, бо вона передбачає іншу гру», я це поважаю. Ніхто не зобов'язаний бути зі мною згодним. Так, я ставив питання: «Що я тут роблю?», бо тренер мене не хотів, у той час як за «Бока Жуніорс» я виграв усе.

PANФутбол: І що ж Ви робили там, у «Барселоні»?

Хуан Роман Рикельме: Не знаю. Думаю, що був чийсь каприз, бо я виділявся у тому матчі за Міжконтинентальний Кубок 2000 року проти «Реалу», і мною зацікавились. Я цього справді не знаю. Сьогодні я добре адаптувався до іспанської ліги і задоволений своїм перебуванням у «Вільяреалі».

PANФутбол: Яким є секрет задоволення? Чи він є взагалі?

Хуан Роман Рикельме: Якщо секрет є, то він у добрих відносинах, у підтримці, яку я постійно відчуваю, у ясних намірах та чудовій компанії. Мені дають можливість творити. Моя позиція на полі є правильною — ланцюг між півзахисниками та форвардами, позаду форвардів, і ми функціонуємо чудово.

PANФутбол: Окрім того, що Ваша команда прекрасно грала у Кубку УЄФА і зараз має шанси на Лігу Чемпіонів, Ви ще й вирішуватимете долю чемпіонату, граючи з «Барселоною» у передостанньому турі. Хто виграє чемпіонат Іспанії?

Хуан Роман Рикельме: Хто виграє — цього не знає ніхто. Ясно тільки, що легко зробити це не вдасться нікому. Також не є секретом, що «Барселона» тримає все у своїх руках — залежить від себе. І хоча вона програла «Реалові», дистанція лишається великою. Цю лігу виграє або програє «Барселона».

PANФутбол: Із Дієго Форланом Ви створили вражаючий тандем...

Хуан Роман Рикельме: Так, ми досконало доповнюємо одне одного і граємо майже «на пам'ять». Ми прийшли з великих клубів, хоча й з різною динамікою: я — з «Барселони», він — з «Манчестер Юнайтед». Почуваємось дуже добре, також як і з рештою партнерів.

PANФутбол: Це виглядає, як мапа Південної Америки (посмішки)!

Хуан Роман Рикельме: Так, нас багато, справді? Думаю, що ми, південноамериканці, є дуже конкурентоздібними, що ми додали, аби наш «Вільяреаль» зробив такий великий стрибок.

PANФутбол: Що буде з Вами по закінченні цього чемпіонату?

Хуан Роман Рикельме: Не знаю, і навіть не можу думати про це... Я б хотів залишитись. Я тут щасливий, але керують ринок та інтереси «Барселони». Кажуть безліч речей, але не беру до уваги. Сьогодні я граю, а по червні — побачимо.

PANФутбол: Чи сумуєте за «Бока Жуніорс»?

Хуан Роман Рикельме: Як не сумувати? «Бока» — це мій дім, мої люди, там я пережив моменти екстраординарні. Ми виграли все з фантастичною командою (*ця команда — на постері в цьому номері «ПАНФутболу» — ред.*). Знаю, що колись закінчу там свою кар'єру.

PANФутбол: А збірна Аргентини?

Хуан Роман Рикельме: Це інший великий виклик. Щастить, що новий тренер Хосе Пекерман вірить у мене, і я маю не сплюндрувати таку нагоду, коли ми так близько від Мундіалю. У моєму віці я мушу вловити момент. Думаю, ми майже гарантували вихід і тепер мусимо думати, як подолати нещастя, що переслідують нас на чемпіонатах світу.

PANФутбол: Аргентина може стати чемпіоном в Німеччині?

Хуан Роман Рикельме: Так, може, але ми не маємо відволікатися. За це платять дуже багато, не треба про це забувати...

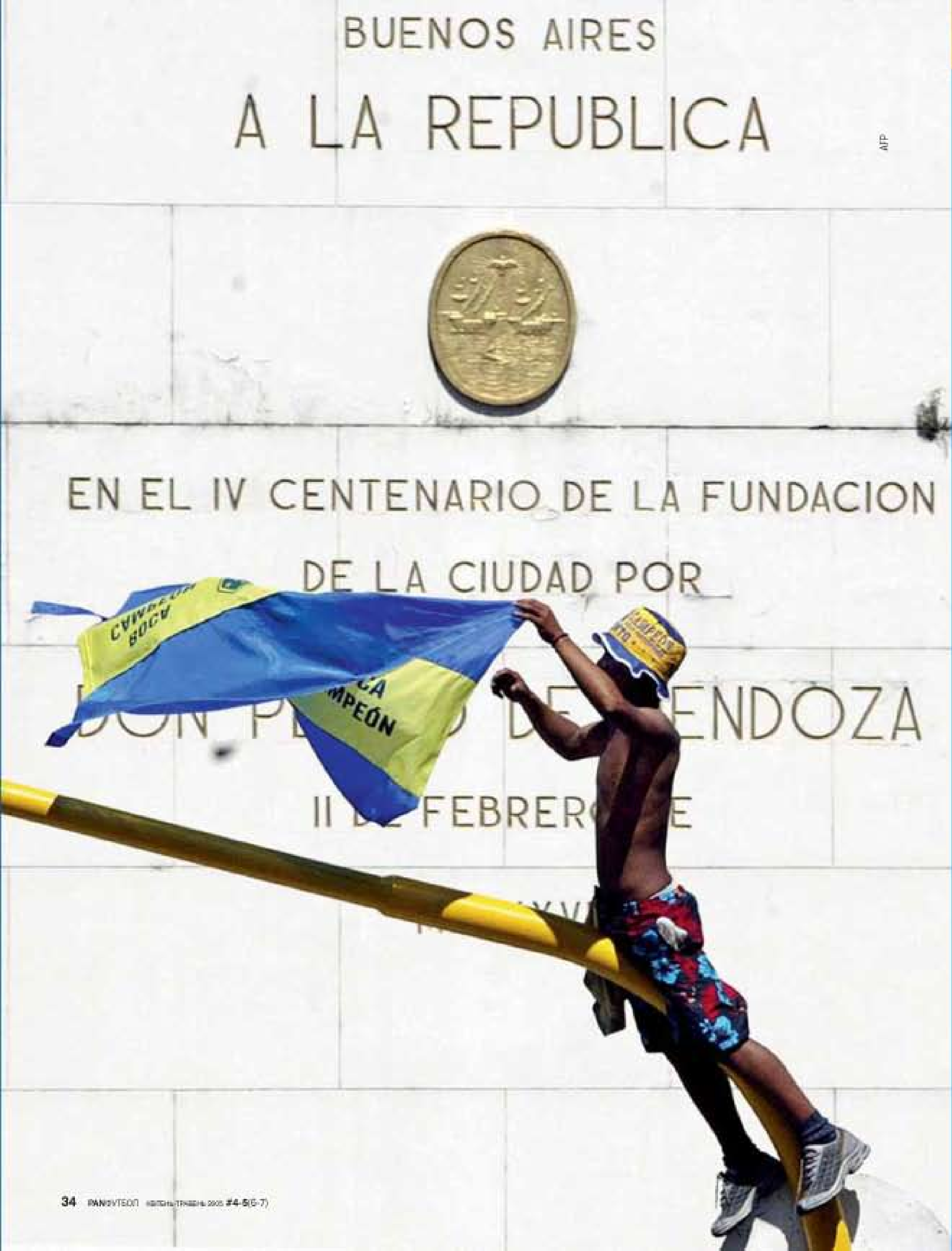
ХУАН РОМАН РИКЕЛЬМЕ

Позиція: Півзахисник
Громадянство: Аргентина
Народився: 24/06/1978 (Буенос Айрес)
Зріст: 182 см
Вага: 79 кг
Кар'єра: Бока Жуніорс (Аргентина), Барселона, Вільяреаль (обидва – Іспанія)
Титули: Чемпіон Аргентини (Клаусура) 1998, 1999 рр.
Чемпіон Аргентини (Апертура) 2000 р.
Володар Копа дель Рей 2001 р.
Володар Кубка Лібертадорес 2000, 2001 рр.
Володар Міжконтинентального Кубка 2000 р.
Володар Кубка Судамерикана (U-20) 1997 р.
Чемпіон світу (U-20) 1997 р.

XENTENARIO:

«Бока Жуніорс» — 100 років

AFP

Хесус Ферро
Буенос Айрес, спеціально для «PANФутболу»

Хесус Ферро, кореспондент та друг «PANФутболу», від імені нашого журналу пройшовся святковою «Бомбонерою», відчув атмосферу фієсти та поспілкувався з Дієго Марадоною

«Olé, olé, olé, olé, Diego, Diego»
«Olé, olé, olé, olé, Diego, Diego»

«Ля Бомбонера» зараз вибухне. Інчада чекає на свого ідола.

22:50, неділя. Дієго Армандо Марадона зі сцени вітає своїх «інчас»: «¡¡hola pueblo boquense!!».

Я відчуваю велику гордість за те, що мене запросили на це свято. Дякую комісії директорів клубу, а найбільше — вам, мучачос, які є найкращими в світі — інчас «Боки». Нехай знає весь світ — такої пристрасті, як у нас, немає ні в кого. Дякую, дякую всім!»

«Olé, olé, olé, olé, Diego, Diego»
«Olé, olé, olé, olé, Diego, Diego»

Це була кульмінація ночі, але... Що відбувалося за три години до цього, у кулуарах стадіону?

Перед дверима роздягальні хазяїв довелось зіткнутися з Анібалем Кладисом, засновником та президентом того, що в Аргентині називають «пенья» (щось на кшталт клубу) Дієго Армандо Марадони в Енсенаді, провінція Буенос Айрес, та з Хосе Ольчаком, відомим хірургом, що був у компанії своєї доньки Флоренсії. Після короткої розмови я з'ясував, що вони відповідали за те, щоб доставити Дієго на свято — це справа не менш делікатна, ніж нести той факел, з яким Марадона тріумфально увійшов на стадіон.

«Для мене це все. Дієго був тією людиною, що принесла до футболу радість. Що розуміла футбол так, як воно й мало бути — як гру. Він мав дуже злу долю і захворів не тому, що хотів захворіти, а тому що його змусили захворіти», — прокоментував Анібаль. Лікар додав: «Мені випало щастя знати Дієго ще змалку, бо я народився в Ля Патерналь — там, де він розпочав грати. Мого сина звати Дієго, і Марадона — єдина людина, яка може змусити мене плакати. Здається, навіть як померли мої батьки, я так не плакав. Сто років «Боки» варті таких емоцій».

Після цієї розмови я вже знав, що шлях до Дієго мені відкритий, бо на ту мить я вже був частиною святкової ходи.

21:00. Свято на стадіоні продовжується. «Так, так, сеньйори, я — за «Боку», так, так, сеньйори, всім серцем...» Ще дуже рано. Дієго запізниться. Шеф служби безпеки запрошує нас пройти через роздягальню хазяїв, та, щоб ми не образились, проводить нас в ексклюзивне місце святкування — власне, на сам газон. Не можу повірити у це. Сходи скінчилися, і я ступаю на «Бомбонеру». Інчада співає без зупинки: «Dale Bo, dale Bo, dale Bo». Серце шалено б'ється. Я вийшов з роздягальні через тунель, наче справжній футболіст! Це — не сон. Це — реальність. «EL QUE NO SALTA ES UNA GALLINA. EL QUE NO SALTA ES UNA GALLINA».

21:20. Ведучий шоу запрошує членів комісії директорів та називає 100 ідолів клубу, які проходять на сцену. Слово бере президент Маурисіо Макрі, в той час як футболістам роздають ювілейні медалі.

На честь героїв лунає безперервна овація. Проходять Рома, Марсоліні, Раттін. Разом з ними Варайо, Борейо та Едвардс. Найгучніші овації на адресу «Чічі» Серни, Джунти, парагвайця Кабаньяса, уругвайця «Мантеки» Мартинеса. Але найбільше галасу разом із Дієго викликав його попередник — Анхель Клементе Рохас, або «Рохітас», що нищив захист ворогів «Боки» до Марадони.

22:00. Лунає гімн «Боки». Грає музика. Раптом нас прибирають — приїхав Дієго. Колеги з Fox Sports, що заплатили за ексклюзивне інтерв'ю, роблять свою роботу.

22:10. Ми лишилися сам на сам з «десятим номером» у широкій залі поруч з душовими роздягальні. Дієго відпочиває із сигарою в руці. Вітання, обійми, фото на згадку та автограф на футболці «Боки», яку я приніс із собою. Ще один — на фото його найкращого шедевра, його «обра prima» — гола, який він забив англійцям на Мундіалі-1986. Скільки можуть коштувати тепер ці скарби?

PANФутбол: Як справи, Дієго?

Марадона: Добре, по дорозі сюди слухав репортаж про гол, який я забив «Ріверу» на цьому стадіоні 1981-го року. Ми виграли 3:0. Я тоді виборов м'яча в повітрі у Фійоля та Тарантіні. Того дня я здирав шкіру з курки (gallina — образливе прізвисько «Рівер Плейта»). Ця любов фантастична, бо дає мені жагу жити, ходити на футбол. Я не можу жити без команди моєї душі. Ми завжди будемо guapos, patrones і вигравати-мемо у всіх!

PANФутбол: Як ти почуваєшся фізично? Бачимо, тобі краще — дуже схуднув

Марадона: Так, скинув 13 кілограмів. Зараз важу 100, але хочу дійти до 75. Звісно, мені це буде нелегко. Йдеться про операцію на дві з половиною години. Це серйозно, але я прийняв рішення, і ніхто мене не зупинить. Завжди думаю про моїх дочок Дальму та Джанніну. Вони мені й дають цю силу та це бажання жити. Вони є моїм мотором.

У той час як Клаудіа, його колишня дружина, чекала на сходах разом з подругою, Дієго, весь у чорному, надзвичайно спокійний, затягувався своєю кубинською сигарою.

PANФутбол: Дієго, яким є твій найкращий спогад тут, у цьому клубі?

Марадона: Найкращим було «олімпійське коло» 1981-го року. Без сумнівів. Після тієї зустрічі з «Расингом» я торкнувся руками неба. Жаль, що не зміг зіграти в Копа Лібертадорес 1982-го. Сподіваюсь колись зіграти як тренер. Білі заздрощі, які я відчував до Карлоса Біпардо — розділити з гравцями усі їхні досягнення. Саме задля цього працює тренер.

PANФутбол: Коли настане твій час як тренера?

Марадона: Чесно, не знаю, чого мені бракує, щоб бути тренером. Треба поговорити про це з людьми... За мною спостерігають, бо кожного дня я здаю екзамен. Вимагати роботи я, звичайно, не буду. Просто кажу, що виборов своє місце в аргентинському та світовому футболі.

PANФутбол: Як справи з твоїм колишнім менеджером Гільєрмо Копполa?

Марадона: Хочу отямитися після втрат та продовжити його судове переслідування. Це мене турбує, бо судові справи є довгими. З кожних моїх п'яти він забирав шість. ¡Es de locos! Нехай буде, що буде. Я хочу повернути гроші моїх дочок. Я говорив ротом Гільєрмо, дивився очима Гільєрмо, думав головою Гільєрмо. Найбільше мені болить зрада. Я ні у кого нічого не крав. Я не здатний красти.

22:25. Свято на полі триває. По всім приміщенням чути відлуння: «SOMOS LA MITAD MÀS UNO, SOMOS EL PUEBLO, SOMOS EL CARNAVAL, BOCA TE LLEVO EN EL ALMA Y CADA DIA TE QUIERO MÀS».

PANФутбол: Як до тебе ставиться Аргентина та аргентинці?

Марадона: Я почуваюся більш ніж прекрасно, повернувшись до країни, моєї країни. Скривдив себе я сам. Я нікого не чіпав. Не хочу, аби на мене вказували пальцем. Вже казав багато разів: для мене взірцем для дітей є батьки. І це не змінилося ані для Марадони, ані для Сан Мартина, ані для Гарделя...

Дієго знову бере факел, той самий, що він проніс через усю країну, та який за кілька годин прибув з Антарктиди, де «Бока» має свою «пенья» на станції «Вісекомодоро Марамбіо».

22:35. По стадіону оголошується прибуття факелу в руках Дієго Армандо Марадони.

22:40. Входить Дієго з факелом, за ним — хода, в якій і я. Стадіон вибухає.

«OLÈ, OLÈ, OLÈ, OLÈ DIEGO, DIEGO»

«OLÈ, OLÈ, OLÈ, OLÈ DIEGO, DIEGO»

22:45. Дієго вже на сцені, де його приймає керівництво клубу. Факел встановлено. Зірка отримує золоту медаль клубу.

22:50. Марадона дивиться на інчаду із мікрофоном. Замикається магічне коло: «HOLA PUEBLO BOQUENSE», лунає вітання Дієго під звуки салюту.

23:00. Король уходить під нечувані овації. Про відсутніх ніхто не згадує — ні про Тевеса, ні про Рікельме, ні, особливо, про Б'янчі, у якого конфлікт з Макрі. Настає час свята.

SI, SI, SEÑORES YO SOY DE BOCA

SI, SI, SEÑORES, DE CORAZÒN

Дієго, ти сказав: «LA PELOTA NO SE MANCHA» — «м'яча не забруднити». А я тобі кажу: «LA ANTORCHA NO SE APAGA» — «факела не згасити», як НІКОЛИ НЕ ЗГАСИТИ ЛЮДСЬКОЇ ЛЮБОВІ ДО ТЕБЕ!

¡GRACIAS, 10! На святі 100 ти був номер 1!

...з Хесусом Ферро

AFP

Чемпіонат Бразилії-2004: Бола де Прата

Символічна збірна за версією «Плакара»

Рожеріо Сені

ВОРОТАРІ		
Рожеріо Сені	**«Сан Пауло»**	**5.89**
Фернандо Енрикі	**«Флуміненсе»**	**5.88**
Дієго	«Атлетико Паранаенсе»	5.87
Жан	«Гуарані»	5.87
Едсон Бастос	«Фігейренсе»	5.85
Жуліо Сезар	«Фламенго»	5.85
Сержіо	«Палмейрас»	5.83
Харлей	«Гойяс»	5.82
Фернандо	«Коритиба»	5.81
Жефферсон	«Ботафого»	5.81

Фернандо Енрикі

Робіньйо

ФОРВАРДИ		
Робіньйо	**«Сантос»**	**6,51**
Вашингтон	«Атлетико Паранаенсе»	6,34
Дагоберто	**«Атлетико Паранаенсе»**	**6,10**
Еділсон	«Віторія»	6,04
Дейвид	«Сантос»	5,93
Клаудіо Пітбул	«Греміо»	5,92
Да Силва	«Жувентуді»	5,91
Леандро	«Гойяс»	5,89
Фред	«Крузейро»	5,83
Жил	«Коринтіас»	5,81
Графіті	«Сан Пауло»	5,81
Базиліо	«Сантос»	5,79
Алекс Діас	«Гойяс»	5,77
Фабрисіо Карвальйо	«Сан Каетано»	5,73
Рафаел Собіс	«Інтернасьйонал»	5,63
Алеман	«Коритиба»	5,60
Віола	«Гуарані»	5,54
Обіна	«Віторія»	5,54
Кристіан	«Греміо»	5,51
Маркос Деннер	«Крисіума»	5,51

Дагоберто

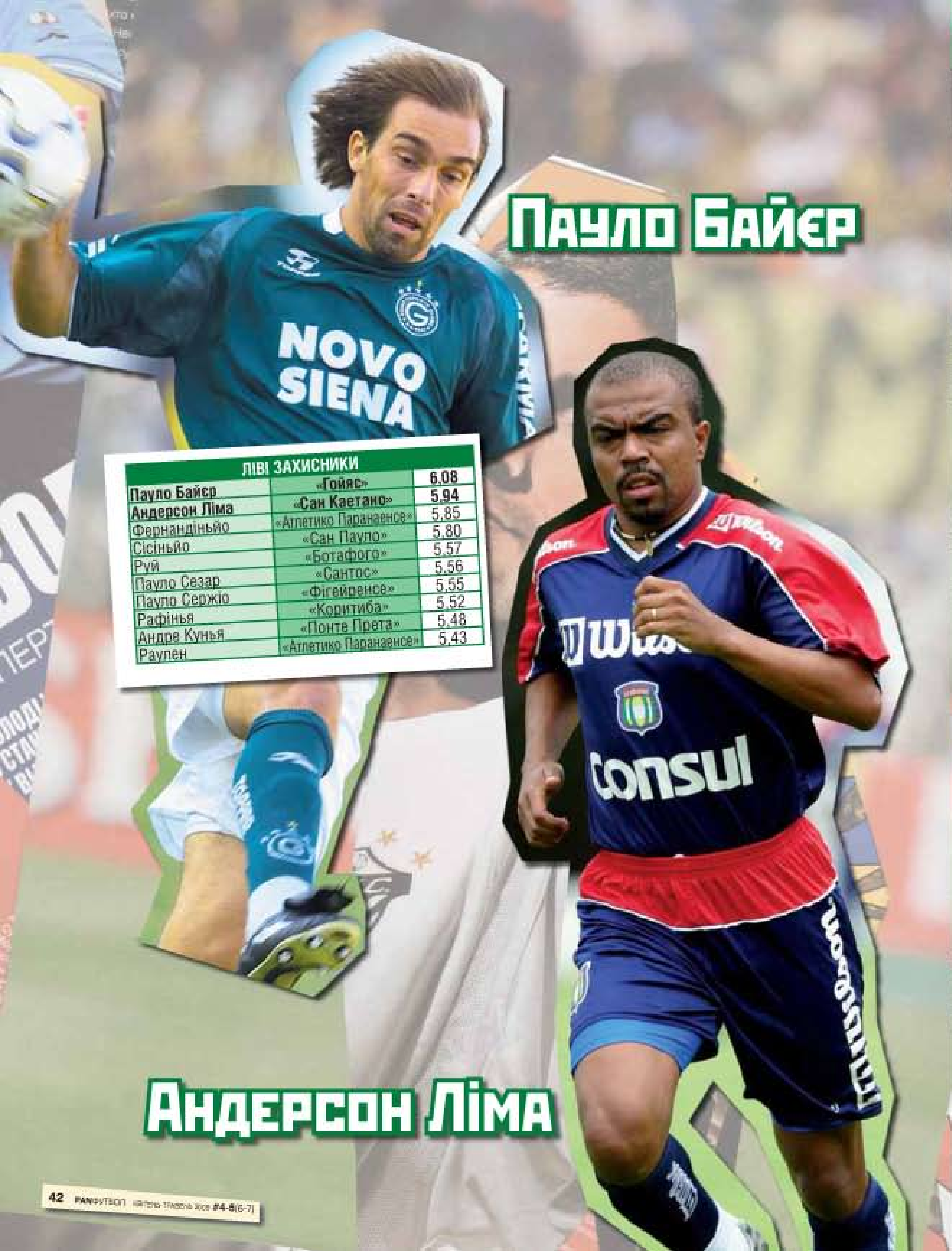
Вашингтон

ФОРВАРДИ		
Робіньйо	«Сантос»	6,51
Вашингтон	**«Атлетико Паранаенсе»**	**6,34**
Дагоберто	«Атлетико Паранаенсе»	6,10
Еділсон	**«Віторія»**	**6,04**
Дейвид	«Сантос»	5,93
Клаудіо Пітбул	«Греміо»	5,92
Да Силва	«Жувентуді»	5,91
Леандро	«Гойяс»	5,89
Фред	«Крузейро»	5,83
Жил	«Коринтіас»	5,81
Графіті	«Сан Пауло»	5,81
Базиліо	«Сантос»	5,79
Алекс Діас	«Гойяс»	5,77
Фабрисіо Карвальйо	«Сан Каетано»	5,73
Рафаел Собіс	«Інтернасьйонал»	5,63
Алеман	«Коритиба»	5,60
Віола	«Гуарані»	5,54
Обіна	«Віторія»	5,54
Кристіан	«Греміо»	5,51
Маркос Деннер	«Крисіума»	5,51

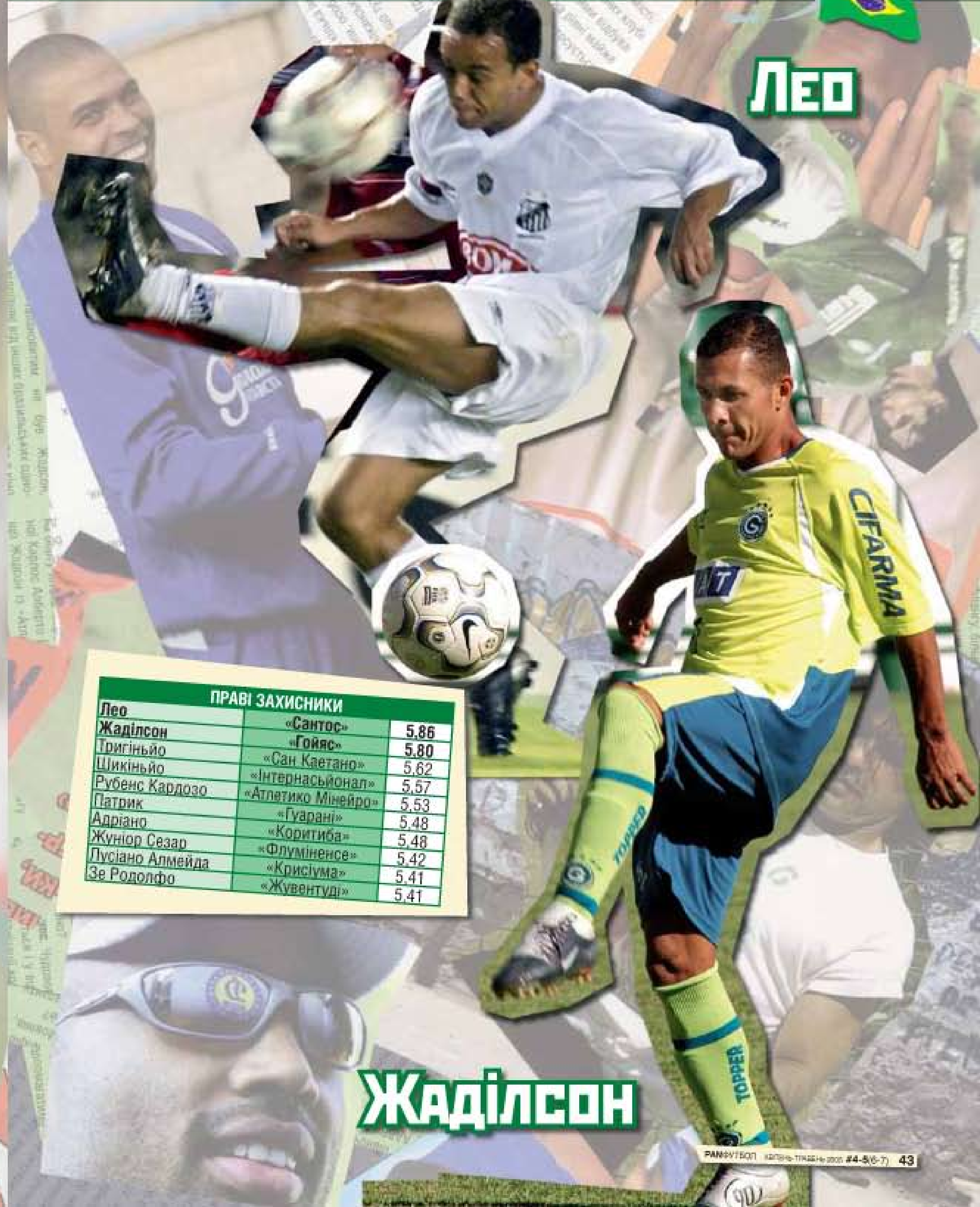
Еділсон

Пауло Байєр

Андерсон Ліма

ЛІВІ ЗАХИСНИКИ		
Пауло Байєр	**«Гойяс»**	**6,08**
Андерсон Ліма	**«Сан Каетано»**	**5,94**
Фернандіньйо	«Атлетико Паранаенсе»	5,85
Сісіньйо	«Сан Пауло»	5,80
Руй	«Ботафого»	5,57
Пауло Сезар	«Сантос»	5,56
Пауло Сержіо	«Фігейренсе»	5,55
Рафінья	«Коритиба»	5,52
Андре Кунья	«Понте Прета»	5,48
Раулен	«Атлетико Паранаенсе»	5,43

Лео

Жаділсон

ПРАВІ ЗАХИСНИКИ		
Лео	**«Сантос»**	**5,86**
Жаділсон	**«Гойяс»**	**5,80**
Тригіньйо	«Сан Каетано»	5,62
Шикіньйо	«Інтернасьйонал»	5,57
Рубенс Кардозо	«Атлетико Мінейро»	5,53
Патрик	«Гуарані»	5,48
Адріано	«Коритиба»	5,48
Жуніор Сезар	«Флуміненсе»	5,42
Лусіано Алмейда	«Крисіума»	5,41
Зе Родолфо	«Жувентуді»	5,41

Дієго Лугано

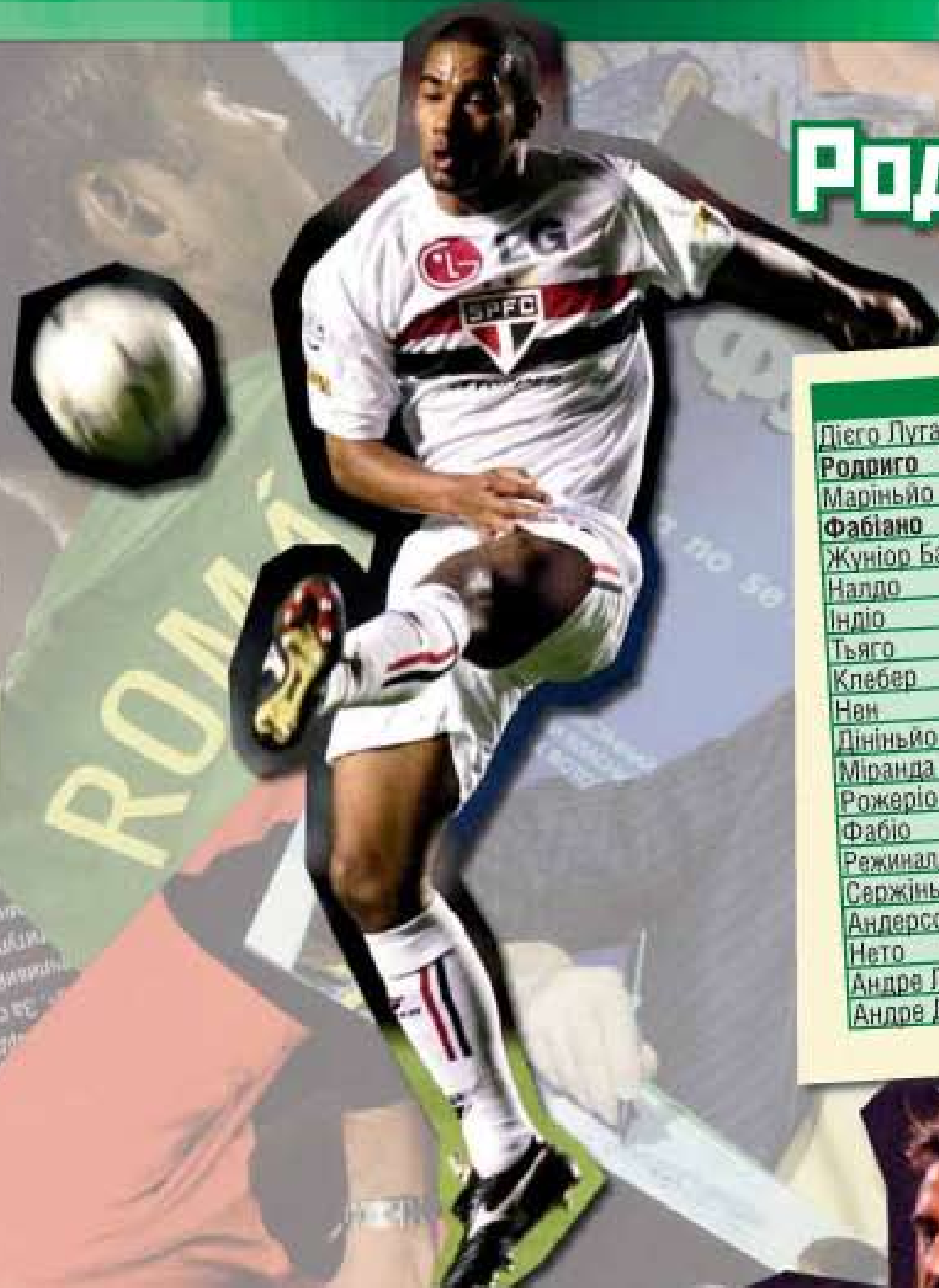

ЦЕНТРАЛЬНІ ЗАХИСНИКИ		
Дієго Лугано	**«Сан Пауло»**	**5.89**
Родриго	«Сан Пауло»	5,82
Маріньйо	**«Атлетико Паранаенсе»**	**5.76**
Фабіано	«Атлетико Паранаенсе»	5,72
Жуніор Байяно	«Фламенго»	5,65
Налдо	«Жувентуді»	5,65
Індіо	«Жувентуді»	5,63
Тьяго	«Сан Каетано»	5,62
Клебер	«Фігейренсе»	5,59
Нен	«Палмейрас»	5,57
Дініньйо	«Сан Каетано»	5,55
Міранда	«Коритиба»	5,54
Рожеріо Коррейя	«Атлетико Паранаенсе»	5,54
Фабіо	«Сан Пауло»	5,53
Режиналдо Насіменто	«Коритиба»	5,53
Сержіньйо	«Сан Каетано»	5,50
Андерсон	«Коринтіас»	5,49
Нето	«Жувентуді»	5,48
Андре Луїс	«Сантос»	5,47
Андре Діас	«Гойяс»	5,45

Маріньйо

Родриго

ЦЕНТРАЛЬНІ ЗАХИСНИКИ		
Дієго Лугано	«Сан Пауло»	5,89
Родриго	**«Сан Пауло»**	**5,82**
Маріньйо	«Атлетико Паранаенсе»	5,76
Фабіано	**«Атлетико Паранаенсе»**	**5,72**
Жуніор Байяно	«Фламенго»	5,65
Налдо	«Жувентуді»	5,65
Індіо	«Жувентуді»	5,63
Тьяго	«Сан Каетано»	5,62
Клебер	«Фігейренсе»	5,59
Нен	«Палмейрас»	5,57
Дініньйо	«Сан Каетано»	5,55
Міранда	«Коритиба»	5,54
Рожеріо Коррейя	«Атлетико Паранаенсе»	5,54
Фабіо	«Сан Пауло»	5,53
Режиналдо Насіменто	«Коритиба»	5,53
Сержіньйо	«Сан Каетано»	5,50
Андерсон	«Коринтіас»	5,49
Нето	«Жувентуді»	5,48
Андре Луїс	«Сантос»	5,47
Андре Діас	«Гойяс»	5,45

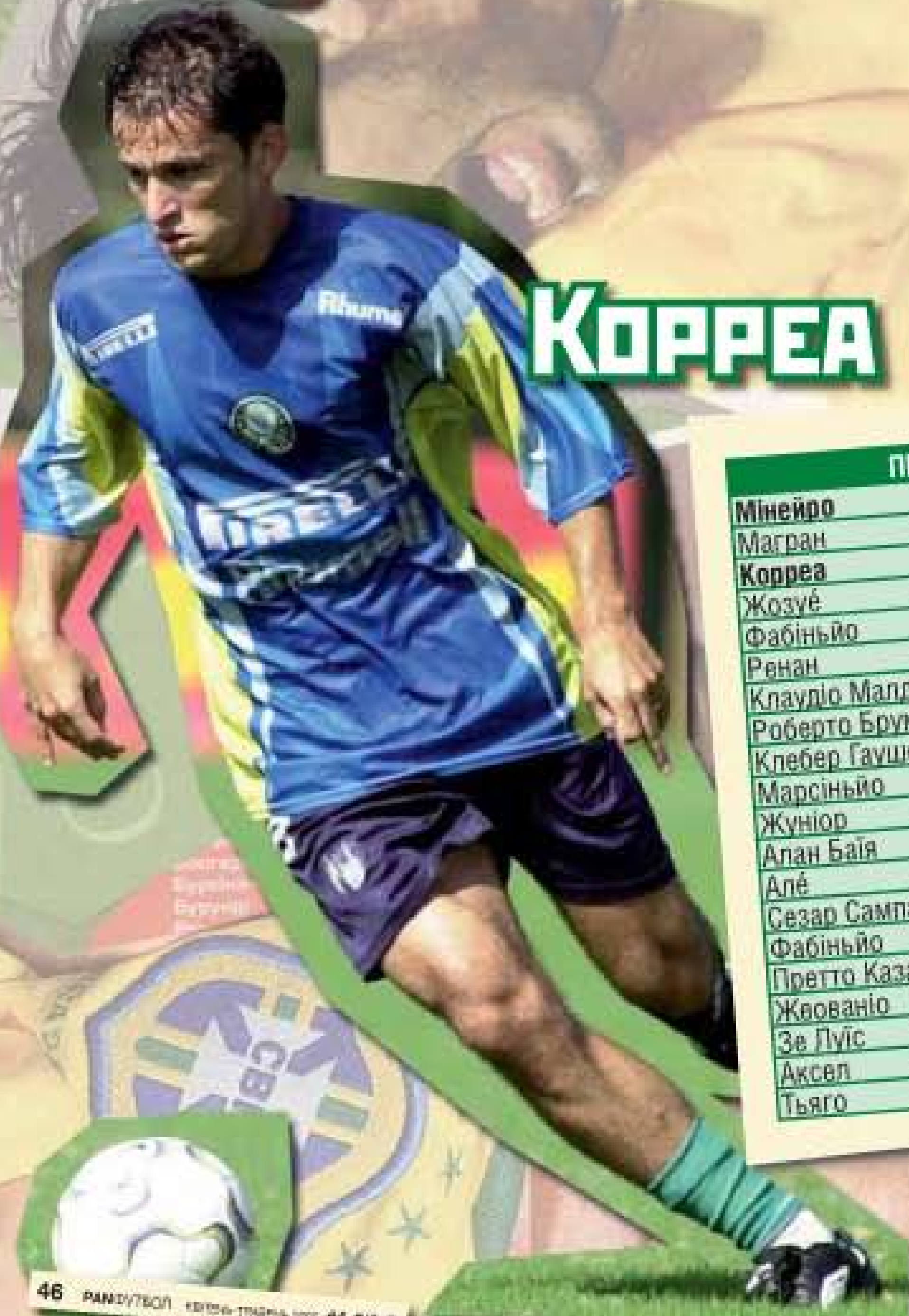
Фабіано

Мінейро

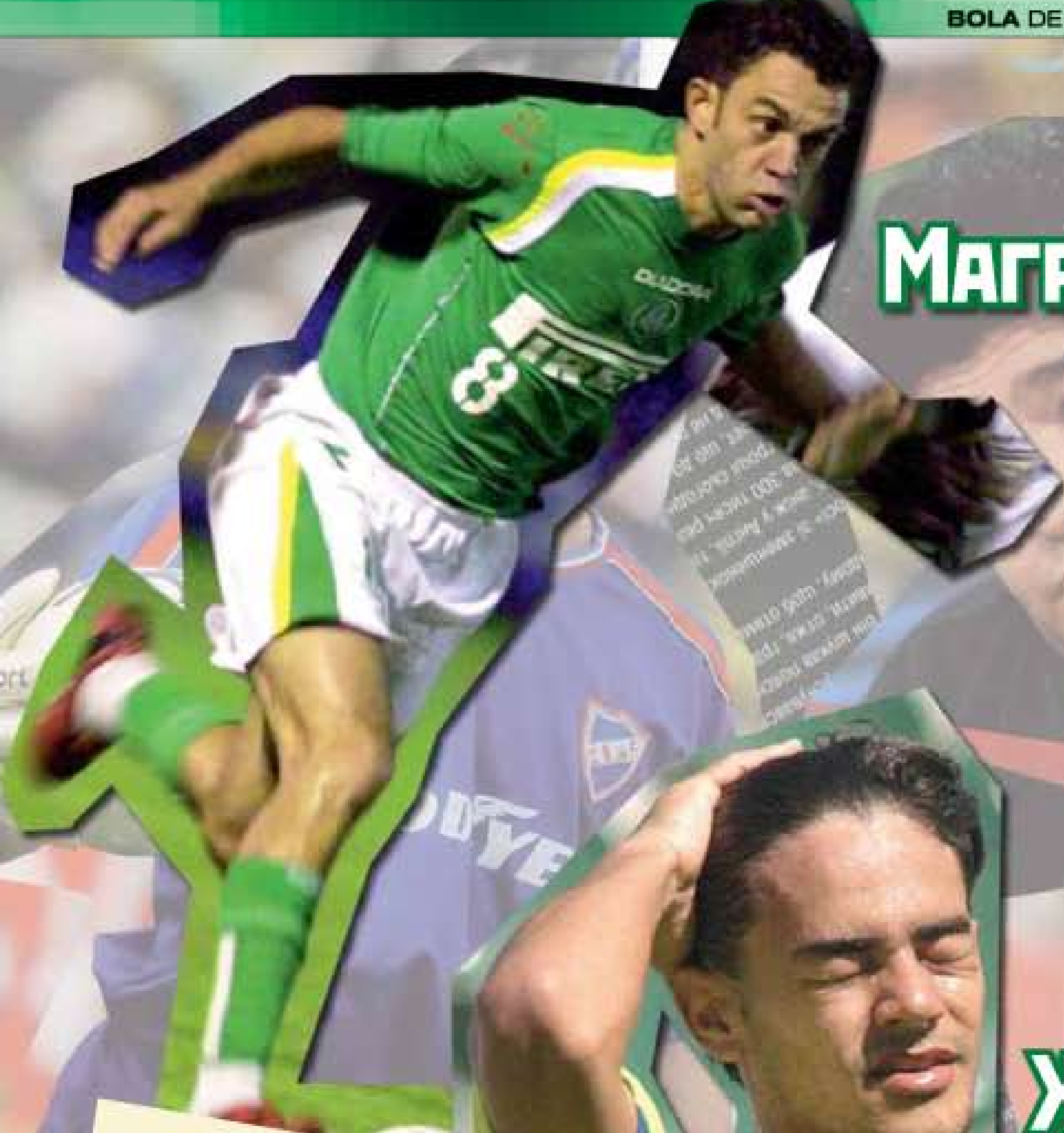

Корреа

ПІВЗАХИСНИКИ-ОБОРОНЦІ		
Мінейро	**«Сан Каетано»**	**5,95**
Магран	«Палмейрас»	5,87
Корреа	**«Палмейрас»**	**5,83**
Жозуé	«Гойяс»	5,80
Фабіньйо	«Коринтіас»	5,73
Ренан	«Сан Пауло»	5,73
Клаудіо Малдонадо	«Крузейро»	5,72
Роберто Брум	«Коритиба»	5,71
Клебер Гаушо	«Крисіума»	5,68
Марсіньйо	«Палмейрас»	5,64
Жуніор	«Фламенго»	5,63
Алан Баія	«Атлетико Паранаенсе»	5,62
Алé	«Сан Пауло»	5,62
Сезар Сампайо	«Сан Пауло»	5,61
Фабіньйо	«Сантос»	5,59
Претто Казагранде	«Сантос»	5,59
Жеованіо	«Фігейренсе»	5,57
Зе Луїс	«Атлетико Мінейро»	5,57
Аксел	«Парана»	5,55
Тьяго	«Гойяс»	5,52

Магран

Жозуé

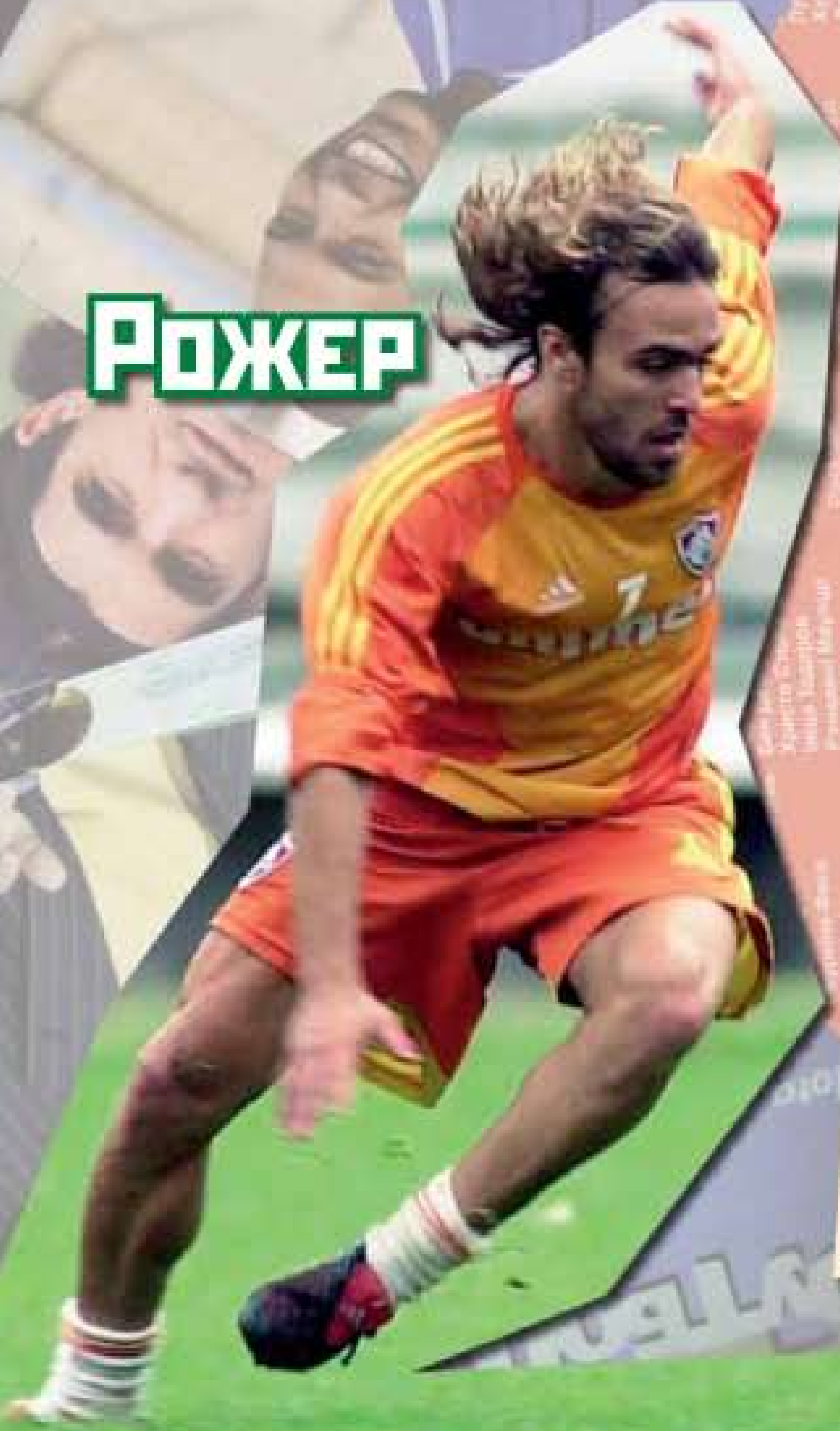

ПІВЗАХИСНИКИ-ОБОРОНЦІ		
Мінейро	«Сан Каетано»	5,95
Магран	**«Палмейрас»**	**5,87**
Корреа	«Палмейрас»	5,83
Жозуé	**«Гойяс»**	**5,80**
Фабіньйо	«Коринтіас»	5,73
Ренан	«Сан Пауло»	5,73
Клаудіо Малдонадо	«Крузейро»	5,72
Роберто Брум	«Коритиба»	5,71
Клебер Гаушо	«Крисіума»	5,68
Марсіньйо	«Палмейрас»	5,64
Жуніор	«Фламенго»	5,63
Алан Баія	«Атлетико Паранаенсе»	5,62
Алé	«Сан Пауло»	5,62
Сезар Сампайо	«Сан Пауло»	5,61
Фабіньйо	«Сантос»	5,59
Претто Казагранде	«Сантос»	5,59
Жеованіо	«Фігейренсе»	5,57
Зе Луїс	«Атлетико Мінейро»	5,57
Аксел	«Парана»	5,55
Тьяго	«Гойяс»	5,52

Петкович

Рожер

АТАКУЮЧІ ПІВЗАХИСНИКИ		
Петкович	**«Васко да Гама»**	**6.31**
Рикардіньйо	«Сантос»	6.28
Рожер	**«Флуміненсе»**	**6.17**
Жадсон	«Атлетико Паранаенсе»	6.06
Родриго Табата	«Гойяс»	6.03
Кристіан	«Парана»	5.97
Педріньйо	«Палмейрас»	5.88
Ібсон	«Фламенго»	5.82
Ренато	«Атлетико Мінейро»	5.77
Лопес	«Жувентуді»	5.76
Елано	«Сантос»	5.74
Фелипе	«Фламенго»	5.73
Марсіньйо	«Сан Каетано»	5.70
Рамон	«Флуміненсе»	5.70
Фернандон	«Інтернасьйонал»	5.70
Фабіо Байяно	«Корінтіас»	5.70
Білу	«Фігейренсе»	5.69
Данило	«Сан Пауло»	5.65
Клебер	«Віторія»	5.65
Данило	«Інтернасьйонал»	5.65

Рикардіньйо

Жадсон

АТАКУЮЧІ ПІВЗАХИСНИКИ		
Петкович	«Васко да Гама»	6.31
Рикардіньйо	**«Сантос»**	**6.28**
Рожер	«Флуміненсе»	6.17
Жадсон	**«Атлетико Паранаенсе»**	**6.06**
Родриго Табата	«Гойяс»	6.03
Кристіан	«Парана»	5.97
Педріньйо	«Палмейрас»	5.88
Ібсон	«Фламенго»	5.82
Ренато	«Атлетико Мінейро»	5.77
Лопес	«Жувентуді»	5.76
Елано	«Сантос»	5.74
Фелипе	«Фламенго»	5.73
Марсіньйо	«Сан Каетано»	5.70
Рамон	«Флуміненсе»	5.70
Фернандон	«Інтернасьйонал»	5.70
Фабіо Байяно	«Корінтіас»	5.70
Білу	«Фігейренсе»	5.69
Данило	«Сан Пауло»	5.65
Клебер	«Віторія»	5.65
Данило	«Інтернасьйонал»	5.65

PARABÉNS КУРИТИБА:

ЩЕ ОДНА ФУТБОЛЬНА СТОЛИЦЯ СВІТУ

Вітання дуже доречні. По-перше, через 312-ту річницю міста, яку Куритиба відсвяткувала 29 березня. По-друге, через те, що внески цього міста до футбольної скарбниці очевидні. Перед очима — прекрасна демонстрація того, як досвідчене та розкішне місто заслужило мати свій власний потужний футбол. Гармонічне співіснування, яке вже довгі роки забезпечує Куритиба своїм мешканцям, стало прекрасним добривом для футболу, який пустив тут довгі та глибокі коріння. Зокрема, в такій атмосфері народжувалися «Коритиба Футбол Клуб» (1909-го року), «Клуб Атлетико Паранаенсе» (1924-го), «Парана Клубе» (1989-го) чи «Малутром S.A.» (1998-го). Кожний з них має свій власний вік, свою історію, символи та досвід. Але всі разом відмічені гордістю та натхненням належати до міста Куритиба

Аби відчути справжню велич прекрасного міста (яке, до речі, є столицею бразильських українців, а кілька років тому було визнане ЮНЕСКО найкращим містом в світі для мешкання), Панфутбол домовився про розмову з президентами всіх вищезгаданих клубів. Ми поставили всім однакове питання: на Вашу думку, чи може сьогодні Куритиба вважатися однією з футбольних столиць Бразилії? Чому?

Жуан Аугусто Флеурі да Роша (президент «Атлетико Паранаенсе»): «Звісно, може. Лише Сан Пауло та Ріо де Жанейро мають більше клубів в першому дивізіоні. До того ж, інфраструктура, яку розбудував «Атлетико», наприклад, водночас вивела місто на світову футбольну сцену. «Кіосера Арена» є найсучаснішим стадіоном Латинської Америки, а тренувальний центр «Алфредо Готтарді» сьогодні є одним із найобладнаніших у світі».

Джовані Джонедіс (президент «Коритиби»): «Абсолютно так. Дякувати зміні ментальності керівництв клубів. Якщо раніше футболом Куритиби керувала пристрасть, сьогодні до нього ставляться немов до підприємства. Це видно з того, як в «Коритибі» поводяться з визначенням бюджету, як публікують баланси та звіти, як тренують своїх функціонерів. Все робиться із абсолютною прозорістю та організованістю. Це і є тим диференціалом, за рахунок якого досягнуто відмінних результатів на полі та за його межами».

Жуарез Малуселлі (президент «Малутрома S.A.»): «Так, адже маємо три клуби у вищій лізі бразильського футболу («Атлетико», «Коритиба» та «Парана»), та ті титули, яких було здобуто останнім часом в національних змаганнях, не лишають сумнівів щодо кваліфікації Куритиби. Справжня адміністративна професіоналізація футболу зробила можливим досягти гарних результатів. Ми в «Малутромі» продовжуємо цю лінію, створивши 1998-го року першу в Бразилії команду-підприємство (абревіатура S/A в назві означає Sociedade Anônima — Анонимне Товариство)».

Аргументи в цих відповідях, як ми бачимо, сконцентровані навколо наступних тез: а) кількісний аспект — три куритибські клуби у першому дивізіоні чемпіонату Бразилії та певна кількість титулів, виграних у національному масштабі; б) якісний аспект — адже успіху було досягнуто за умов відмінної адміністративної та структурної організації.

Відповідаючи на те саме запитання «**PAN**Футболу», президент клубу «Парана» показав себе солідарним із своїми колегами, але водночас й ще більшим ентузіастом. Без утікання від реальності та здорового глузду. Бо він вважає Куритибу не однією із столиць футболу Бразилії, а взагалі найкращою з усіх.

Жозе Карлос де Міранда (президент «Парани»): «Звичайно так! Три команди (чи більше) в вищій лізі маємо лише ми, Сан Пауло та Ріо. Отже, з пропорційної точки зору ми випереджаємо всіх, бо населення того ж Ріо в три рази більше Куритиби, а населення Сан Пауло — в п'ять разів! Через це я стверджую, що Куритиба сьогодні є столицею бразильського футболу».

До того ж, президент Міранда не забуває, що місто Куритиба має найбільший в Бразилії турнір непрофесійних команд. Змагання, якому вже десятки років, та яке проводиться щорічно: «Куритиба має найбільший аматорський чемпіонат в країні з трьома дивізіонами. Він має назву Субурбана. В ньому беруть участь тисячі непрофесійних атлетів. Й це, звісно, додає величі нашому футболу».

Відповіді президентів мають рацію. Куритибці з кожним роком відчувають все більшу гордість за свій футбол. Піднесення футболу штату Парана оцінили не лише в Бразилії, а й далеко за його межами. Адже чотири клуби міста мають прекрасні футбольні історії.

Едісон Колинськи
Куритиба, спеціально для «**PAN**Футболу»

ІСТОРІЯ КЛУБІВ

«Коритиба Футбол Клуб» (1909)

Найстарішим з чотирьох клубів Куритиби є «Коритиба» (*саме так раніше називалося й саме місто, але 1910-го року в назві міста було змінено одну букву. Назву ж клубу вирішили не чіпати — ред.*). В рік заснування молоді куритибці займалися гімнастикою в «Клубе Жінастико Теуто-Бразилейро». Одного разу визначний член клубу, Фредерико Фритц Ессенфельдер приніс шкіряний м'яч. Після раунду персональної демонстрації було оголошено, що це м'яч для гри в футбол. Всі захопилися новим спортом та почали його практикувати. Згодом пристрасть виросла настільки, що було засновано «У Коритибано Футбол Клуб», якого 12 жовтня 1909 року було інаугуровано у старовинному театрі «Аувр». Остаточного вигляду назва клубу набула 21 квітня 1920 року.

Стадіон клубу є найбільшим в штаті Парана. 1977-го року його будівництво було врешті завершено, та він отримав ім'я мера Антоніо Коуто Перейри — людини, яка зробила найбільший внесок у реалізацію проекту. Стадіон дійсно прекрасний. Загальна місткість — 55 тисяч, міжнародним стандартам безпеки відповідають 37 тисяч.

Щодо тренувального центру «Коритиби», його було збудовано пізніше. Земельну ділянку було придбано 1988-го року в районі Грасіоза, в 9 км від штаб-квартири клубу. Однак, у процесі будівництва почалися проблеми. Настільки серйозні, що роботи припинили. Відновлено їх було 1995-го року, коли клуб очолили Жоел Малуселлі, Сержіо Просдосімо та Едсон Мауад. Нове керівництво вирішило дати бій чуткам про те, що проект нежиттєздатний, та узялися до справи дуже енергійно. Двадцятого грудня 1997-го року Тренувальний Центр да Грасіоза було інаугуровано. Сьогодні до нього належать блок роздягалень, три офіційні футбольні поля (70x110 м), зовнішня зона для тренувань, зона парковки, підземна система дренажу, зовнішні мури, приймальня та система обробки води.

Отже, самий час підрахувати досягнення «Коритиби» за довгу історію існування: 32 титули чемпіона штату, премія «Блакитна стрічка» 1972-го року (вручається бразильським командам, які повертаються непереможеними із своїх закордонних турне), чемпіон «*Торнейо де пово*» 1973-го (національне змагання, в якому брали участь «Атлетико Мінейро», «Байя», «Фламенго», «Коринтіас», «Інтернасьйонал»). А найвищим досягненням був титул чемпіона Бразилії 1985 року, виборений серед 44 команд.

З іншого боку, найгіршим моментом клубу був виліт до другого дивізіону 1989-го року. При чому, через адміністративну постанову Бразильської Конфедерації Футболу, яка суперечила постанові судовій. То були важкі роки для «Коритиби». Але дякувати величі клубу та його спроможності ніколи не здаватися, «Коритиба» повернулася до вищої ліги 1995-го року, звідки ніколи не мала йти.

Сьогодні «Коритиба» має доволі сучасну адміністративну структуру. Прибуття Джовані Джонедіса на пост президента означало в історії «Коритиби» її відродження. Адже на момент прийняття посту у 2002 році ситуація була хаотичною. Коментарії для «PANФутболу»:

Президент: «Витрати були набагато більші за прибутки, борг сягав 50 000 000 реалів».

Джовані Джонедіс із своєю відмінною командою розпочав із перемовин із кредиторами та ствердження системи прийняття збалансованого річного бюджету. До того ж, 130 працівників клубу було звільнено. Суворі заходи, які, тим не менш, допомогли «Коритибі» віднайти життєздатний шлях.

Й до сьогодні, вже під час свого другого президентського мандату (який скінчується в грудні 2005), Джовані Джонедіс продовжує реалізовувати заходи по просуванню клубу. Не маючи великих коштів, «Коритиба» удалася до реструктуризації свого великого стадіону. Зокрема, було збудовано чималий торговельний центр з продажу спортивної продукції та харчувальний заклад, переобладнано цілі сектори, включно сектор для преси, вбудовано ліфти.

І нарешті, на 2005 рік заплановано переробити весь газон стадіону, модернізувати роздягальні та тунелі, перебудувати лавки запасних та душові, позбутися сітки, що відділяла вболівальників від футбольного поля. Буде встановлено додаткові відеокамери, що збільшить рівень безпеки та комфорту на стадіоні. Все це планується завершити до першого травня 2005 — Дня Працівника — коли «Коритиба» прийматиме «Сантос» у другому турі чемпіонату Бразилії-2005.

В проектах клубу — не лише архітектурні роботи. Йдеться також й про центр гуманітарного та технічного виховання атлетів з дитячих та юнацьких команд. Знову слово президентові:

«Куритиба» є клубом, що живе виключно з футболу. Отже, шлях розвитку пролягає через виборювання титулів. Задля цього маємо дбати про виховання власних гравців у своїй школі. Наразі ми досягли прекрасних результатів із Адріано (лівий латераль, сьогодні в іспанській «Севільї»), Марселом (центральний форвард, зараз в «Академіка де Коїмбра», Португалія). В клубі грають й інші вихованці: Рафінья (правий фланг збірної Бразилії суб-20), Марсіо Ежідіо («воланте»), Рикардіньйо (лівий фланг), Міранда (центральний захисник).

В ієрархічній реформі, яку ми втілюємо в керівництві футболом, таке відкриття молодих гравців дуже важливе. Оскар Ямато як Генеральний Координатор Футболу та Сержіо Рамирез як Генеральний Супервайзер Футболу відповідають за розвиток футболістів від дитячих команд до професіоналів. Намагаємось зробити все, аби наблизити молодь до першої команди. Наприклад, кожного семестру тренер професійної команди Антоніо Лопес проводить семінари зі всіма тренерами всіх інших команд клубу».

PANФутбол: А що «Коритиба» може запропонувати світовому футболу, зокрема українському?

Президент: «Футбол має глобальний вимір. Отже, гравець, якого ми виховуємо в «Коритибі», може грати в будь-якій країні світу. Бо тут він проходить всі ступені розвитку — фізичну, технічну, тактичну, дисциплінарну, соціальну та культурну. Нашою метою є виховати не лише футболіста, а, перш за все, справжнього громадянина. Саме через це ми вимагаємо, щоб молодий футболіст вчився безкоштовно. Задля цього ми встановили стосунки з однією з шкіл. Саме таких гравців ми й можемо запропонувати світові, зокрема, Україні».

Окрім власної футбольної школи «Коритиба» тримає в полі свого зору взагалі всю Куритибу, а також її околиці (що називаються Режіон Метрополітана да Куритиба). Цією роботою керують екс-гравці клубу Тостан та Аладин, завдяки яким клубівський бренд допомагає розвиватися іншим футбольним школам.

Президент: «Це щось на кшталт глобалізації футболу у межах одного міста: коли якийсь гравець з цих шкіл виділяється, «Коритиба» має пріоритет на підписання з ним контракту. Хочемо поширити цю мережу навіть ще більше — на інші муніципалітети штату Парана».

Таким є швидкий ескіз портрету клубу «Коритиба». Найстарішого у місті Куритиба, але водночас дуже модернізованого структурно для досягнення успіху. Дякувати інноваційному та твердому керуванню президента Джовані Джонедіса. Поздоровляємо його як з цією роботою, так й з днем народження, який він святкував 11 квітня.

«У Клубе Атлетико Паранаенсе» (1924)

Року 1924-го розпочалися перемовини між керівниками двох футбольних клубів міста Куритиба — «Інтернасьйонал Футбол Клуб» та «Америка Фучебол Клубе» — з метою створити наймiцніший клуб міста. Отже, двадцять першого березня 1924 року й народився клуб «Атлетико Паранаенсе». Того ж дня було затверджено й кольори клубу — чорний на згадку про «Інтернасьйонал» та червоний на згадку про «Америку». Командну футболку було розмальовано горизонтальними смугами саме цих кольорів. Труси було обрано білими. Розпочався

Міранда («Коритиба»)

довгий шлях успіху та слави «рубро-негро паранаенсе».

Стадіон «Атлетико» є ще старішим за сам клуб. Бо «Інтернасьйонал», заснований Жоакімом Америко, вже мав свій стадіон в районі Агуа Верді. Саме там, де сьогодні розташувалася сучасна арена. Землю колись було орендовано, та 1914-го року стадіон отримав свою першу дерев'яну трибуну. По злитті «Інтернасьйонала» з «Америкою» «Атлетико» успадкував славетні трибуни «Байшади» (неофіційна назва стадіону).

Двадцять дев'ятого листопада 1933-го року після тривалих суперечок стадіон остаточно став власністю клубу «Атлетико Паранаенсе». Ще за шість років було збудовано цементні трибуни. Року 1967-го пережив реконструкцію внутрішніх обладнань та отримав нові сходи на трибунах. Ще за тринадцять років за гроші торсиди було встановлено прожектори. Але відразу по завершенні гри, що принесла команді титул чемпіону штату 1985-го року, Байшада була закрита. «Атлетико» звідтоді почав грати домашні ігри на старенькому стадіоні «Піньейрон». Однак публіка туди майже не ходила — було зіграно чимало матчів, які відвідало 100 глядачів.

Так не могло тривати довго. Величезна маса торседорів «Атлетико» та велич самого клубу вимагали змін. Й 1992-го року Жозе Карлос Фаріньякі, президент «рубро-негро» тієї епохи, удався до реформування стадіону. За два роки, після дев'яти сезонів без домашнього стадіону, «Байшаду» було відкрито знову. Тепер стадіон містив 20 тисяч глядачів. Року 1996-го «Атлетико» остаточно повернувся до першого дивізіону після кількох сезонів (1990, 1994 та 1995) в другій лізі.

Саме того 1996-го року виконавчий комітет «Атлетико» під керівництвом Маріо Селсо Петралья прийняв рішення збудувати новий стадіон на кшталт найсучасніших європейських. Було здійснено подорожі до стадіонів «Амстердам Арена» («Аякс») та «Олд Траффорд» («Манчестер Юнайтед»). Власний же стадіон було зруйновано.

На його місці двадцять четвертого червня 1999-го року було інавгуровано «Арена де Байшада», найпрекрасніший та найсучасніший стадіон Бразилії із комфортабельними трибунами із місткістю у 32 тисячі. Ще за два дні було відкрито «Тренувальний Центр Кажу», названий так на честь великого голкіперу клубу Алфредо Готтарді («Кажу»). Із загальною площиною у 246 577 квадратних метрів та площиною будівель у 5000 метрів розташований у районі Умбарб центр також став одним із найкращих аналогічних закладів Латинської Америки.

Без жодних сумнівів будівництво «Арени» та тренувального центру Кажу означають нову фазу в історії клубу «Атлетико Паранаенсе». В інтерв'ю «**PAN**Футболові» президент клубу Жуан Аугусто Флеурі да Роша каже: «Все це стало можливим завдяки спроможності якісно планувати та ефективно реалізовувати плани командою фахівців на чолі з Маріо Селсо Петралья, президентом Виконавчої Ради «Атлетико Паранаенсе».

Як плід великих інвестицій у адміністративну та організаційну структуру клубу, не змусили на себе чекати й результати на полі. Прийшов такий омріяний титул чемпіона Бразилії 2001 року. Момент найвищої слави «атлетиканос» коментує журналу «PANФутбол» президент клубу: «Упродовж цих 81 років історії «Атлетико» мав чимало яскравих моментів. Наприклад, інавгурація «Кіосера Арена» 1999 року або виборення Паранаенського три-кампеонату (2000, 2001 та 2002). Але апогеєм досі лишається чемпіонський титул 2001 року».

Потому була й чудова кампанія в чемпіонаті 2004 року, коли другий чемпіонський титул втік у останньому турі. Але й друге місце показало світові, що сьогодні «Атлетико Паранаенсе» є синонімом успіху та перемог.

Коріння великої радості, яку щиро розділяє численні армія торседорів, лежить у «categorias de base» — школах формування молодих атлетів.

PANФутбол: Виховальні центри є майбутнім футбольних клубів. Що робить «Атлетико Паранаенсе» у цьому розумінні?

Президент: «Наш клуб має найкращу структуру для фізичної підготовки спортсменів серед всіх бразильських клубів, дякувати команді професіоналів найвищого рівня в плані пошуку талантів та їхнього подальшого вишукування. До того ж, «Атлетико» сьогодні вважається однією з найкращих світових фабрик із виробництва футбольних зірок. Такі футболісти як Фернандіньйо, Дагоберто та Евандро є потенційними зірками першої збірної Бразилії в майбутньому. Вони пройшли молодіжні збірні, ставали з ними чемпіонами світу. Додайте до них й тих, кого вже немає у складі нашої команди — Клеберсон, Пауло Рінк, Жадсон — й побачите, наскільки значною є наша школа».

Продовжуючи тему, Панфутбол запитує: якими є зв'язки клубу з командами нижчого рівня?

Президент: «Атлетико» підтримує стосунки з аматорськими командами щодо виявлення талантів та своєчасного їх залучання до своїх лав. Пам'ятаючи про те, наскільки є розвинутий аматорський футбол в Бразилії, можете уявити, який потенціал такі стосунки мають».

Ця серйозна робота в дитячих та юнацьких категоріях принесла «Атлетико Паранаенсе» прекрасні результати. Як на, власне, полі, так і за столом міжнародних переговорів. Як це, наприклад, нещодавно сталося із від'їздом Жадсона та Івана (обидва походять із нижчих категорій «Атлетико») до донецького «Шахтаря». Цей перехід дуже виділив бразильську команду у міжсезоння, а також прекрасно підсилив й команду українську.

PANФутбол: Як воно було — вести переговори із українцями по контрактах Жадсона та Івана?

Президент: «Ці переговори було проведено зі згоди міжнародних спонсорів та за участі футбольних агентів, акредитованих у ФІФА. Досвід «Атлетико» на європейській арені та можливості «Шахтаря» дозволили дійти взаємного задоволення».

Нарешті, «Атлетико Паранаенсе» заключив спонсорський контракт з мультинаціональним гігантом Kyocera. Проаналізувавши різноманітні південноамериканські клуби, концерн зупинився саме на «Атлетико», аби за його підтримки просувати свою ще не дуже відому на континенті марку.

PANФутбол: що є для «Атлетико» співробітництво із Kyocera?

Президент: «Воно означає реалізацію етапу наших маркетингових проектів. Через виборений на світовій арені імідж стало можливим збудувати найсучаснішу арену. Сьогодні Kyocera придбала права на використання нашої марки вже на тривалий період».

Таким є відносно коротка презентація клубу «Атлетико Паранаенсе», який двадцять першого березня святкував вісімдесят першу річницю свого існування. Щоденно підписуючи контракти та отримуючи заявки на візит провідних футбольних фахівців зі всього світу. Причаровуючи всіх своїм найпрофесійнішим підходом, який матеріалізувався у головних символах модерновості та розкоші: Кіосера Арена та центр тренувань Кажу. Вважаючи за своє найбільше надбання таланти своїх гравців та тренерів. Клуб, який не втомлюється у пошуку можливостей розвиватися. Ця мудра філософія є запорукою успіху та перемог. Вітаємо, «Атлетико»!

«У Парана Клубе» (1989)

Клуб «Парана» народився із злиття «Колорадо Еспорте Клубе» та «Еспорте Клубе Піньейрос» дев'ятнадцятого грудня 1989 року. «Колорадо» мав торсиду, а «Піньейрос» — прекрасні фінансові можливості. Досконалий союз, який не мав ніяких проблем із новим ім'ям — «Парана». Щодо кольорів, спочатку хотіли зелені та білі на честь штату Парана. Але це дуже б нагадувало кольори клубу «Коритиба». Отже, перемогла інша пропозиція: було поєднано синій колір «Піньейрос» із червоним «Колорадо». Третім було додано білий. Таким чином було народжено паранаенський триколор.

Керівники-засновники клубу «Парана» мали рацію, прогнозуючи йому великі перемоги. Вже через два роки по заснуванні «Парана» виграє свій перший титул чемпіона штату. Це було лише початком незабутніх та вражаючих перемог. Так, року 1992-го клуб став чемпіоном Бразилії серії В (другий дивізіон), гарантувавши собі право грати у вищій лізі. Наступного 1933-року «Парана» знову стає чемпіоном штату. 1994 — бі-кампеоном. 1995 — три-кампеоном. 1996 —тетра-кампеоном. Також чемпіоном «торнейо де веран» — турніру міжсезоння. Року 1997-го команда була вже пента-кампеоном штату, лишивши позаду обох інших грандів — «Коритибу» та «Атлетико». Ще за два роки «Парана» була віце-чемпіоном штату та віце-чемпіоном Копа Суп (який розігрують зіркові команди півдня Бразилії — «Коритиба», «Парана», Атлетико Паранаенсе», а також «Інтернасьйонал» та «Греміо» із Порту Алегрі). Таким чином, декада 90-их в штаті майже цілком належить команді «Парана».

Дійсно метеоритний зріст. Менше, ніж за десять років новачок виграв шість титулів чемпіону штату та «бразилейро» у другому дивізіоні. До того ж, «Парана» має в країні репутацію одного з найзаможніших клубів, дякувати багатому спонсорові. Саме цю бурхливу декаду коментує PANФутболові президент Міранда:

PANФутбол: що значила для «Парани» декада 90-их?

Президент: «Це була епоха величі в історії клубу «Парана». Перш за все, до 1995 року, коли бразильська економіка дозволяла отримувати добрі дивіденди від інвестицій у футбол. В ті часи член клубу — а «Парана» є соціальним клубом — сплачував свої внески щомісяця, бо знав, що це дуже допомагає футболові. А клуб, у свою чергу, маючи змогу працювати з цими грошима, подвоював їх чи навіть потроював. Це, наприклад, дозволило купити в «Коритиби» за 700 тисяч доларів гравця Елсіо (за походженням українця). Тоді це було найгучніше придбання в історії паранаенського футболу. На один з сезонів до команди було залучено Вандерлея Лушембурго. Але із стабілізацією економіки це джерело доходів просто висохло».

Починаючи з 199-го року, клуб почав відчувати на футбольному полі брак інвестицій. Того року в чемпіонаті Бразилії «Парана» посіла сімнадцяте місце із двадцяти двох учасників та вилетіла з вищого дивізіону через низьку суму очок за підсумками двох останніх сезонів. Року 2000-го команда грала в Жовтому Модулі Кубку Жуана Авеланжа (другий дивізіон чемпіонату Бразилії), де стала чемпіоном, обігравши в фіналі «Сан Каетано» та вибороввши право повернутися до когорти найсильніших. Як чемпіон Кубку Жуана Авеланжа, «Парана» зіграла в ньому знову

Адріано, екс-«Коритиба», нині — «Севілья»

(цього разу в Білому Модулі — першому дивізіоні) проти «Гойяса» й виграла. Потому, щоправда, програла «Васко да Гама». Врешті в чемпіонаті Бразилії того року «Парана» була п'ятою.

Ще за рік команда посіла місце в першій десятці, що дало можливість грати в Південноамериканському Кубку. Це був другий раз, коли команда брала участь у міжнародних змаганнях, після Копа Конмебол. В останньому чемпіонаті Бразилії «Парана» зіграла зле.

Сьогодні клуб гостро відчуває брак титулів та намагається знову винайти шлях до слави. Але не втомлюється цвісти. Президент в розмові з «**PAN**Футболом» намагається винайти зв'язок між успіхами недавнього минулого та проектами, які вже заплановані на найближче майбутнє.

PANФутбол: якими є плани на наступні роки? Будівництво сучасного стадіону?

Президент: «Нашою головною метою є створити гарну команду на чемпіонат Бразилії цього року. Аби залишитися у першому дивізіоні. Для цього ми підписали кілька контрактів, а також позбулися кількох спортсменів, які нас не влаштовують. Саме цього року ми підписали контракт із відмінним тренером Лорі Пауло Сандрі. Лорі має досвід в національному масштабі, дуже прив'язаний до футболу нашої землі, практикує науковий підхід до своєї роботи. Прекрасний фахівець із університетським дипломом із фізичної культури.

По-друге, хочемо перебудувати наш стадіон («Дорівал де Бріто е Силва»), щось на кшталт «Арени». Всі знають, що за землю, на якій розташовано стадіон, сперечаються клуб та федеральна залізниця. Отже, перш за все, маємо зачекати, поки не вирішиться ця справа».

Враховуючи прекрасну дитячу школу клубу, успіх мусить прийти скоро. На це свідчить той факт, що серед вісімдесяти восьми команд, що беруть участь у Копа Сан Пауло серед юніорів (серед яких є найкращі клуби Бразилії), «Парана» йде на третьому місці. Це фантастичний результат для параністського футболу.

Президент: «Маємо спільне підприємство із компанією L. S. Sport. Вони постачають харчування для всіх наших футболістів всіх категорій. В обмін на право на частину від контрактів, які потому підписують вигодовані ними хлопці. Компанія вибирає щороку двох гравців, яких намагається влаштувати в будь-які команди, й отримує за це 50% суми контракту. Для нас це дуже важливо, бо, з одного боку, дає нам можливість зберегти гроші, а з іншого — запропонувати хлопцям найкраще, що є на ринку.

До того ж, маємо стосунки із зовнішніми школами, які носять марку «Парана» по всій Бразилії. Наприклад, в таких містах, як Морретес (штат Парана), також в штатах Гойяс, Сан Пауло, Санта Катарина, та Ріо Гранді ду Сул. По атлетах цих шкіл маємо 70%. Решту має школа».

Виявилося, що «Парана» має багато що запропонувати футболу. Як зізнається президент в інтерв'ю «**PAN**Футболові»:

«Маємо певних добрих гравців. Український футбол проявляв інтерес до таких гравців як Гойяно, Вільян та Евертон Сезар. Але перемовини скінчилися, навіть не конкретизувавшись. Ми відкриті до продовження. Бо маємо певний борг до цієї країни. Справа в тому, що 2002-го року клуб «Парана» перебував в Україні на екскурсії. Нас так прекрасно прийняли, що ми хотіли б запросити команду звідти із зворотнім візитом. Це буде велика честь для нас».

Таким є клуб «Парана». Клуб із найкращої фінансовою базою на півдні Бразилії. Із цілою мережею своїх офісів в районах Агуа Верді, Тарума, Бокейран, Ребосас, Куатро Баррас великого міста Куритиба. Справжній гігант паранаенського футболу. Звиклий до перемог, він чекає на повернення великих часів. Отже, президентові Жосе Карлосу де Міранда роботи не бракуватиме.

«У Малутром Сосіедаді Анонімa» (1998)

Перш за все, треба зазначити, що «Малутром» заслуговує на власне унікальне місце в футболі Куритиби. Штаб-квартира команди знаходиться неподалік від Парке Барігуї, а власна назва клубу походить від злиття прізвищ двох традиційних бізнесових родин Куритиби — Малуселлі та Тромбіні — Малу+Тром.

Року 1978-го клуб мав лише команду непрофесійних ветеранів. Вони їздили грати по всій Бразилії та, навіть, за кордон. Команда була відома своїм спортивним духом. З роками представники двох родин вирішили, що треба йти кроками, значно більшими. Так, у грудні 1994-го клуб було зареєстровано у Федерації Футболу Парани. «Малутром» почав грати у аматорських турнірах, де здобув 12 титулів.

Але епоха аматорства тривала недовго. Бажання йти далі, особливо після того, як з'явився смак перемог, змусив керівників клубу зробити наступні кроки. Команда набула професійного статусу 1998 року, після того, як клуб було трансформовано на підприємство. Відтепер клуб називався «Малутром S.A.» (перший клуб-підприємство в Бразилії). Команда відразу взяла участь у першому своєму змаганні — турнірі серії A-II чемпіонату Парани. Й успіх не забарився — команда стала чемпіоном штату у перший же рік існування. Це дозволило наступного року боротися за титул чемпіона штату в першому дивізіоні 1999 року разом із іншими грандами Парани — «Атлетико Паранаенсе», «Коритибою», та «Параною».

У тому ж 1999-му році кампанія «Малутрома» в чемпіонаті Парани була прекрасною — із 20 ігор команда виграла 15, зіграла внічию 4 та програла лише одну. Набрала 49 очок із 60 можливих та врешті посіла почесне четверте місце.

Року 2000-го команда була шостою в чемпіонаті штату. А в чемпіонаті Бразилії серії С (Кубок Жуана Авеланжа, Білий Модуль) «Малутром» взагалі став чемпіоном. За команду грали Чеко (сьогодні в «Сантосі») та Родриго Батата (сьогодні в «Коритибі»). Це був найкращий момент в історії клубу. Розповідає президент Жуарез Малуселлі:

Президент: «Тоді ми вперше потрапили на шпальта національної преси у всій величі. То був дуже важливий для нас результат. Адже фіналісти чемпіонатів в серіях В та С мали нагоду зустрічатися з фіналістами серії А у розіграші Кубку Авеланжа. Отже, ми отримали змогу попробувати свої сили проти великого «Крузейро» з Мінас Жерайс.

Із тієї команди я б хотів виділити Чеко (сьогодні — «Сантос»), Родриго Батата («Коритиба»), Рафаеля («Лілль», Франція), Густаво («Удінезе», Італія), Едуардо («Салгейруш», Португалія) та Марсело Тамандаре («Америка», Мексика)».

За весь цей успіх «Малутром» має дякувати прекрасній роботі, проведеній в нижчих категоріях. Бо у 90-их клуб виборов кілька титулів у категорії «молочних зубів» та категорії юніорів. Але так званий «закон Пеле» позбавив клуб стимулу. Ось як прокоментував це президент клубу «**PAN**Футболові»:

«Малутром» завжди був дуже сильний у молодших категоріях. Але із законом Пеле, який понизив вік футболіста, який може підписувати контракт, ми не бачимо сенсу у формуванні власних молодих гравців. Бо після того, як ми виховуємо гравців до 12-13 років, інші клуби мають можливість підписувати з ними контракти, нічого нам не сплачуючи. Закон Пеле змусив нас втратити гроші, вкладені в хлопця упродовж п'яти чи шести років».

З тим, «Малутром» таки не кинув виховувати гравців. Виховання триває до віку, найближчого до професійного контракту.

PANФутбол: чи має «Малутром», що запропонувати світовому футболу. А конкретно — українському?

Президент: «Ми відкриті до візитів. Сьогодні, завершуючи чемпіонат штату 2005, нараховуємо 45 футболістів. Вони мешкають у центрі підготовки, який ми маємо в районі Барігуї, в Куритибі, із цілою інфраструктурою. Всі ці хлопці мають між 17 та 19 роками, отже, можуть грати як в категорії юніорів, так й професіоналів. Окрім того, щоб грати в футбол, всі зобов'язані вчитися. Ми виховуємо не лише футболіста, але ще й справжнього громадянина. Навчанню приділяємо неабиякої уваги.

Цих гравців часто приводять до нас імпресаріо, аби вони пограли в нашій команді. Вони беруть участь у змаганнях, та, коли виникає цікава пропозиція, залишають клуб. Саме цих наших футболістів прекрасного віку, голодних до перемог, ми й можемо запропонувати українському футболу. До контактів ми відкриті завжди».

Але дуже важко підтримувати цих атлетів на належному рівні без постійної участі у боротьбі, без виставляння їх на футбольну вітрину. На це президент посилається, як на велику проблему клубу.

Президент: «Великою проблемою сьогодні є брак чемпіонатів, в яких ми могли б брати участь. Чемпіонат Парани розпочався в січні 2005 року та завершився в квітні. Що маємо робити до кінця року? Робимо все, щоб взяти учать у чемпіонаті Бразилії серії С. Але це залежатиме від рішення Футбольної Конфедерації Бразилії. Наші аргументи є такими: 2001-го року ми були в серії В; 2002-го мали право продовжувати грати в тій саме серії В, але через фінансові причини вирішили, що краще не грати в тому чемпіонаті; 2003-го та 2004-го не грали ні в якому. В цьому році претендуємо на те, щоб грати у серії С. Через те, що вибороли ліцензію грати 2002-го року в серії В, сьогодні, вважаю, маємо право грати в С».

Підприємницькі таланти сеньйора Малуселлі та його партнерів свідчать, що «Малутром» не спинити. В клубі, що був чемпіоном Бразилії в серії С та дав поштовх кар'єрі Чеко (якого «Парана» позбулася 2000-го року), знають, що успіхи компенсують невдачі.

PANФутбол: якими є проекти «Малутрома» на наступні роки?

Президент: «Без сумнівів, продовжувати в професійному футболі. Цього року граємо у чемпіонаті Парани, та намагаємось грати в чемпіонаті Бразилії. До того ж, цього року граємо в чемпіонаті штату серед юніорів. Наступного року також гратимемо в першому дивізіоні штату Парана».

Це є «Малутром» — перший клуб-компанія. Свій талант він вже продемонстрував. На наступні перемоги чекати довго не прийдеться.

НЕОБХІДНІСТЬ ВЕЛИКОГО ВИЗНАННЯ

Попри великі результати, досягнуті останнім часом «Атлетико Паранаенсе» (чемпіон Бразилії 2001 та віце-чемпіон 2004), «Коритибою» (чемпіон Бразилії 1985), «Параною» (чемпіон серії В 1992 та 2000), та «Малутромом» (чемпіон серії С 2000), футболу Куритиби бракує визнання. У національній свідомості й досі превалюють клуби із Сан Пауло та Ріо де Жанейро. Це є серйозною проблемою для клубів Куритиби.

PANФутбол: чого бракує клубам столиці штату, аби зростати ще більше?

Президент Джовані Джонедіс («Коритиба»): «Ми — на вірному шляху. Але все ще залежимо від існуючих традицій — не є секретом, що майже все населення західної частини штату Парана традиційно вболіває за дві команди південного сусіда — штату Ріу Гранді ду Сул — «Греміо» та «Інтернасьйонал». Люди із півночі Парани вболівають за клуби штату Сан Пауло. Причинами цього є аспекти культурні, міграційні та історичні».

PANФутбол: й що робить «Коритиба», аби змінити становище?

«Це важке завдання, бо треба працювати довго. Роботу вже розпочато. На початку 2005 року «Коритиба» зробила певні реформи на своєму стадіоні, перш за все, з газоном. Через те, що ми не можемо грати матчі чемпіонату штату на своєму стадіоні, ми заручилися підтримкою міста Марінгá на півночі штату. Й розгорнули велику роботу по пошуку місцевих талантів, відвідуванні шкіл, розповсюдженні клубної символіки, футболок. Діти реагують із великим захопленням. Звичайно, в Марінгá до наших лав додалось чимало нових вболівальників. Два домашні матчі чемпіонату Бразилії ми вже вирішили провести в цьому місті. Ідея полягає в тому, щоб зробити «Коритибу» паранаенською як ніколи. Навіть наш новий слоган тепер є таким: «Коритиба: паранаенська пристрасть».

В клубі «Парана» ситуація не дуже відрізняється.

Президент Жозе Карлос де Міранда: «Клуби належать до міста, але не до всього штату. Лише по переїзді через міст на річці Атуба, Ви вже не знайдете торседорів клубів Куритиби. Уздовж ріки Парана вболівають за місцевий клуб («Ріо Бранко де Паранагуá»). Чи навіть, взагалі за команди з Ріо де Жанейро. Захід — за «Греміо» та «Інтернасьйонал», а північ — за клуби з Сан Пауло».

Здається, певні сподівання покладаються на ЗМІ:

«В Куритибі бракує радіо, які б накривали весь штат Парана. Існуючи газети мають звичку перебільшувати цінність того, що походить з-поза штату. А преса Куритиби не працює із «Параною», як могла б».

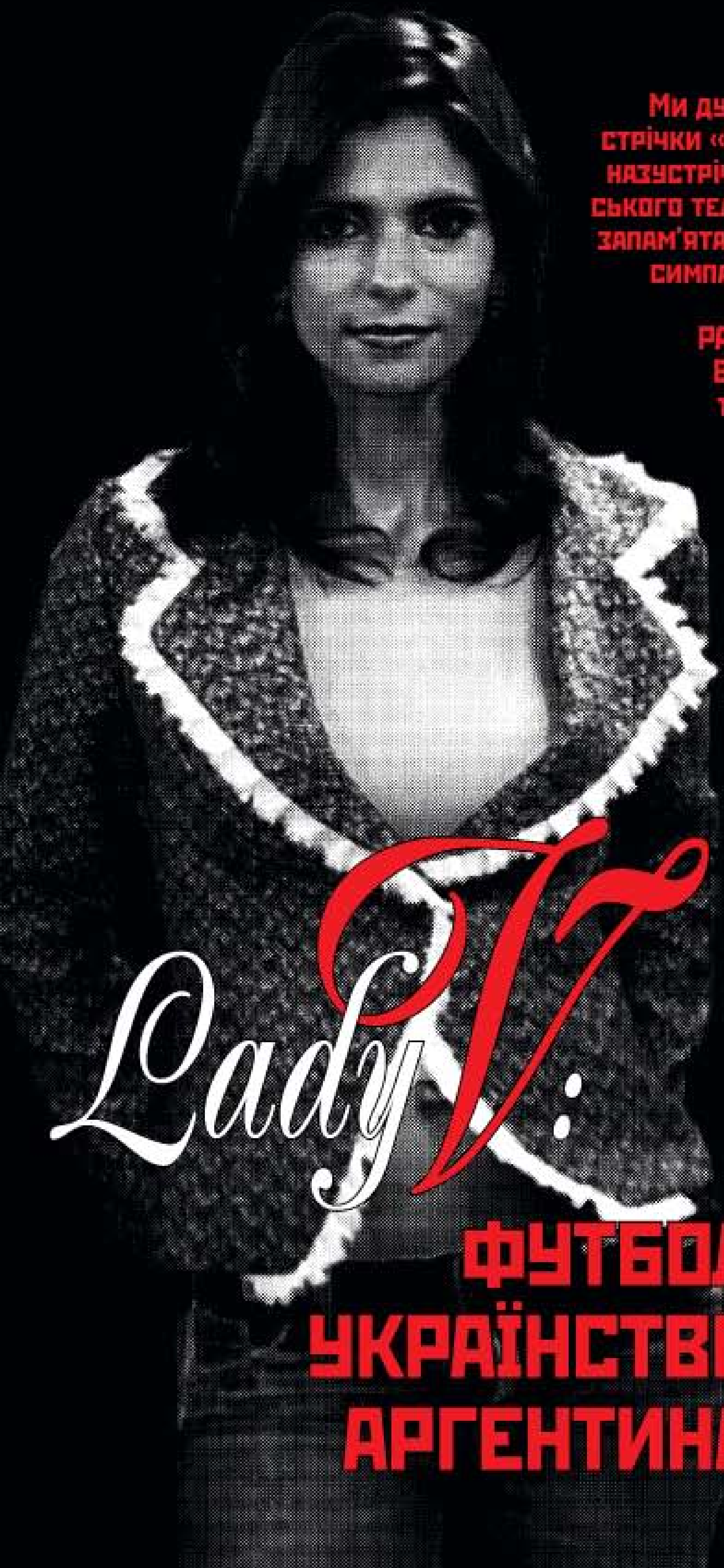
Також клубу «Парана» є, над чим працювати, аби збільшити свої доходи від спонсорів чемпіонату Бразилії:

«Нашою великою проблемою є також наша доля в прибутку від чемпіонату Бразилії. В той час, як «Коритиба» та «Атлетико» отримують по одинадцять мільйонів реалів щороку, «Парана» отримує лише три мільйони. Причина в тому, що ми не є членами так званого «Клубу Тринадцяти». Насправді, там вже двадцять членів. Ми дуже прагнемо туди попасти, але наразі не спромоглися. Це несправедливо, адже ми виборюємо разом із «Атлетико» та «Коритибою» одні й ті саме змагання. Нам дуже важко з ними змагатися без грошей».

Президент «Атлетико Паранаенсе» Жуан Аугусто Флеурі да Роша також розуміє необхідність більшого визнання команди . Він впевнений, що воно вже відбулося:

«Великі національні ЗМІ сконцентровані на вісі Ріо — Сан Пауло разом із загальним економічним та культурним потенціалом країни. Але футбол цих регіонів вже не є таким безсумнівно потужним, як раніше. Нашою перемогою в 2001 році ми звернули на себе увагу, й тепер цим користатимемося».

Визнання клубів Куритиба — це питання часу. Гарні результати на полі, звичайно, привернуть увагу куритибців до своїх команд. А преса Бразилії буде змушена визнати, що паранаенський футбол — один з найкращих в країні. Заради цього без зупинок працюють аж чотири клуби міста — «Атлетико Паранаенсе», «Коритиба», «Парана» та «Малутром». Й те, що міжнародний журнал під назвою «Панфутбол» вирішив присвятити найбільший матеріал свого номеру цій темі, підтверджує, що Куритиба — на вірному шляху. Остаточне визнання не змусить на себе чекати.

Lady V: ФУТБОЛ УКРАЇНСТВО АРГЕНТИНА

Ми дуже сподіваємось, що глядачі стрічки «Аргентинський футбол: крок назустріч», яка вийшла в ефір українського телебачення восени 2001 року, запам'ятали вродливу та надзвичайно симпатичну аргентинську дівчину з українським прізвищем. PANФутбол знову представляє Вівіану Семенчук — найкращу та найвідомішу аргентинську футбольну журналістку з телеканалу TyC Sports.

PANФутбол: Коли в тобі прокинувся смак до журналістики?

Вівіана: За малих років мені завжди подобалося читати. З роками почала відчувати задоволення від висловлювання на коментування речей своїм друзям. Отже, в момент обрання свого майбутнього я віддала перевагу науці комунікації, що не лише дозволило мені займатися журналістикою, але й відкрило шлях до роботи у багатьох інших державних та приватних галузях, пов'язаних з комунікацією.

PANФутбол: Як у твоїй кар'єрі виникла спортивна тема?

Вівіана: Це сталося випадково. Я втомилася від своєї роботи та, прочитавши оголошення в газеті, запропонувала себе в якості спортивного коментатора. Досвід не був обов'язковим, отже мене взяли, і я стала вести спортивний журнал на одному з кабельних каналів. Мені сподобалося, і я скористалася тим, що жінок в спортивній журналістиці було на той час небагато. З того моменту мені відкрилася купа можливостей у спортивних програмах як ефірного, так й у кабельного телебачення.

PANФутбол: Чи хотілося б тобі реалізувати свій журналістський потенціал в інших напрямках?

Вівіана: Так, у загальних новинах. Дуже цікаво коментувати те, що відбувається кожного дня, лишаючись дуже проінформованою. Влітку я вже працювала в загальних новинах, й мені сподобалося.

PANФутбол: Який спорт в тебе викликає найбільшу пристрасть?

Вівіана: Інформувати мені подобається про футбол. Через його популярність та через те, що він водночас викликає любов та ненависть. Іншим пристрасним спортом є баскетбол, де до самого кінця невідомо, хто виграє, все вирішується з останнім кидком.

PANФутбол: Чи займаєшся ти якимось спортом сама?

Вівіана: В принципі, я не є дуже спортивною жінкою. В дитинстві займалася фігурним катанням. Також подобається волейбол, а найдосконалішим видом спорту вважаю плавання.

PANФутбол: Що є футбол для аргентинської жінки?

Вівіана: Футбол в Аргентині все ще має присмак мачізму. Але з кожним роком жінки все більше дивляться футбол та відвідують стадіони разом із чоловіками. Потроху жінки входять до футболу не лише, як глядачки, але й як учасниці. Все більше дівчат присвячують себе спортивній журналістиці, а також грають в футбол самі чи обирають професію футбольного арбітра.

PANФутбол: Чи насправді чоловіки настільки нестерпні, коли дивляться футбол, як то каже більшість жінок?

Вівіана: Думаю, що так. Чоловіки є трохи індивідуалісти, коли приходить час футболу. Не терплять, коли їм перебивають перегляд або коментують щось. Тим більше, якщо це роблять жінки. Справа в тому, що жінкам більше подобається сама вистава футболу, звідси й коментарі. А чоловіки концентруються лише на фанатизмі до кольорів своєї команди.

PANФутбол: Якби ти не стала журналісткою, яку кар'єру б обрала?

Вівіана: Мені подобається соціальна сфера та психологія, це й могла б бути моя інша кар'єра.

PANФутбол: Що ти знаєш про футбол України?

Вівіана: Дуже мало через брак інформації про нього у Америці. Лише звіднещодавна знаємо про великі шанси збірної потрапити до Німеччини-2006.

PANФутбол: Чи ти знаєш, що маєш українське прізвище. Як це сталося?

Вівіана: Моя бабуся приїхала до Аргентини, коли їй було 5 років. Вони поселилася зі своїми батьками у провінції Чако. Вся родина, як й решта українців, працювала на землі. Згодом вона познайомилася з моїм дідусем, який був українським іммігрантом з провінції Місьйонес. Вони одружилися та мали трьох дітей, одним з яких був мій тато. Отже, з його боку я на 100% українка, що я дуже відчуваю, коли йдеться про традиції чи про національні страви. Пам'ятаю, як моя бабуся співала українські колисанки, а моя двоюрідна сестра танцювала в українському балеті в українському вбранні. Родина дуже зберігала традиції, щоб не сумувати за далекою рідною землею. З боку матері я маю іспанське походження.

PANФутбол: Чи хотіла б ти пізнати Україну?

Вівіана: Так, дуже хотіла б. Перш за все, аби пізнати землю моїх предків. По-друге, я б хотіла подивитися, як я б виглядала серед українців — мені всі тут кажуть, що я виглядаю українкою. Хотілося б це підтвердити. Жаль, що вона так далеко, й що не розрекламована в Аргентині як об'єкт туризму. Але я думаю, згодом ситуація поміняється.

«ЧАЧО» КОУДЕТ:

ВИГОДОВАНИЙ РОСАРІО, КАНОНІЗОВАНИЙ БУЕНОС АЙРЕСОМ

За останні роки, як ми вже розповідали, «Рівер Плейт» дав світові чимало гравців найвищого рівня. Але якщо ви запитаєте в будь-якого «інча» команди мільйонерів, з ким «Рівер» епохи межі тисячоліть асоціюється найбільше, то матимете дуже великі шанси почути у відповідь: «Claro que el Chacho, como no!»

Білявий правий крайній зі здібностями плеймейкера уособив у собі всі якості, притаманні одній з найвидовищніших команд світу : витончену техніку, бурхливу фантазію, зухвалість та невгамовну жагу до перемоги. А також велику симпатію, яка зробила Едуардо Коудета на прізвисько «Ель Чачо» одним із символів великого міста Буенос Айреса

Хорхе Чазарик
Буенос Айрес, спеціально для PANФУТБОЛУ

PANФутбол: Чачо, скільки років ти вже у першому дивізіоні?

Чачо: Я розпочинав у клубі «Атлетико Платенсе» тринадцять років тому.

PANФутбол: Пам'ятаєш свій перший гол?

Чачо: Звісно так! Це було проти «Хімнасія і Тіро де Сальта». Я пробив з-поза штрафного майданчика та, на щастя, забив.

PANФутбол: Перерахуй команди, за які ти грав, будь ласка.

Чачо: «Платенсе», «Росаріо Сентраль», «Рівер Плейт», «Сельта», знову «Сентраль» та, врешті, «Сан Лоренсо».

PANФутбол: Чи вважаєш ти, що у футболі багато важить вдача?

Чачо: Так, звичайно. Окрім геніїв на кшталт Марадони або Роналдіньйо, інші, аби потрапити до вищої ліги чи до великих клубів, потребують велику порцію вдачі. Подивись, скільки хлопців сходять на шляху до успіху.

PANФутбол: Ти грав за «Росаріо Сентраль» та «Рівер Плейт», що є історичними суперниками «Ньюелз Олд Бойз» та «Бока Жуніорс». Ці протистояння живуть в тобі?

Чачо: Більший магнетизм має «ель класико» «Бока»—«Рівер», але гра «Сентраль»—«Ньюелз» паралізує ціле футбольне місто за 15 днів до матчу та на 15 днів по його завершенні.

PANФутбол: Як ти сьогодні почуваєшся в «Сан Лоренсо де Альмагро»?

Чачо: Наразі маємо погані результати, треба більше працювати, щоб виправити ситуацію. Але ми впораємося, завдяки нашому великому бажанню.

PANФутбол: Що ти думаєш про сьогодення «Росаріо Сентраль», який очолює турнірну таблицю?

Чачо: З ними все гаразд. Минулого року я грав за них й бачив, що велика кількість молодих гравців вже готова вибухнути, маючи великий голод до перемог. Рано чи пізно це мало принести користь клубові.

PANФутбол: Чи хотілося б тобі зараз бути з ними?

Чачо: Я мав повертатися до Буенос Айресу через особисті причини, у «Росаріо Сентраль» я більше не міг залишатися.

PANФутбол: Яким був твій досвід у «Сельті» з Віго?

Чачо: Гарним з особистої точки зору, але у футбольному плані це мені не дало нічого, бо я практично не грав та навіть не мав можливості робити це. Я поїхав до Іспанії з великими сподіваннями та перебуванням на дуже високому рівні. Отже, мене дуже неприємно здивувало те, що зі мною там сталося.

PANФутбол: Чи лишилося у тебе сподівання знову поїхати грати за кордон?

Чачо: Занадто цим не переймаюсь. Треба лише добре працювати, робити свою справу, і нагода отримати добрий контракт прийде сама.

PANФутбол: Чи думав, що тебе знають в Україні?

Чачо: Ні. Думаю, що футбол з кожним роком все більше глобалізується. Його дивляться по всьому світі.

PANФутбол: Щось знаєш про український футбол?

Чачо: Тільки на рівні збірної, але було б добре поцікавитися більше, бо це є ринок невідомий, але спокусливий, зважаючи пропозиції, що надходять від українських та російських клубів.

PANФутбол: Поїхав би грати туди?

Чачо: Треба було б добре розглянути пропозицію, серйозність клубу, його перспективи та амбіції. Я є відкритим для будь-якої можливості.

PANФутбол: Ти бачиш своє майбутнє у якості тренера чи футбольного агента?

Чачо: Для цього ще бракує забагато. Наразі я – гравець.

Уругвай Ортіс, Густаво Баярді

ФАБІАН ЕСТОЯНОФФ: СОНЯЧНИЙ МУЧАЧО

Досьє:

Фабіан Ларрі Естоянофф Поджо

Прізвисько: Лоло

Народився:

27 вересня 1982 (Монтевідео)

Вага: 67 кг

Зріст: 1,73 м

Амплуа: форвард

Рік	Клуб
2000	Фенікс
2001	Фенікс
2002	Пеньяроль
2003	Пеньяроль
2004	Фенікс
2005	Фенікс

Пропонуємо Вашій увазі інтерв'ю з однією з найяскравіших молодих зірок уругвайського футболу, Фабіаном Естояноффом, узяте після тренування його клубу «Фенікс». Розмова відбулася в Парке Капурро, де, власне, тренується та грає домашні матчі «Фенікс». Цей стадіон маленький, скромний. Єдиним, що вражає, є бухта Монтевідео, вид якої надає базі «Фенікса» шляхетності. Фабіан Естоянофф дуже пасує до цього тла. Він також дуже простий, але на футбольному полі виблискує свій талант та демонструє неабияку швидкість. Уругвайська команда PANФутболу пропонує читачам переконатися: якщо Естояноффу вдається правильно використовувати свої таланти, то це через те, що він є розумним хлопцем, який знає, чого хоче на полі та за його межами

PANФутбол: Коли ти дебютував в першому дивізіоні?

Естоянофф: Я дебютував 2000 року за «Фенікс», коли той був ще у другій лізі. Наступного року я вже грав у першому дивізіоні, а ще за шість місяців мене, сімнадцятирічного, запросили до національної збірної.

PANФутбол: А за молодіжні збірні ти грав?

Естоянофф: Я був у суб-20 другої ліги, з якою брав участь у міжнародному турнірі в Північній Ірландії.

PANФутбол: Що значила для тебе Копа Америка 2001?

Естоянофф: На цьому турнірі я став відомий після півфіналу проти Мексики, коли (Віктор) Пуа випустив мене лише на двадцять хвилин. Того дня у мене виходило все. Весь Уругвай питав, що то за худенький хлопчисько. Потому грали за третє місце проти Ондурасу, і я мав щастя провести весь матч. Попри те, що ми програли ту зустріч по пенальті, мене визнали кращим гравцем матчу. З того дня я став по-справжньому відомим у футбольному світі. Тоді ж мною зацікавився «Пеньяроль».

PANФутбол: Яким був твій «пеньярольський» період?

Естоянофф: Це було найкраще, що трапилося зі мною в житті. Перехід до цього клубу мені надав неабиякого спокою. Я завжди казав, що був «інчею» саме «Пеньяроля». Не так, як робить дехто — під час підписання контракту. Я це казав ще до переходу, незважаючи, що міг програти своє майбутнє — у нас, як відомо, є два гранди, і такий вибір мав дуже сильний вплив на мою спроможність заробляти футболом гроші. Я без всяких проблем сказав, що я — за «Пеньяроль». Перед моїми власними очима пройшов весь період «кінкеніо»[1] — з самого початку до кінця. Моїм ідолом був «Пато» (Карлос) Агілера. Дідусь купив мені його футболку. Дідуся вже не було, отже вибір клубу для мене був даниною саме йому. Дід дуже вірив у мене, і я пообіцяв досягти мети, яку він мені поставив, перш ніж піти. Упродовж всього «кінкеніо», перш за все, у фіналах, коли «Пеньяроль» ставав чемпіоном, я дивився на гравців, які купалися в ямі на стадіоні разом з інчадою[2], й чомусь думав, що одного дня купатимусь саме в цій ямі. Це була мрія, яка, на щастя, здійснилася. Я задоволений, бо досяг того, чого хотів мій дід: я сам, вболівальники «Пеньяроля», які, думаю, мене люблять.

PANФутбол: Як вплинуло на тебе те, що «Пеньяроль» не розраховує на тебе в останні два роки?

Естоянофф: Я не сприймаю це, як позицію самого «Пеньяроля». Думаю, що «Пеньяроль» мене хоче; керівництво клубу задоволено тим, що я зробив для команди. Але я також вважаю за свій обов'язок на сто відсотків виконувати те, що каже мій агент. Якщо він не хоче, щоб я йшов до якогось клубу, він має для цього якісь мотиви. Ми дали одне одному своє слово, отже я робитиму те, що він каже, бо перебуваю у його руках. Він дуже добре знає, що мені кортить грати за «Пеньяроль», бо цю команду я люблю найбільше. Не хочу сказати, що я не люблю «Фенікс». «Фенікс» мені дав усе, аби дістатися вищого дивізіону, і я ніколи не забуду ані цих людей, ані сам клуб, у якому виріс. Насправді, я не можу довго дивитися, як грає «Пеньяроль», бо дуже сумую. Але завжди цікавлюся, як він зіграв, чи виграв. Насправді я хочу, щоб він вигравав завжди.

PANФутбол: Твоє прізвище незвичайне. З якої країни Східної Європи прибули твої предки?

Естоянофф: Моє прізвище є болгарським від мого прадіда по лінії батька. Мій же інший дідусь приїхав зі своїм батьком з Італії.

PANФутбол: У якій країні тобі хотілося б грати?

Естоянофф: Мене приваблює іспанський футбол, він один з найкращих. Там зібрані найкращі гравці світу. Але по всій Європі рівень дуже високий, просунутий, й мені кортіло б грати там. Іншою країною, де б я хотів також грати, є Аргентина. Через динаміку місцевого футболу та швидкість гри.

PANФутбол: Чим для тебе є «Фенікс»?

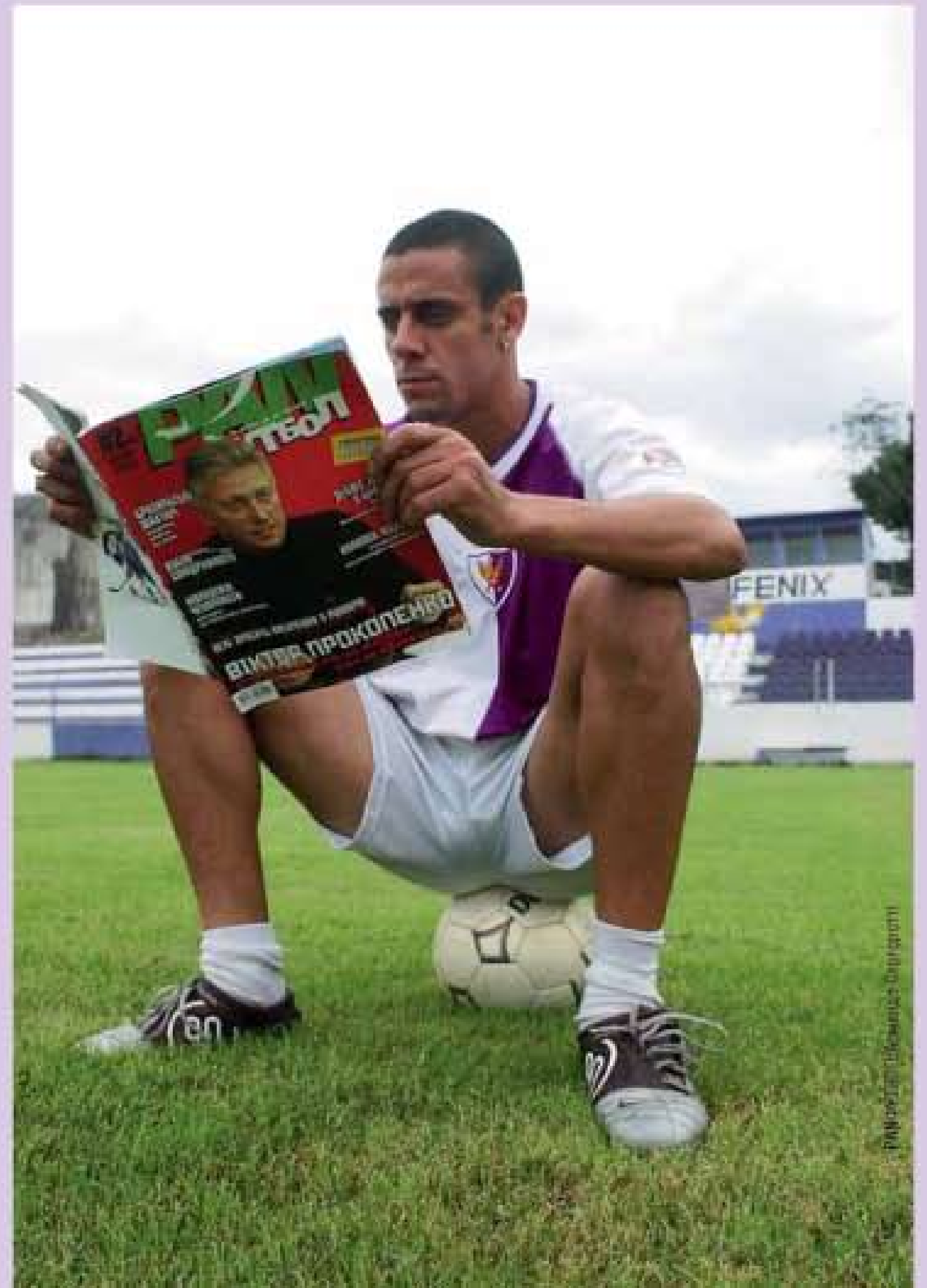
Естоянофф: «Фенікс» мене виховав. Дав мені все з футбольної точки зору, дав усі можливості для впевненого крокування життям. Через це завжди його пам'ятатиму та любитиму.

PANФутбол: Чи вірним є те, що ти дебютував за «Фенікс» у 16 років?

Естоянофф: Так, у 16 років мене випустив «Пато» (Вільям) Кастро, і того сезону я зіграв два матчі. Потому прийшов (Мігель) Пуппо. Мені було сімнадцять. Мій колега розірвав зв'язки, і я став «титуларом». В основному складі я грав весь сезон, і мав щастя підвищитися разом з «Феніксом» до вищого дивізіону. Весь той рік я був у чудовій формі, на відміну від попереднього, коли зіграв лише два матчі. У житті отримуєш небагато шансів, отже, треба скористатися добре всіма.

PANФутбол: Що тобі дав Хуан Рамон Карраско у «Феніксі»?

Естоянофф: Він навчив мене багатьом речам. Мені вдавалось тоді грати несподівано, без великого успіху на другому поверсі,

але на землі я робив, що хотів, обводячи суперників на будь-який кшталт. Але бракувало вирішального акорду. Я бив по воротах з несподіваних кутів або доводив м'яча до самих воріт і уводив назад чи віддавав пас. Хуан навчив мене добре відкриватися після того, як я віддавав пас латералеві. Також навчив не бити по воротах з незручних позицій. Після того, як я опинився в «Пеньяролі», я побачив: все, що він казав — правда. Цей тренер знає дуже багато й бачить футбол не так, як інші.

PANФутбол: Думаєш, Карраско дали достатньо часу в збірній, перш ніж звільнити?

Естоянофф: Я не знаю відповіді на це питання. Це два абсолютно різні тренери. Карраско стверджував: якщо ти мені заб'єш три голи, я відповім п'ятьма. Фоссаті каже, що й одного гола достатньо. Головне — перемогти, байдуже, буде це один гол, чи п'ять. Я не вбачаю в цій позиції нічого поганого, бо це — закон футболу. Головне — перемогти, а яким буде гол — не важливо.

На Копа Америка 2004 тренер уругвайської збірної Фоссаті вбив легенду. Якби Фабіан Естоянофф не був замінений на захисника після перших двадцяти хвилин гри проти Аргентини, коли був вилучений Джо Бісерра, цей матч було б занесено до скарбниці світового футболу — настільки фантастично розпочав ту гру худорлявий уругваєць зі слов'янським прізвищем. Але ми все одно переконані, що Фабіан дуже швидко стане в один ряд із Франческолі, Рекобою, Чевантоном та Форланом. А може, й взагалі, очолить цей список...

PANФутбол: Як почувається креативний гравець, такий як ти, у сьогоденному футболі, прагматичному та фізичному?

Естоянофф: Мені краще грати проти потужних команд, ніж проти пасивних, які, в основному, чекають на твої дії. У потужному футболі гравці більш брутальні, тобто, більш передбачувані. Читати їхні рухи — не проблема. Якщо вони наближаються великими потужними кроками, я їх, зазвичай, обігрую без проблем. Так було зі мною у товариській грі проти Ямайки за часів Карраско. Ямайці були доволі великими, наближалися, як локомотиви, отож від них мені вдавалося втікати за невеликих зусиль. Від великого та незграбного гравця тікати набагато легше.

PANФутбол: Чи можеш ти грати десятого номера в центрі поля?

Естоянофф: Це можливо. Фоссаті мене поставив грати атакуючого півзахисника на фланзі. Наприклад, проти Парагваю він забрав Густаво Варелу і поставив мене четвертим півзахисником. Звідти я й намагався творити свою гру. Це мені подобається більше, ніж грати десятого номера, який заряджає всю команду.

PANФутбол: Ти вже зіграв за збірну 20 матчів, але у більшості не виходив в основі. Чому так?

Естоянофф: Так, насправді, повних матчів за збірну я зіграв небагато. Думаю, через рішення тренерів. Може, тому, що виходячи у другому таймі, я протистою вже втомленому супернику, до того ж з лавки вже бачу всю панораму гри свого опонента на бровці. Я дуже спостережливий, беру до уваги, як він відбирає м'яч, чи є право- або лівоногим. Якщо латераль — шульга, розмірковую, що йому складніше: коли я його обходжу по бровці чи коли його обігрую фінтами. Тренери знають мою спостережливість, тому використовують як «туза в рукаві».

PANФутбол: Чи відчуваєш ти себе фундаментальним гравцем збірної Фоссаті?

Естоянофф: Так, відчуваю, бо в обох останніх іграх, як, наприклад, проти Парагваю, я виходив дуже впевнений в собі. Тренер вірив в мене у важкий момент, коли ніяк не приходив гол. Отже, коли ти виходиш на поле та першим торканням віддаєш гольову передачу, твоє его дуже зростає. У матчі проти Еквадору лишалося двадцять хвилин, й мене впевненість просто переповнювала. На щастя, я зіграв добре. В іншій грі, проти Парагваю, я мав певні труднощі, але також взяв участь у створенні голу. Завжди дуже мотивують вболівальники, як в матчі проти Бразилії, коли я не мав щастя зіграти. Публіка не забували про мене ні на мить і у певний момент почала скандувати моє ім'я. Для мене то було прекрасне відчуття, якого ніколи не забуду.

PANФутбол: Думаєш, матимеш ще шанси у збірній?

Естоянофф: Думаю, Фоссаті включив мене до команди у правильний момент. І я правильно використав цей шанс. Я не відчуваю себе «титуларом» на сто відсотків, бо в команді повно великих гравців, через це й розумію, що всі свої шанси треба реалізовувати повністю.

PANФутбол: Яким був найкрасивіший твій гол?

Естоянофф: Проти Аргентини у Копа Америка 2004, бо то був перший та найбільш емоційний. Другим був проти «Насьйоналю» у фіналі Кубка Уругваю 2003. Ми виграли цей «класико» 3:1, поступаючись 0:1. Я мав щастя забити останній гол.

Завершуючи інтерв'ю, показуємо йому цей гол у ворота «Насьйоналю» на фото, яке опублікував «Панфутбол» у своєму першому номері[3]. У цей момент Фабіан знову пережив ті емоції. Він розповів, що зображення на білій майці під футболкою належить його дідові. Це ще раз підтвердило, що Естоянофф — простий та водночас чуттєвий мучачо. З іншого боку інтерв'ю показало його як зрілого професіонала, попри юний вік. Під час двох візитів, які ми зробили до Парке Капурро, ми переконалися у шані, яку проявляють до нього гравці, тренери та функціонери клубу. Тренер Мігель Піацца визначив Фабіана одним словом: «Феномен». Нарешті, завгосп клубу, який знає Естоянофа з 14 років, сказав нам про нього «Це — сонячний хлопець». Сподіватимемось, його світло сяятиме ще довгий час й кожного разу із все більшою інтенсивністю.

[1] Йдеться про період 1993-1997, коли «Пеньяроль» виборов п'ять чемпіонатів Уругваю поспіль.
[2] Яма, яка розділяє трибуни стадіону
[3] PANФутбол №1, стор. 88

«Парке Сентраль»: більше ніж просто стадіон

Уругвай Ортіс
Монтевідео, PANФУТБОЛ

16 березня минулого року уругвайський футбольний клуб «Насьйональ» влаштував урочисте відкриття нового обладнання «Парке Сентраль», зігравши товариську зустріч, у якій з рахунком 2:1 завдав поразки парагвайській «Олімпії». Відтоді «трикольорові»[1] грають офіційні матчі на полі «Парке Сентраль», а не на «Естадіо Сентенаріо», як було раніше. Річ у тім, що за своїм розміром це маленький, але за своєю історією — неабиякий стадіон.

Місце, де знаходиться «Парке Сентраль», тісно пов'язане з визначними подіями в історії країни. Ця земля разом з територією навколо неї у 1813 році складали Ля Кінта де ла Парагвайя — місце, де збиралися представники тоді ще Уругвайської провінції[2] і вперше приймали рішення як незалежна громада.

У 1900 році земля належала компанії з виробництва трамваїв, яка поступилася цією ділянкою для футбольних змагань, що тільки-но почали з'являтися у Монтевідео. Про цей рік є запис одного столичного журналу, в якому повідомляється: «Минулої неділі у «Гран Парке Сентраль» відбулася цікава подія, що організував Deutscher Fussball Klub, яка закривала футбольний сезон 1900 року. Багато людей займали відгороджені для глядачів місця та алеї парку...»[3] Коли у 1901 році та ж сама трамвайна компанія передала збірній інше поле на тій самій території, між цим ігровим майданчиком та трикольоровою командою встановився певний зв'язок. Другого червня 1911 року збірна урочисто відкрила нове обладнання з дерев'яними трибунами, які розмістилися в парку, що став головним місцем проведення змагань молодого уругвайського футболу[4].

Цілком логічно, що найголовніші матчі проводилися саме на полі «Парке Сентраль». Там 1926-го року іспанський «Реал Депортиво» зі своїм легендарним воротарем Рикардо Саморою змагався з національною збірною та з «Пеньяролем». Там також було зіграно перший матч в історії чемпіонатів світу. Тринадцятого липня 1930 року відбулося урочисте відкриття Кубку світу, де було зіграно два матчі. У той час, коли на полі «Пеньяролю», що у районі Посітос, Франція програла Мексиці з рахунком 1:4, у «Парке Сентраль» Сполучені Штати розгромили бельгійську команду з рахунком 3:0. Також у «Парке Сентраль» відбулися такі матчі: Югославія — Бразилія (2:1), Аргентина — Франція (1:0), Чилі — Мексика (3:0). І, нарешті, 17 липня ще дві гри: Югославія зіграла з Болівією (4:0) і Сполучені Штати з Парагваєм (3:0). Починаючи з 18 липня чемпіонат проводився лише на полі «Естадіо Сентенаріо», де 30 липня у фіналі зустрілися команди Уругваю та Аргентини, що допомогло господарям перемогти з рахунком 4:2[5].

Із відкриттям «Естадіо Сентенаріо» «Парке Сентраль» відійшов на другий план, бо збірна, так само, як і «Пеньяроль», надавали перевагу першому, який і до сьогодні залишається далеко не найбільшим за місткістю стадіоном уругвайського футболу.

У 1944 році тут збудували бетонні трибуни, але збірна підтримала рішення використовувати «Естадіо Сентенаріо» для офіційних матчів. Декілька сезонів матчі чемпіонату Уругваю серед команд нижчої категорії проводилися на майданчиках, які навіть не були для цього придатні. У 1980 році блискуча кампанія приносить «Насьйоналю» титул чемпіона країни, Кубок Лібертадорес та Міжконтинентальний Кубок. Під час чемпіонату Уругваю у матчі з «Дефенсором», в якому мав достроково визначитися чемпіон, «Парке Сентраль» став місцем розгортання історичних подій: «Насьйональ» завдяки голу Хуліо Сесаря Моралеса виграв з рахунком 1:0 і святкував перемогу на своєму полі.

«Парке Сентраль» також був місцем різних трагічних подій. Абдон Порте, сильний гравець, з великим духом боротьби, був титулованим центральним півзахисником збірної протягом декількох сезонів у двадцяті роки XX століття. У цей час, коли уругвайський футбол лише набував свого стилю, Порте разом з Хуаном Дельгадо[6] зробив свій внесок для створення прототипу «сентрохас»[7] — вождя у середині поля, який слідкує за часом і надсилає своїх форвардів до атаки. П'ятого березня 1918 року, замінений Альфредо Сібеччі, молодим та наділеним кращими технічними якостями гравцем, Абдон Порте застрелився прямо в центрі поля «Парке Сентраль». Ця трагедія свого часу мала великий резонанс, і Порте став символом клубу. Одна з трибун «Парке Сентраль» носить його ім'я. Один з найвпливовіших уругвайських письменників Орасіо Кірога написав про це коротке оповідання, яке було опубліковано в аргентинському журналі.

Два роки потому «Парке Сентраль» став свідком події, не пов'язаної з футболом. Хосе Батле і Ордоньєс, президент республіки та лідер урядової партії, викликав на дуель Вашингтона Бельтрана, директора опозиційної газети «Ель Паїс», автора статті, яку Батле вважав образливою. Другого квітня 1920 року у «Парке Сентраль» відбулася дуель. Пострілом свого опонента Бельтран був смертельно поранений.

Протягом цього довгого для «Парке» століття він двічі горів — 1923-го та 1941-го років. Проте ані вогонь, ані час не спромоглися його подолати.

---

1) Прапор та герб збірної зеленого кольору з білою смугою, на якій червоними літерами виведені ініціали клубу: C.N. de F. Зазвичай форма «Насьйоналю» з варіантами, які диктують мода та спонсори — біла з маленьким гербом клубу.

2) Що включає територію, яку зараз займає Східна республіка Уругвай.

3) «Спортивні змагання»/ невідомого автора, у «Rojo y blanco» — Рік 1, № 21.

4) Свято скінчилось, коли господарі поля програли «Пеньяролю» з рахунком 1:2.

5) «Естадіо Сентенаріо» було відкрито матчем Уругвай — Перу (1:0) 18 липня, в день, коли святкували 100 років від дати прийняття першої Конституції.

6) Грав у «Пеньяролі» та за збірну Уругваю протягом десяти років. Він став першим в історії уругвайського футболу видатним чорношкірим гравцем.

7) Невірна вимова англійського «centre half».

Фанати румунського клубу «Арджеш» влаштували поховання кішки та спалили півня на стадіоні перед матчем з «Фарулом». «Арджеш» ризикує за підсумками сезону залишити елітний дивізіон. У свою чергу, «Фарул» йде на четвертому місці.

Шаріатський суд приговорив двох саудівських футболістів до побиття батогами за грубість на полі. Нападник футбольного клубу «Аль-Іттіхад» Марзук аль-Утейбі засуджений до 20 днів в'язниці та 20 батогів за те, що розпочав бійку з гравцем клубу «Аль-Ахлі» Хусейном Абдельканзі під час матчу. Інший футболіст «Аль-Іттіхад» – Санд аль-Вадаані – проведе у камері 7 діб та отримає 10 батогів за удар кулаком суперника на полі в той же грі.

Хуан Комінхес

НОВА КРОВ ПЕРУАНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Розповідь про перуанських гравців із великим майбутнім, які мають шанс на велич, а також короткий історичний ревізіонізм

Елі Шмерлер
Ліма, спеціально для **PAN**Футболу

Ринок футболістів у Європі з початку 1990-х років був розширений «справою Босмана» та дозволом неєвропейцям не вважатися такими, якщо вони мають паспорт країни ЄЕС. Так була започаткована футбольна глобалізація, завдяки чому сьогодні ми маємо змогу бачити в Європі гравців із найзахованіших куточків планети. Таких, як Перу, яка до 1990-х експортувала до Європи дуже мало футболістів.

ІБЕРІЙСЬКА ТРАДИЦІЯ

Лише іспанська ліга, яка історично залучала до себе перуанських гравців, приділяла увагу до нашого футболу, напевне, через мовну близькість. В цілому, в іспанських клубах першої та другої ліги грали тридцять п'ять перуанців. Декілька футболістів грали також у Греції, Німеччині, Бельгії, Італії та Португалії. В інших країнах виступи перуанців мали поодинокий характер: Англія, Туреччина, Росія, Швейцарія, Франція та Шотландія. Коротко кажучи, грали небагато хто, а виблискували — й того менше. Видатними можна назвати лише двох: Хуана Семінаріо, найкращого бомбардира іспанської ліги сезону 1961/62 із 25 голами за «Сарагосу», та Віктора Бенітеса, захисника та півзахисника, який вигравав Кубок Чемпіонів разом з «Міланом» у сезоні 1962/63.

З'ЯВЛЯЮТЬСЯ СОЛАНО ТА ПІСАРРО

Тим не менш, в останні роки Перу доволі яскраво виглядає на європейській футбольній панорамі, дякуючи тим небагатьом перуанцям, які, прибувши до першого світу, не загубилися й досі. Першим був Нольберто Солано, правий півзахисник, якого «Ньюкасл Юнайтед» придбав у сезоні 1998/99 після року виступів за «Бока Жуніорс». У тих перуанських клубах, де він грав («Альянса», «Мунісіпаль» та «Кристаль»), Солано завжди використовувався на фланзі — правому чи лівому. На «батьківщині» футболу він був перекваліфікований на атакуючого півзахисника, де грав дуже добре. Настільки, що у 2004 році його перекупила «Астон Вілла». Сьогодні «сороки» волють викупити Солано назад.

Через рік після прибуття Солано до Англії, у німецький «Вердер» з «Альянси» приїхав Роберто Пісарро, швидко своїми голами завоювавши місце титулара. У зеленій формі він грав лише два сезони, бо «андського бомбардира» захотіла велика «Баварія». На сьогодні Пісарро виступає доволі добре, і, хоча він не грає на самому вістрі, менше десяти голів за сезон не забиває. У тому числі на його рахунку важливі голи у Лізі Чемпіонів.

ПРИБУТТЯ ГЕРРЕРО ТА ФАРФАНА

Два молодих гравці вибухнули в Європі в останні місяці. Їхні імена вже дуже добре відомі: Паоло Герреро та Джефферсон Фарфан. Обидва форварди з різними характеристиками не можуть дорікати на те, як розпочалася на старому континенті їхня кар'єра, доволі схожа в обох. Вони були «компань'єрос» у нижчих дивізіонах «Альянси», де разом виграли безліч дитячих та молодіжних турнірів. А також виграли *Торнео Боліваріано*, який 2001 року проводився в Амбато (Еквадор). Цей титул Перу виборола вперше за останні двадцять років.

Герреро прибув до Європи першим. Мабуть, добрі результати Пісарро змусили керівників «Баварії» шукати таланти саме в Перу. Хлопця з дубля «Альянси» забрали спочатку до аматорської Південної Регіональної Ліги для адаптації. Невдовзі відбувся і дебют у Бундеслізі, де перуанець вже встиг запам'ятатися гарними матчами. Він забив кілька голів «з повітря», попри свою худорляву статуру. Йдеться про форварда таранного типу без філігранної техніки, як це можна було б уявити у перуанця, але такого, що добре знає свою справу: він швидкий, полює на м'ячі у штрафній та використовує помилки захисників. Впевнений, що матиме файне майбутнє у збірній.

Хуніор Росс

У Перу ми досі чекаємо побачити його в вищій лізі, де він так і не дебютував. У молодіжній збірній також — через проблеми між клубом та його представником. Цей гравець є братом Хуліо Ривери (екс-футболіста «Кристаль»), двоюрідним братом Карлоса Гонсалеса («Альянса») та племінником Хосе Гонсалеса Ганоси, який 1987 року загинув в авіакатастрофі разом зі всією «Альянсою».

У свою чергу, Фарфан починав в «Депортиво Муніспаль» у дев'ять років. У 15 перейшов до біло-блакитної команди разом із цілою групою молоді. Джефферсон є сином Луїса Фарфана, екс-латераля «Дефенсор Ліма» та племінником Роберто Фарфана та Луїса Гвадалупе (обидва гравці «Університаріо»), а також Рафаеля Фафана («Універсидад Вайехо»). У 2001 році через успіх на *Болівариянос* дебютував у вищій лізі у неповні 17 років. Але зіграв лише один матч. Наступного року грає вже більше, але адаптація триває. Знадобилися довгі тренування для покращення результатів. Їх він досяг в *Апертурі* 2004 року, коли забив 14 голів. Голландський «ПСВ Ейндховен» придбав його трансфер на цей сезон, а тренер голландців вже встиг випробувати його на кількох позиціях: атакувальний півзахисник, *media punta* та чистий форвард. Цікаво, що більше його ставлять на лівий фланг, хоча у Перу, коли йому давали свободу пересування в атаці, він тяжів до правого. У нього прекрасний удар та висока швидкість. За збірну Фарфан дебютував проти Гаїті на початку 2003 року.

МОЛОДІ ГРАВЦІ З МАЙБУТНІМ

Дуже рідко можна точно вгадати, стане гравець зіркою чи ні. Також неможливо бути впевненим, чи буде гравець сяяти в Європі та яку межу матиме. Очевидне одне: Солано, Пісарро, Герреро та Фарфан розкрили європейцям очі на перуанський футбол. Можливо, невдовзі за ними підуть й інші. Даємо вам огляд перспективних перуанських гравців, яким ще не виповнилося 23 роки.

Хуан Комінхес: атакуючий півзахисник, 21 рік. На сьогодні виділяється в аргентинській лізі у складі «Колону» із Санта-Фе, де вже забив кілька голів. Полюбляє грати як «*вінгер*», в основному, з лівого краю. У збірній з 2003 року, на сьогодні зіграв чотири матчі, наразі без голів. У матчі проти Бразилії зазнав травми зв'язок від Жуана, через що лишився без гри на два місяці. Сформувався в «Університаріо», де грав з шести років. Є братом колишнього гравця збірної Пауля Комінхеса. У вищій лізі дебютував 2002 року за клуб «Болоньесі», коли став одним з відкриттів сезону. Наступного року повернувся до «Університаріо», а ще за рік виборов титул чемпіона з «Кристаль».

Хуан Варгас: лівий півзахисник, 21 рік. Перейшов до того ж аргентинського «Колону» разом із Комінхесом. Зіграв три матчі за національну збірну, всі відбірні. На сьогодні добре виступає за клуб «сабалеро», де забив два голи. Більшу частину кар'єри грав як латераль, але на цій позиції має проблеми, бо не дуже добре відбирає м'яч. У кремовій футболці дебютував у листопаді 2002-го, забивши «*голасо*» з центра поля у ворота «Сьенсьяно». Його історія є неабиякою, бо після молодіжних команд «Університаріо» залишив футбол. Через певний час тренер молодіжної збірної Сесар Гонсалес побачив, як він грав «п'ять на п'ять на цементі» (цей вид футболу дуже популярний в Перу), та через брак гравців на позиції лівого краю запросив до збірної, що скоро вирушила на чемпіонат Південної Америки до Уругваю 2001-го року.

Хуніор Віса: атакуючий півзахисник, 20 років. Здібний хавбек, дуже добре поводиться з м'ячем, виховувався в академії Кантолао. Перейшов до «Альянси» у 13 років та дебютував у Примері у вісімнадцять. Грає як *вінгер*, здебільшого правою ногою. У першій збірній ще не грав, але з «молодіжкою» з'їздив вже на два *Судамериканос* (Уругвай 2003 та Колумбія 2005). Чемпіон Перу з «Альянсою» в останні два сезони.

Вальтер Вільчес: лівий крайній, 23 роки. Це гравець виключно захисного типу, який може грати латераля, центрального захисника чи півзахисника-оборонця. Грає не дуже яскраво, але дуже дисциплінований. Цього року перейшов до «Олімпо» з аргентинського Баїя Бланка, де грає добре. До того грав за «Альянсу» з Ліми з п'ятнадцяти років. У її складі виграв *бікампеонато* 2003 та 2004. До того «*Лос Інтімос*» віддавали його в оренду до «Депортиво Паскеро».

Альберто Родригес

«Уніон Мінас» та «Коопсоль». Також недовго грав за румунську «Політехніку» з Тимішоари. Гравець збірної з 2001 року, має на рахунку 11 матчів та дві участі у Копа Америка.

Хуніор Росс: 19 років. Цей нападаючий, що народився в Каллао, був, без сумнівів, великим відкриттям сезону-2004 у Перу. Його 18 голів в купі з прекрасною грою за «Коронель Болонь'єсі» тому свідоцтво. Це форвард відкритого типу, який також знає як грати і на позиції *media punta*, здебільшого праворуч, хоча пересувається по всьому фронту атаки. На нього розраховує «Альянса», керівники якої хотіли б, аби він замінив Джефферсона Фарфана. Він був одним з тих, кого несправедливо ігнорували у збірній *U-20*, яка врешті показала жахливий результат у Колумбії в січні цього року. Він трохи зіграв в одній грі та ще у двох вийшов на заміну. Сформувався в академії Кантолао, до якої прийшов у 12 років. Він простого походження, має гарну статуру, хоча й занадто худий. У цьому напрямку потребує вдосконалення.

Ерік Дельгадо: молодий воротар 22 років з неабиякою індивідуальністю вже є титуляром «Спортинг Кристаль» з 2002 року попри невеликий вік для відповідальної позиції. Цього саме сезону став разом з «лазурною» командою чемпіоном країни. За думкою фахівців, це найяскравіший голкіпер з тих, кого Перу мала в останні двадцять років. Він вважається «першим номером» у країні взагалі, та зіграв цього року за збірну у дев'яти матчах з п'ятнадцяти. Дельгадо вже порівнюють з Хосе Луїсом Чілавертом. Але це порівняння інколи грає проти нього, через що він втрачав позиції в клубі (2004) та збірній (2003). Є онуком Гільєрмо Дельгадо, захисника збірної Перу 1950-х років, який свого часу грав за іспанський «Кадіс».

Роберто Хіменес: 22 роки. Високий центральний нападаючий клубу «Альянса Атлетико де Суйяна», який дебютував у вищій лізі 2002 року. Це один з найкращих гравців, які виходили на рівень національної збірної з молодіжних турнірів, організованих Асоціацією клубів упродовж сезонів 2002 та 2003 років. Попередній сезон він був титуларом своєї команди та забив 19 голів. Його міжнародний досвід наразі нараховує лише 4 гри на Кубок Південної Америки минулого року. У збірній не грав ні на якому рівні. Народився в Чулуканас, у Сьєрра Піура (північ Перу), де розпочав свою кар'єру.

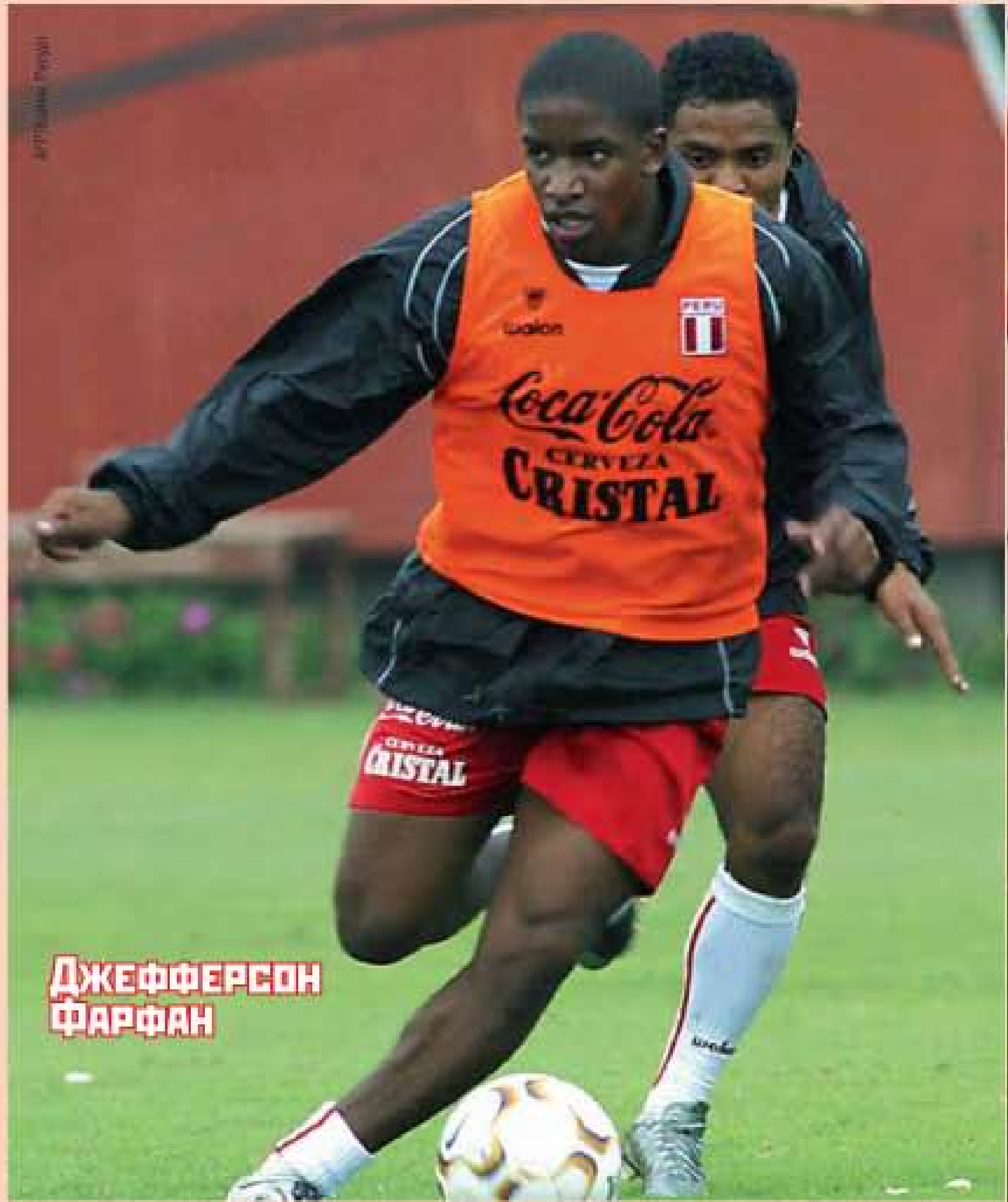
Альберто Родригес: 21 рік. Захисник зі «Спортинг Кристаль», який тяжіє до лівого краю. Дебютував у Прімері у 18 років, відразу ставши гравцем основного складу. Ще за рік вже грав у збірній. Одягав футболку збірної шість разів. До того грав за збірні *U-20* та *U-17*. Вже давно міг поїхати за кордон, якби не травми. Є найбільшим сподіванням перуанського футболу у захисті. Прекрасний «*маркадор*», не зловживає брудною грою, відмінно грає нагорі. Сформувався в академії Іван Сааведра.

Енрі Колан: півзахисник, 23 роки. Маючи невелику статуру, Колан став одним з відкриттів *Прімери* у попередньому сезоні. Із абсолютно невідомого гравця він став найціннішим футболістом у складі «Спорт Бойз». Джокер у рожевій футболці може грати справа чи зліва, в обороні чи атаці. «Спорт Бойз» підписав з ним контракт після вдалого виступу у другому дивізіоні за «Сомос Адуанас» — клубі, у якому Колан зіграв ледь рік та встиг стати кращим бомбардиром. Окрім відпрацьовування, відбору м'яча та створення атак Колан ще й встигає забивати. У збірній наразі не грав.

Віктор Россель: форвард, 19 років. Россель був ще одним гравцем «Спорт Бойз», який здивував минулого року. У дебютний сезон зіграв кілька матчів та забив дев'ять голів.

Віктор розпочав свою кар'єру у «Сентро Іеньйо» у дев'ять років. Потому перейшов до «Кристаль», а звідти — до «Спорт Бойз» у 16 років. Грав кілька матчів на позиції форварда «*де ареа*» (форварда повітря), але має занадто худорляву статуру задля цього. Також грає як відкритий форвард, часто розпочинаючи атаки, бо має здібності поводитися з м'ячем та добре розташовується. Є занадто темпераментним, через що залишився поза збірною *U-20* (вимагав від тренера статусу гравця основного складу. Можливо, справедливо).

Всі ці гравці мають шанси скоро поїхати з Перу. Але це далеко не всі. Цього року приділятимемо додаткову увагу до наступних футболістів, що також мають великі перспективи на прекрасне майбутнє: Карлос Фернандес, Дієго Гонсалес Віхіль та Рінальдо Крусадо («Альянса»), Дієго Пенні, Луїс Рамирес, Йохан Васкес та Джанфранко Лабарте («Болонь'єсі»), Джордж Форсайт, Хайме Лінарес та Саломон Лібман («Бойз»), Паоло де ла Аса («Сьєнсьяно»), Чарлі Вісенте та П'єро Касайя («Кристаль»), Ектор Рамирес та Адан Бальбін («Ураль»), Дієго Бустаманте, Клаудіо Бустаманте та Давидсон Кордеро («Мельгар»), Фернандо Гарсія («Сан Мартин»), Херардо Гарате («Універсидад»), Хосе Карвайо, Мігель Севаско, Віллі Ривас та Донні Нейра («Університаріо»), Антоніо Меса Куадра («Сесар Вайехо») та Едсон Урібе («Уніон Магдалена», Колумбія). Стати зірками чи пишатися одним з купи, залежить від них самих та від їхньої праці.

ДЖЕФФЕРСОН ФАРФАН

ХУАН ВАРГАС

ЗАМБІЯ: ШЛЯХ ДО ВІДРОДЖЕННЯ

Калумяна Калумяна
Кітве, Замбія, спеціально для PANФУТБОЛУ

Два роки, працюючи тренером збірної Замбії, Калуша Бваліа керує новим поколінням молодих гравців — після авіакатастрофи біля берегів Габону, у якій загинула національна збірна цієї країни, минуло 12 років. Фахівці зазначали, що срібному призеру Кубку Африканських Націй 1974 та 1994 років буде потрібно десять років на відновлення після катастрофи 1993 року, і кульмінацією цього перехідного періоду стало те, що Замбія провалила дворічний континентальний турнір у минулому році — вперше з 1988 року.

Бваліа, прийнявши збірну у 2003 році, ввів свіжу кров - дюжину юнців у рамках його плану «Проект-2010», який передбачає створення підґрунтя для відбірної кампанії Замбії на Чемпіонат світу 2010 року, що вперше пройде в Африці.

Шестеро молодих гравців, що не досягли 22-річного віку, вже розглядаються як реальні кандидати на цей «Хрестовий похід». Вони справили враження під час дебютів та наступних матчів за Замбію. Форварди Коллінз Мбесума з південноафриканського клубу «Кайзер Чіфс», Джейкоб Муленга з французького «Шатору» та Давид Мвейп, який виступає у Замбії за «Чамбіші», усі є гравцями юнацької збірної, що стали повноправними футболістами національної команди. Це тріо має суміш зросту, потужності, швидкості та технічної підготовки для того, щоб не загубитися у сучасній грі.

Ще двоє гравців є півзахисниками, які грають у Замбії. Це Рейнфорд Калаба з «Афріспортс» та Фелікс Катонго з «Грін Баффалоз». Свою крихітну статуру вони компенсують швидкістю та доброю технікою. І завершує першу половину дюжини Френсіс Касонде — високий та потужний 18-річний правий захисник із ще одного місцевого клубу «Пауер Динамос».

Усі шестеро прийшли до складу збірної Замбії, лише два роки граючи на вищому футбольному рівні після того, як їхні команди вийшли до Прем'єр-ліги, або вони самі були придбані більш маститими клубами. Більшість з них заявили про себе у юнацьких збірних та продовжують демонструвати стабільність і зрілість, на відміну від своїх попередників, які не змогли дати собі раду та впоратися зі славою, і згодом образи привели їхні кар'єри до занепаду.

Двадцятиоднорічний Мбесума є лідером команди. Наразі він — кращий бомбардир у клубі та збірній. За «Чіфс» у цьому сезоні Мбесума забив 17 м'ячів у чемпіонаті та три у Африканської Лізі чемпіонів. Він гучно заявив про себе на дорослому рівні 26 липня 2003 року, коли наджонув на боротьбу збірну Замбії, яка програвала Мозамбіку у чвертьфіналі Кубка КОСАФА — регіонального південноафриканського турніру. Він вийшов на поле за тринадцять хвилин до закінчення гри за рахунку 1:2 і забив двічі, а його команда перемогла 4:2. Потужний та швидкий форвард-шульга наразі є кращим бомбардиром збірної Замбії у відбірному циклі на Чемпіонат світу, маючи на своєму рахунку 4 голи — три з них він провів у ворота Конго, коли його команда перемогла 3:2.

Мбесума, який виріс у бідному містечку Луаншия з мідним рудником і почав там грати за «Роан Юнайтед», був усиновлений екс-форвардом збірної Замбії Френсісом Каджія, який також був лівоногим. Його проблеми з вагою — єдине, що непокоїть. Але, здається, це не відбивається на результативності, хоча його швидкість погіршилася від цього з тих пір, як Мбесума перейшов до «Чіфс» минулим літом.

Партнер Мбесуми у нападі, Муленга, вийшов на міжнародну арену після того, як був помічений у команді третього дивізіону під час кубкового матчу у 2003 році проти минулорічного чемпіона країни «Ред Ерроуз». На відміну від своїх товаришів, Муленга вийшов з багатого середовища, отримав освіту у приватній школі та ще на початку футбольної кар'єри був забракований провідними клубами. Утім, у рідному місті Кітве, незважаючи на те, що він був дуже худим та дитиною з правого берега міста, досягав успіху на полі.

Як і Мбесума, Муленга забив у дебютному матчі за національну збірну. Сталося це 6 червня минулого року у стартовому відбірному матчі до Чемпіонату світу проти Того. Замбія вигравала вдома 1:0, коли Муленга завдав ефектного удару. Дивовижна швидкість Муленги зробила його найбистрішим нападником збірної, а відчуття голу змусило усіх занотувати ім'я цього двадцятиоднорічного таланту.

Він почав свою професійну кар'єру у 2002 році у «Афріспортс» (Кітве), коли це була ще футбольна академія. За рік вона перетворилася на клуб, який у тридцяти матчах чемпіонату у третьому дивізіоні програв лише одного разу і здобув право підвищитися у класі. Муленга забив тоді 35 м'ячів. Потім він тренувався зі збірною Замбії, після чого були декілька вражаючих матчів за збірну U-20 у грудні 2003 року на юнацькому чемпіонаті КОСАФА у ЮАР.

А невдовзі після цього Муленга разом Мбесумою побував на оглядинах у французькому «Ренні». Оглядини завершилися невдало. Це було як раз перед Різдвом, а для гравців — перед поверненням до Замбії, на відбірний турнір на Олімпіаду. Форварди провели по два м'ячі у тих матчах, але Гана обіграла Замбію у матчі, який і визначив учасника Ігор.

Мбесума став лідером «Чіфс», а Муленга, відкинувши пропозиції єгипетського «Ісмаїлі», повернувся до Франції на ще одні невдалі оглядини — цього разу у «Бастії». Після цього, минулого серпня, йому без яких-небудь оглядин контракт запропонував «Шатору». Муленга забив 5 м'ячів у п'ятнадцяти матчах другого французького дивізіону. Високий форвард взимку міг отримати в одноклубники співвітчизника та ще одну зірку, що сходить, Давида Мвейпа, однак ця угода зірвалася.

Мвейп, між тим, подолав шлях від юнацької до національної збірної за два місяці, вразивши атакувальними здібностями у кваліфікації Кубка Африки для збірних U-20. Він забив чудовий м'яч головою у ворота Єгипту, а перед тим у товариській грі проти Зімбабве відкрив лік своїм голам — Замбія одержала вагому перемогу у Хараре з рахунком 2:1.

Кар'єра Мвейпа розпочалася у другому замбійському дивізіоні три роки тому у маловідомій команді «Поліс Давз». Згодом він перейшов до другого дивізіону, у «Нкваві», який пізніше продав футболіста до «Чамбіші». Це сталося наприкінці 2003 року.

У національній збірній Замбії Мвейп дебютував 20 листопада минулого року у фінальному матчі Кубка КОСАФА проти Анголи. Його команда програла у серії післяматчевих пенальті 3:4, потому як ігровий час завершився безрезультатно.

Крихітний 19-літній півзахисник Рейнфорд Калаба грав разом з Муленгою у «Афріспортс». Він є капітаном команди, з якою вийшов до Прем'єр-ліги після того, як його колишній одноклубник відбув до Франції. Сильними якостями Калаби, який не може похвалитися статурою, є відмінна техніка та підступні дальні удари.

Одним з таких ударів Калаба забив гол на минулорічному юнацькому чемпіонаті Південної Африки, який був номінований КАФ на звання кращого голу року Африки. На жаль для Калаби, приз дістався форварду «Порту» Бенні Маккарті за гол у фіналі Ліги чемпіонів. «Це є великою честю бачити свій гол серед влучних ударів великих гравців — таких, як Маккарті, що має багатий досвід гри у європейській Лізі чемпіонів», — зазначив Калаба. — «Можливо, наступного разу мені пощастить більше».

Зараз Калаба — серед кращих у вищому дивізіоні Замбії. На його рахунку два з п'яти м'ячів, що забив «Афріспортс» на початку дебютного сезону у Прем'єр-лізі. Однак, він ще не грав за національну збірну Замбії, хоча й викликався у березні на відбірний матч до Чемпіонату світу проти Конго.

Джейкоб Муленга

Півзахисник Фелікс Катонго, навпаки, повільно йшов сходами збірних різного віку. Він вибухнув у декількох матчах за збірну U-20, але провалив гру за молодіжну збірну. А згодом він був названий кращим гравцем вже згадуваного матчу проти Конго, який Замбія виграла 2:0.

Цей хавбек є молодшим братом Кріса Катонго, який виступає за клуб «Йомо Космос» з ПАР. Він діє на правому фланзі, у той час, як брат краще володіє лівою ногою.

І останній з цього списку — 18-річний Касонде, який від безвісності миттєво дійшов до національної збірної Замбії. Він здійснив швидке сходження, як для дублера «Пауер Динамос», куди він прийшов у 2003 році з «Нквізи». Високий, швидкий та молодий правий захисник, який не мав досвіду гри за юнацькі збірні та нечасто з'являвся у матчах за свій клуб, потрапив до збірної найбільш незвичайним шляхом.

Потенціал Касонде був помічений другим тренером збірної Замбії Беном Бамфучіле минулого року, який взяв його з «Афріспортс» на турнір до італійського Віареджо. Його гра там дозволила Бвалії надати гравцеві можливість відчути атмосферу національної збірної.

Касонде вже має у своєму активі три гри за збірну. Дебютував він у зустрічі з Ботсваною 26 лютого, яка завершилася внічию 0:0. Потім були матчі проти команди провінції Катанга з ДР Конго (0:1) та зі збірною Конго. У тому матчі він зіграв усі 90 хвилин та справив враження, особливо у другому таймі. «Ігри проти Ботсвани та Катанги плюс контрольні матчі проти південноафриканських клубів, які ми провели перед зустріччю з Конго, допомогли мені на шляху до збірної», — каже Касонде.

А поки Мулонга та Калаба відкрито говорять про подальший шлях. Мулонга, який після більшої частини сезону у французькій лізі вбачає за взірець форварда «Осера» Бонавентура Калу, каже: «Чудово відчувати себе частиною нової ери замбійського футболу. Ми всі багато працюємо заради єдиної мети: грати на найвищому рівні та повернути країну на мапу вищого футбольного світу».

Калаба зі свого боку додає, що його покоління має спільну жагу до гри у футбол. «Моє покоління зробило багато висновків з нетривалих кар'єр молодих талантів, таких як, наприклад, півзахисник Еммануель Зулу», — зазначає Калаба. — «Ми зрозуміли, що потрібна максимальна концентрація та дисципліна, якщо ми хочемо досягти успіхів. Футбол надає шанси, а коли ти отримуєш шанс, слід чіплятися за нього, багато працювати, щоб досягти мети».

Відповідаючи на питання, хто з цієї шістки є найкращим гравцем, Калаба зазначив: «Це, безсумнівно, Мбесума. Він грає дуже добре, забиває, але у нашій молодій команді багато талантів, не сумнівайтеся».

Відбірні матчі на Чемпіонат світу проти Того (на виїзді), Малі Сенегалу (вдома), Сенегалу (вдома) та Ліберії (на виїзді) будуть серйозним випробуванням для цієї «шістки», як і Кубок КОСАФА, що пройде у червні у Замбії. Буде цікаво подивитися, як «шістка» проявить себе і прийме виклик у найближчі місяці, бажаючи стати силою, з якою рахуються.

Калуша Бвалья

Крис Катонго

Рикардо Васконселлос
Нью-Йорк, спеціально для PANФутболу

ЮРІЙ ДЖОРКАЄФФ
В КОЛЬОРАХ «НЬЮ ЙОРК МЕТРОСТАРЗ»

Дев'ятого березня Юрію Джоркаєффу виповнилося 37 років. День народження довелося святкувати в місті, до якого, як він думав, його ніколи б не могло привести футбольне паломництво. Це аж ніяк не був його рідний Ліон, де футболіст побачив світ 1968 року, ані інші французькі, німецькі чи англійські міста, через які пролягла його професійна кар'єра.

У день свого народження Джоркаєфф опинився на берегах широкої та прекрасної ріки Гуайяс — в еквадорському Гуаякілі, в якому мешкають два мільйони населення, та який отримав від ООН статус міста, що в останні десять років розвивається найбурхливіше. Яким вітром відомого гравця занесло сюди, осторонь від галасливого футбольного світу?

Причина полягає в тому, що з двадцять другого лютого Юрій Джоркаєфф є гравцем нью-йоркського «Метростарз», команди з MLS. Керівництво вирішило провести збори саме в Гуаякілі у найновішому та елегантному центрі «Сьюдад Депортива Карлос Перес Перассо», що належить фундації Діаріо Ель Універсо. Француз через свій статус чемпіона світу став цим міжсезонням найгучнішим придбанням ліги. Останньою командою Джоркаєффа був «Блекберн Роверз» з англійської Прем'єр-Ліги. Подробиці того, кому тепер належить трансфер футболіста, лишилися таємницею.

За збірну Франції Джоркаєфф зіграв 82 матчі та забив 28 голів. Його футбольна кар'єра розпочалася 1984 року, завдяки батькові, який був відомим правим захисником збірної Франції. Двері до великого футболу юному Юрію відкрив клуб «Гренобль» з другої ліги, у лавах якого Джоркаєфф перебував п'ять сезонів. Потому був «Страсбур», а невдовзі — перший гранд «Монако», до якого він приєднався 1990 року.

Дебют за монегасків стався 10 листопада — то була перемога над «Сошо». Перший трофей прийшов до Джоркаєффа за рік, коли в сезоні 1991/92 він виборов Кубок Франції. Особисті рекорди гравця відносяться до сезону 1993/94, коли він став кращим голеадором ліги з двадцятьма трьома голами. Прекрасна гра юнака привернула увагу «Парі Сен-Жермена», який у 1995 році за особистого прохання тренера Луїса Фернандеса після інтенсивних переговорів залучив-таки Джоркаєффа до свого складу. Ще за два роки талановитий француз опинився в італійському «Інтері», де складав разом з Роналдо чудовий тандем, доки бразильця не зупинила травма. Разом із міланцями Джоркаєфф виграв Кубок УЄФА сезону 1997/98 років, розгромивши у фіналі «Лаціо» 3:0.

Дебют у збірній Франції відбувся у Парижі у переможному матчі французів проти Ізраїлю (3:2). Взагалі футболку збірної він вдягав на двох чемпіонатах світу, з яких найкращі спогади залишив, звісно, 1998 рік, коли Франція виграла свій перший Мундіаль. Поруч з Джоркаєффом сяяли Зідан, Дешам, Анрі, Блан, Десайї та інші. Тренер Еме Жаке використовував Юрія на його улюбленому місці атакуючого півзахисника.

Мундіаль 2002 року йому згадувати, звичайно неприємно, бо Франція тоді не спромоглася подолати груповий бар'єр. Але це аж ніяк не затьмарює прекрасної кар'єри цього видатного футболіста. Із Францією Джоркаєфф здобув ще один трофей — 2000 року його збірна виграла у італійців Чемпіонат Європи — 2:1.

У 1999 році стався перехід до німецького «Кайзерслаутерну», за який Джоркаєфф грав до 2002 року. Потому він дебютував у Прем'єр-Лізі за «Болтон Уондерерз», а ще за два роки врешті опинився у складі «Блекберна».

Сьогодні француз є гравцем команди, футболку якої свого часу вдягала ще одна велика європейська зірка — Лотар Маттеус. Партнерами Джоркаєффа є прекрасні гравці, які розпочинають своє сходження у Лізі та у своїх національних збірних: американський захисник Джефф Егус та ондураський хавбек Амадо Гевара. Минулого сезону Гевара був найпомітнішою постаттю у Лізі, що призвело до отримання купи призів: «Найкорисніший гравець MLS 2004», «Найкорисніший гравець «Метростарз» 2004», член символічної збірної зірок, «Найкорисніший гравець «Матчу всіх зірок», «Голеадор «Метростарз» 2004», та, врешті, «Кращий гравець MLS», якого обирає телевізійний канал «Фокс Спортс Еспаньйоль».

Джоркаєфф вже встиг стати душею команди, яка сприйняла футболіста дуже тепло. «Я прекрасно почуваюся з усіма. Не віддаю нікому переваги. Але через те, що зазвичай найкращі стосунки маєш з тим, хто грає поруч, сподіваюсь мати найкращий контакт з Геварою», — сказав француз у розмові з PANФутболом у Нью-Йорку.

Джоркаєфф запевнює, що перебуває у прекрасній формі, попри травму, якої він зазнав минулого року, граючи за «Блекберн». «Не існує віку для відставки. Відставка приходить, коли цього вимагають твій мозок та твоя концентрація. У свої 37 років почуваюся в оптимальній формі». Також він стверджує, що не існує «досконалого гравця» та що ідеал має бути дуже схожим на його екс-партнера в «Інтері» бразильця Роналдо. Також згадує ліберійця Джорджа Веа як прекрасного напарника в атаці.

Двадцять вісім голів, забитих за Францію, 68 — за «Монако», 39 — за «Інтер» та 36 — за «Кайзерслаутерн» втілилися наразі у десятий номер на червоно—чорній футболці, який до нього носили Таб Рамос, Лотар Маттеус, колумбієць Антоні де Авіла та інші зірки.

Джоркаєфф каже, що його найкращий момент у футбольному сенсі прийшовся на 1998 рік, коли у фіналі чемпіонату світу були розбиті бразильці. А найкращим своїм голом він називає той, що забив за «Інтер» «Ромі» 1996 року. «Важко описати, що значить бути чемпіоном світу. Це бути частиною історії моєї країни», — каже Юрій. Аби досягти цього, потрібна була досконала робота всіх партнерів, але найбільше Джоркаєфф наголошує на ролі тренера Еме Жаке, завдяки якому «мрія перетворилася на реальність».

З іншого боку, найгіршим своїм моментом вважає інший чемпіонат світу — в Японії та Кореї 2002 року. «Було дійсно дуже сумно», — зітхає футболіст.

Джоркаєфф став другим французом, який приїхав до ліги MLS. Першим був захисник Жиль Гріманді, який два роки тому приєднався до «Колорадо Репідз», але був змушений піти з команди ще до початку сезону через сімейні та особисті мотиви.

«Метростарз» та Нью Йорк є моїми останніми мріями. Мені протягом всієї кар'єри посміхалася вдача. Я досяг купи перемог та багато успіху. Зараз сподіваюсь зробити це ще й тут», — впевнений Джоркаєфф. — «Нью Йорк мене захоплює. Дуже сподіваюсь, що тут все буде так само добре, як у Парижі».

У 37 років Джоркаєфф робить долі новий виклик, можливо, найсерйозніший у всій своїй кар'єрі: виборoти чемпіонат MLS. Однак, французька зірка впевнена, що разом із надією живе й ілюзія. «Немає нічого неможливого. Мрії не мають ціни... Це так просто...»

Дон Гарбер: «MLS потужна, як ніколи раніше»

Рікардо Васконселлос
Нью-Йорк, спеціально для PANФутболу

Дон Гарбер, до чиєї компетенції входить керівництво та адміністрування Major League Soccer (MLS), як зветься професійна футбольна ліга Сполучених Штатів Америки, з оптимізмом дивиться на майбутнє футболу у США.

«Ліга зараз потужна, як ніколи раніше, і ми пишаємося цим досягненням. 2004 рік був найкращим роком для MLS у тому, що стосується продажу квитків на ігри, досягнення взаєморозуміння з телебаченням та інвестицій», — сказав Гарбер у ексклюзивному інтерв'ю «PANФутболові».

Він розповів, що MLS пройшла важкі часи на початку його правління, адже з поширенням професійного футболу, попри наполегливі зусилля, не впоралися 30 років тому такі великі гравці, як чемпіони світу Пеле та Карлос Алберто, італієць Джорджо Кіналья у «Космосі», голландці Йохан Кройф, Рууд Крол, Вім Янсен і Вім Сурбьєр, перуанець Теофіло Кубільяс та мексиканець Хав'єр Агірре.

«MLS відроджується, немов птах Фенікс. У чемпіонаті, що стартував у квітні, маємо загалом 12 команд у двох Конференціях, на котрі поділяється ліга», – додає Гарбер.

Цей керівник не приховує ентузіазму, коли говорить про дві нові команди — «Чівас USA» (Las Chivas) та «Реал Солт Лейк» (Real Salt Lake). Їх поява і є реалізацією концепції розширення MLS.

«Прихід «Чівас» матиме дуже великий поштовх інтересу у іспано-американському прошарку, і це важливий фактор для нашого зростання», — вказує Гарбер.

Ефект «Чівас USA» у тому, що це — філіал клубу «Чівас» з Гвадалахари, однієї з найбільш титулованих команд мексиканської Ліги. Футбольне «класико» Мексики — це протистояння «кіз» з Гвадалахари та «орлів» з Мехіко.

Нова команда укомплектувала склад гравцями мексиканського походження, і вже продано усі квитки на перші ігри. Їх домівкою буде розкішний стадіон під назвою «Home Depot Center» у місті Карсон, штат Каліфорнія. Серед населення там домінують громадяни з мексиканським корінням.

Ветерани Рамон Рамірес і Мартін Суньїга, що були чемпіонами 1997 року у складі «Чівас» з Гвадалахари та залучалися багато разів до мексиканської збірної, об'єднують навколо себе перспективних молодих гравців — Армандо Бехинеса, Ектора Куадроса, Ісаака Ромо і Франсіско Мендосу, вихідців з *Fuerzas Básicas*, як називають дочірні команди «Чівас».

Останнім часом американський «Чівас» підписав контракти з мексиканцями: захисником Хесусом Очоа та півзахисником Антоніо Мартінесом. Вони прийшли з клубу «Лос Анджелес Галаксі». Наставником команди є голландець Томас Ронген, за плечима якого 15 років кар'єри гравця, зокрема у «Аяксі», та такий самий стаж тренера молодіжних збірних і команд MLS.

Ронген працював зі збірною США (вік гравців до 20 років) до того, як прийняти пропозицію мексиканського клубу. Ще раніше він очолював «Тампа Бей Мьютіні» (1996 рік), «Нью Інгленд Революшен» (1997–1998) і «Ді Сі Юнайтед» (2001). 1999-го року Ронген виграв Кубок MLS у «Ді Сі Юнайтед» з Вашингтону. У 1996-му здобув звання тренера року з «Тампа Бей» і перше місце класифікації до плей-офф для «Нью Інгленд Революшен». Його команди «Тампа Бей» та «Ді Сі Юнайтед» встановлювали рекорди результативності Ліги 1996-го та 1999-го років відповідно. Цей тренер досконало знає футбол Сполучених Штатів, бо після виступів за «Аякс» з 1975-го по 1979-й роки, він прибув до американської професійної ліги, де виступав у клубах «Лос Анджелес Ацтекс», «Вашингтон Діпломатс», «Форт Лодердейл Страйкерс», «Міннесота Страйкерс» та «Чикаго Стінгс». Завершив ігрову кар'єру у проміжку між 1989-м та 1992-м, коли поєднував обов'язки тренера і футболіста.

Друга новоявлена команда — «Реал Солт Лейк» — сформована з англосаксонських гравців. Деякі з них є визначними особистостями, як, наприклад, голеадор Клінт Матіс, досвідчені захисники Еді Поуп та Джеф Стюарт, що представляють збірну США та мають за плечима тривалі виступи у MLS.

Тренером «Реал Солт Лейк» є Джон Еллінгер, який також дебютує у вищому дивізіоні після здобуття досвіду у нижчих лігах, де він зарекомендував себе фахівцем з виявлення та допомоги у становленні підростаючих зірок — Фреді Аду, Лендона Донована, ДаМаркуса Бізлі й Тіма Говарда, який нині є основним воротарем «Манчестер Юнайтед» у Прем'єр-Лізі.

Габер розповів «PANФутболові», що окрім залучення «Чівас» та «Реал Солт Лейк», MLS оформила контракт з Adidas на 150 мільйонів доларів і домовилася з командою американського футболу «Нью Йорк Джетс» про будівництво на заході району Гран Мансана стадіону, що був би домівкою соккерної команди «Нью Йорк Метро Старз».

«Ми говорили з «Джетс», і впевнені, що існує можливість мати команду у Нью Йорку. Ми не можемо продовжувати грати на «Giants Stadium» у Нью Джерсі, а проект стадіону у місті Харіссон (Нью Джерсі) залежався. Однак тепер у нас є підтримка губернатора штату Нью Джерсі Річарда Коді. Тож найближчим часом зберемося, аби з'ясувати, як просувається проект у Харіссоні».

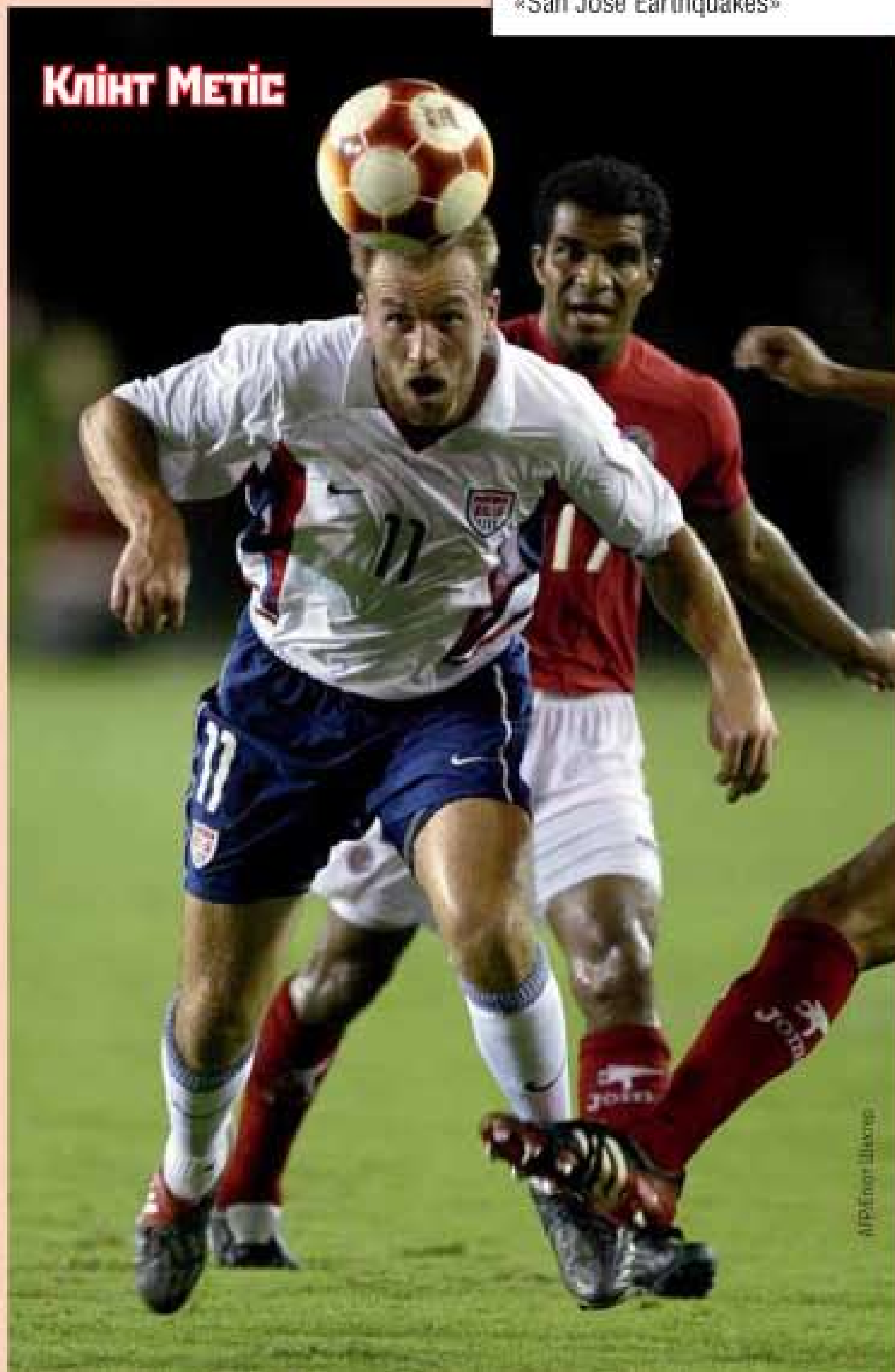
«Giants Stadium» був ареною чемпіонату світу 1994-го року. Стадіон розрахований на 90 000 відвідувачів і розташований у місті Іст Рутерфорд у Нью Джерсі, зовсім поруч з тунелем Лінкольна, що зв'язує штат Нью Джерсі з центральним Манхетеном. На ньому грає клуб «Метро Страз», представник одночасно Нью Йорку та Нью Джерсі. Гарбер визнає, що витрати від використання «Giants Stadium» занадто великі, і це викликає значні економічні втрати для MLS. Тому Ліга хоче, аби для «Метро Старз» побудували окремий стадіон. «Ми повинні знайти вихід. Не бажаємо, щоб «Метро Старз» розривався між трьома штатами (Коннектикут, Нью Джерсі та Нью Йорк). Фінансово команда почуває себе добре, але не дає тієї футбольної віддачі, на яку ми чекали», — говорить Гарбер.

Невимушена бесіда з «сильною людиною» з MLS дає нам і дуже цікаву новину. Один з амбітних планів MLS на 2006 рік — відкриття Ліги у Канаді, де є плани створити команду, що базувалася б у Торонто. «Існує великий інтерес до канадської ліги. Можливо 2006-го будемо грати у Канаді, адже там є великий футбол», — визнає Гарбер.

На шлях MLS звертають відомі постаті футболу. Не такі видатні, як у епоху «Космосу» з Пеле, але достатньо знані, аби привернути увагу публіки. Такі, як знаменитий німець Лотар Маттеус, болгарин Хрісто Стоїчков, італієць Роберто Донадоні та колумбієць Карлос «Ель Пібе» Вальдеррама. Зараз сенсацією є підписаний «Метро Старз» Юрій Джоркаефф, чемпіон світу 1998.

Дон Гарбер вважає, що двері MLS відчинені для усіх, хто бажає завершити свою кар'єру у США, однак головний інтерес ліги — молоді гравці. Гарбер наголошує: апогеєм, до якого він веде Лігу, буде участь кращих команд у Кубку Лібертадорес — турнірі з 45-річною історією та великим престижем.

«Зрозуміло, він нас цікавить, але через питання фінансування та менеджменту ми поки не беремо у ньому участі», — говорить Гарбер, підводячи риску під нашою бесідою.

Клінт Метіс

MLS

Східна конференція:
«Chicago Fire»
«Columbus Crew»
«D.C. United»
«Kansas City Wizards»
«MetroStars»
«New England Revolution»

Західна конференція:
«Chivas USA»
«Colorado Rapids»
«FC Dallas»
«Los Angeles Galaxy»
«Real Salt Lake»
«San José Earthquakes»

«ЕКС-РАДЯНЦІ» В ІЗРАЇЛІ

ВЕЛИКА СПАДЩИНА РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Еді Катабейну
Тель-Авів, спеціально для PANФУТБОЛУ

У 1947 році населення Ізраїлю було менше 650 000 мешканців; сьогодні ж воно зросло до шести мільйонів. Ізраїль є таким типом країни, яка підживлюється за рахунок імміграції, а перші три великі імміграційні хвилі прийшли здебільшого з Росії наприкінці XIX століття та на початку наступного. Упродовж наступних декад рух дещо сповільнився, аж до нових часів, коли, починаючи з 1989 року пішла нова велика хвиля з республік колишнього СРСР, яка відбилася на зростанні населення Ізраїлю, бо приїхало не менше мільйона нових ізраїльтян.

Російські та інші екс-радянські іммігранти, в основному, дуже сильно сприяли державному розвиткові, бо більшість з них була дуже кваліфікованими фахівцями. Їхня спеціалізація та досвід стали дуже доречними суспільству в цілому, його економіці та культурі, збагачуючи ізраїльське життя у всіх напрямках. Наприкінці 1980-х інженери, техніки та вчені складали до 25% від активного населення, збільшивши цю цифру до 35% за рахунок прибулих у 1990-і роки.

Ізраїльський футбол також не лишився осторонь від цього феномену. Він також значно підживився від іммігрантської хвилі з України, Росії та інших республік, представники яких лишили свій дуже рельєфний відбиток на ізраїльському футболі.

Йдеться не стільки про переїзд до цієї країни власне гравців єврейського походження, скільки про приїзд на роботу великої кількості футболістів з України, Росії, Литви, Латвії, Азербайджану, Грузії та Вірменії.

Ми розповімо, звісно, не про всіх, а зупинимося лише на найгучніших іменах.

З УКРАЇНИ, НАЙКРАЩИЙ

Без сумнівів, найпомітнішою та найуспішнішою постаттю був Сергій Кандауров, який також виділявся у збірній України. Починав Кандауров у харківському «Металісті», після чого опинився у «Маккабі» з Хайфи (сезони 1993-94, 1994-95 та 1995-96), де ділив роздягальню з Берковичем та Ревіво, двома найяскравішими зірками, що дав Ізраїль у 1990-і. Після того, як він став ідолом цієї команди (а також її капітаном) та забив 52 голи у 167 матчах, Кандауров перейшов до лісабонської «Бенфіки». «Маккабі» купив його за 90 тисяч доларів, а через чотири з половиною роки продав за 1,6 мільйони. До речі, агентом гравця був голова інвестиційного фонду Global Soccer Agency) Піньяс Захаві, людина, близька до Романа Абрамовича.

У сезоні 2002-03 Кандауров повернувся до Ізраїлю у клуб «Апоэль Ироні Ашдод», завдяки старанням Хаїма Ревіво, який тоді грав у турецькому «Фенербахче». Ревіво та Кандауров лишилися добрими друзями ще з часів виступів у «Маккабі». Фанати цього клубу й досі носять Сергія в своєму серці. Годі лише згадати його прізвище, щоб здійнялася хвиля емоцій та спогадів про шостий номер, під яким Кандауров грав у Хайфі.

НАЙБІЛЬШ ЗГАДУВАНИЙ

Микола Кудрицький загинув у автомобільній аварії у березні 1994 року. А до того колишній гравець дніпропетровського «Дніпра» встиг зіграти за клуб «Бней Ієгуда» з Тель Авіву три сезони — 1991-92, 1992-93 та 1993-94, поки катастрофа не спинила ходу великої «дев'ятки». Він був приречений до великих справ. За вказані три сезони він забив 51 гол — у середньому по 17 за сезон.

Народився Микола ??? лютого 1962 року в Нікополі Дніпропетровської області. Він, напевно, посідає друге після Кандаурова місце у рейтингу популярності гравців з колишнього СРСР. Микола, який носив в Ізраїлі прізвисько «Цар», залишив дружину Вікторію, яка разом з двома дочками вирішили залишитися в Ізраїлі. П'ять років тому Вікторія одружилася із Давидом Пізанті, відомим лівим крайнім ізраїльської збірної 1980-х років.

ІНШІ УКРАЇНСЬКІ ГРАВЦІ В ІЗРАЇЛІ

Не будемо вдаватися в такі ж деталі про кожного, але, аби дати зрозуміти, яку спадщину вони дали ізраїльському футболові, згадаємо найпомітніших:

Атакуючий півзахисник Василь Кардаш (01/01/1974) прибув 1994-го року до «Маккабі» з Хайфи та лишився на один сезон. До того грав у «Карпатах» та у київському «Динамо».

Захисник Сергій Баланчук, вихованець того ж «Динамо», грав в хайфському «Маккабі» три сезони, починаючи із 1996-97. Після цього повернувся до «Динамо», оголосивши, що «грав у Хайфі під великим тиском». Хоча пізніше зізнався, що зрештою «отримав задоволення від гри в Ізраїлі».

Форвард Іван Гецько (06/04/1968) у тій саме команді відмітився у сезоні 1992-93. Його гра була дуже видатною. Він виходив в «основі» 55 разів та двічі робив хет-трики. Наступного року несподівано лишився вільним, був змушений тренуватися самотужки та, врешті, розпрощався із Хайфою.

Захисник Сергій Третяк (07/09/1973) приїхав до єрусалимського «Бейтару» влітку 1992-го. Потому зіграв всі сезони аж до 1997 року. У 2001-му грав за «Акоай» з Рамат Гану.

Хавбек Віталій Комарницький (02/08/1981) грав за «Ироні» (Рішон-ле-Ціон), так само як й Андрій Зав'ялов (02/01/1971).

Інший півзахисник Денис Онищенко (15/09/1978) грав за тель-авівський «Апоель» у сезоні 2002-03. Потому перейшов до київського «Динамо».

Форвард Руслан Любарський (29/09/1974) 1999-го року приїхав до «Маккабі» (Натанія) зі словацького «Кошиця».

Дніпропетровець Сергій Коновалов (01/03/72) грав за «Бейтар» з Єрусалиму у сезоні 2001-02.

Дмитро Михайленко (13/07/73) грав за ту саме команду того ж року. Як і Коновалов, він має за плечима досвід гри за київське «Динамо» та «Дніпро».

Роман Пилипчук, екс-«Металург» (Донецьк) відмітився у «Маккабі» з Герцлії та «Маккабі» з Петах Тікви.

Василь Євсєєв, вихованець «Динамо», перебував у «Маккабі» з Хайфи у сезоні 1991-92, але не акліматизувався, скучив за домом та повернувся до України.

Легендарний Володимир Безсонов зіграв у тому ж клубі лише три гри у сезоні 1990-91. Йому вже було 32 роки, і він мав купу титулів за плечима у складі київського «Динамо», 85 ігор за збірну та три чемпіонати світу.

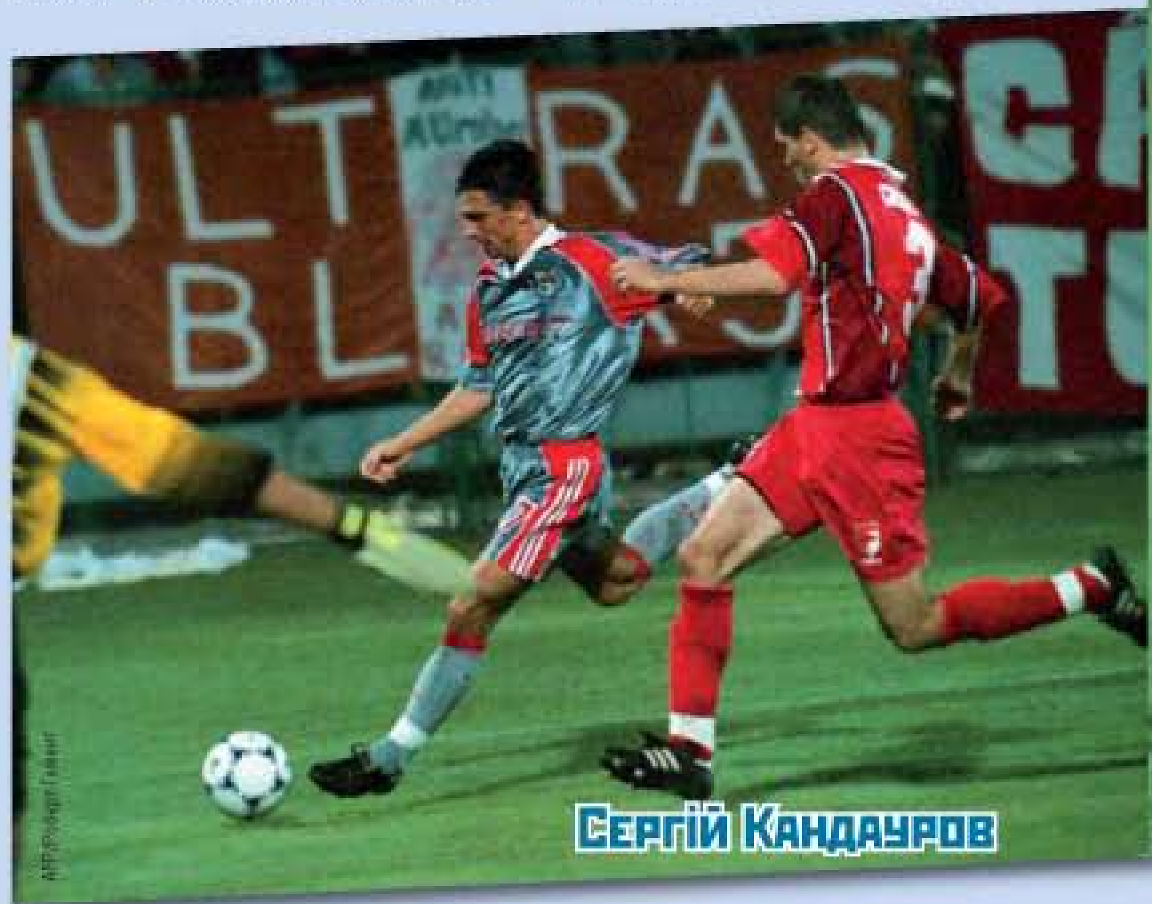
У «Маккабі» Хайфа грав також й Роман Пець у сезоні 1993-94. Він мав дуже гарний сезон, але все зіпсувала травма.

Олег Мозговий (24/03/82), «Апоель» (Петах Тіква), сезон 2004-05. До того грав за ФК «Сілуте», «Дунаферр» та «Оболонь».

Андрій Баль також грав за найпопулярнішу команду країни — «Маккабі» з Хайфи, перш ніж розпочати тренерську кар'єру в Україні.

В іншому клубі з Хайфи — «Апоелі» — залишив про себе згадки славнозвісний Вадим Тищенко, багаторічний лідер дніпропетровського «Дніпра».

Також згадаємо Олега Надуду («Маккабі», Герцлія), Юрія Мороза («Бней Ієгуда»), Юрія Мокрицького («Маккабі», Хайфа), Дмитра Тяпушкіна («Апоель», Холон), Віктора Мороза («Апоель», Беер Шеба).

Сергій Кандауров

Денис Онищенко

ІНШІ РЕСПУБЛІКИ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Звичайно, до Ізраїлю їхали гравці не лише з України.

Найсимволічнішим був випадок Яна Телеснікова, який народився в Росії, іммігрував до Ізраїлю разом зі своєю родиною, сформувався там як футболіст та врешті став гравцем збірної Ізраїлю.

Ян змінив країну у шестирічному віці. Його батько грав у Росії за нижчі ліги, а по приїзді до Ізраїлю закінчив курси спортивного тренера в інституті Вінгейта та почав тренувати власного сина в дитячій школі «Іроні» в Ашдоді. За цю команду Ян й дебютував у першій лізі.

Раймондас Жутаутас (Литва, півзахисник, 04/09/72) з 1999 грав у «Маккабі» з Хайфи. Також виступав за «Жальгіріс», «Інкарас», «Атлантас», «Аланію».

Георгій Дараселія (Грузія, 27/09/78) виділявся в «Апоелі» з Тель-Авіву, де перебував з сезону 1997-98. Також грав у другому дивізіоні у клубі «Апоель» (Кфар Сава) в сезоні 2001-02.

Олег Єлишев

Акакій Девадзе, збірна Грузія, приїхав до Ізраїлю в сезоні 1997-98 та виступав за клуб «Іроні» Ашдод.

Владімір Нідергаус, Казахстан, «Маккабі Хайфа», 1997-1998.

Дмітрій Ульянов, Росія, 28/10/70, «Апоель Хайфа, 1999-02) та «Бейтар Єрусалим», 2002-03. Також грав за «Расинг» (Сантандер), ЦСКА (Москва).

Сергій Клещенко (20/05/1972) вважається одним з найкращих молдавських форвардів. В Ізраїлі грав за «Маккабі» (Хайфа), «Апоель» (Тель Авів), потому була «Бней Ієгуда». Також грав у Росії та Голландії.

Андрейс Прохоренковс (05/02/1977). Латвійський форвард з 2002 року грав у «Маккабі» з Тель Авіву. Також змінив багато латвійських, польських клубів.

Роман Василюк (Білорусь, 23/11/1978), «Апоель», Тель Авів.

Андрей Островський (Білорусь, 13/09/1973), «Маккабі» (Хайфа), 2000-02.

Сергій Герасимець, (Білорусь, 13/09/1973), «Бней Ієгуда».

Валерій Гагуа, (Грузія, 26/02/1980). У нинішньому сезоні виступає за «Апоель» (Кфар Саба). До того змінив половину клубів грузинського чемпіонату.

Станіслав Добровін (Росія, 02/09/1974) зараз у «Маккабі» (Петах Тіква). До того був в «Апоель» (Петах Тіква) та «Маккабі» (Кіріат Гат). В Росії грав за сочинську «Жемчужину».

Руслан Шукаров (Росія) з 2005 — в «Апоелі» (Беер Шеба). Раніше виступав за «Апоель» (Тель Авів) та «Маккабі» (Кфар Кана).

Олег Елишев (Росія, 30/05/1971). Зробив собі ім'я в московському «Локомотиві». З 2000 року виступає за «Апоель» з Хайфи.

Андрей Тіхонов у сезонах 2000-01 та 2001-02 грав за «Маккабі» (Тель Авів).

Воротар Александр Уваров взагалі вважається одним з найвидатніших вихідців з СРСР, які вдягали футболку ізраїльських клубів. Майже цілу декаду (з 1990 року) грав за «Маккабі» (Тель Авів).

Василь Іванов (21/03/1970), вихованець ЦСКА, грав у сезонах 1997-98/1998-99 за «Маккабі» з Герцлії, а в 1999-2000 — за «Маккабі» (Хайфа).

Також грали на ізраїльських газонах Алексей Герасімов, Алексей Герасименко, Гіві Дідава, Гела Панчуладзе, Бахва Амбідзе, Гамлет Мхітарян, Гоча Кокашвілі, Ігор Шквирін, Александр Жидков, Алексей Косолапов, Гурам Аджоєв, Генадій Тумилович, Александр Полукаров, В'ячеслав Мельников.

І якщо Ізраїль врешті здійснить свою мрію потрапити до чемпіонату світу 2006 року (досі ця збірна брала участь у Мундіалі лише у 1970-му році в Мексиці), у тому числі він має дякувати великій кількості футболістів з кириличним характером, у яких багато чому навчився.

Сергій Клещенко

Раймондас Жутаутас

Васілій Іванов

Бернд Штанге не витримав випробування війною, але встиг закласти фундамент торішніх досягнень збірної Іраку

ІРАК: до футбольних вершин за два роки

Мохамед Шбаро
Бейрут, спеціально для PANФУТБОЛУ

Ірак — країна, до нестями закохана у футбол — несподівано досяг світового небосхилу за часів диктатури, потрапивши до фінальної частини Чемпіонату світу 1986 року в Мексиці у період розквіту правління Саддама Хусейна — перед тим, як його безчесний син Удей захопив посаду голови Національного Олімпійського Комітету, а потім і Футбольної Асоціації.

Місцевій Футбольній Асоціації, заснованій 1948-го року, знадобилося багато часу аби провести перший великий внутрішній турнір — Кубок Іраку 1958-59 років. Чемпіонат розпочав свою історію чотири роки потому.

Здобутки на міжнародній арені становлять три перемоги на Кубку Перської Затоки (Gulf Cup) 1979, 1984 та 1989 років. Збірна Іраку тривалий час входила до числа фаворитів цього змагання.

Треба зазначити, що минулий рік став кращим для цієї країни з часу участі у фінальній частині Чемпіонату світу 1986 року. Ірак вражав майже всюди, де змагався: збірна цієї країни дійшла до півфіналу афінської Олімпіади, програвши Парагваю з рахунком 1:3, а також дісталася чвертьфіналу Кубка Азії, що проходив у Китаї. Такі досягнення стали можливими завдяки тренерові Аднану Хамаду, який був проголошений Тренером року в Азії на урочистій церемонії у Куала Лумпур. Однак необхідно відзначити, що велику роботу раніше провів східнонімецький фахівець Бернд Штанге, який уклав чотирирічну угоду та очолив усі іракські збірні 2002-го року. Його вражаюча робота була обірвана вже у березні 2003 року вторгненням до Іраку американської коаліції, що призвело до відставки Штанге через міркування безпеки. Уся спортивна діяльність була розвалена війною.

Пізніше виконуючим обов'язки головного тренера став Аднан Хамад, який наприкінці минулого грудня подав у відставку, сказавши: «Продовжувати роботу унеможливлюють негаразди у рідному Іраку та хаос війни, який досі є по всій країні. Я сподівався, що зможу продовжити тренувати національну збірну, але в Іраку існують великі проблеми щодо безпеки. Ще є деякі робочі складнощі, як то важкість відбору гравців до команди. Останнє стосується також олімпійської та молодіжної збірних». Ці слова Хамада були в його проханні про відставку, адресованому Футбольній Асоціації Іраку.

Перших успіхів Хамад досяг, тільки-но з'явившись у збірних Іраку. Він здобув з юнацькою командою Кубок Азії у 2000 році та за два роки виграв Кубок Західно-Азійської Федерації.

ВИКАЧУВАННЯ КОРЕЙСЬКИХ ГРОШЕЙ

LG, південнокорейський світовий лідер з виробництва побутової техніки, є офіційним спонсором іракських національної та олімпійської збірних з березня 2004 року до березня 2006-го. Це був блискучий крок Футбольної Асоціації Іраку. Церемонія підписання угоди відбулася між Президентом іракської футбольної асоціації Хусейном Саїдом та К.Х.Кімом, головою департаменту компанії «LG Electronics» у країнах Середнього Сходу та Африки.

Останній сказав у своїй промові таке: «Футбол в Іраку виживав протягом багатьох років без інвестицій, які вважаються природними будь-де у світі. Але за вірного напрямку, ентузіазму та підтримки з боку такої компанії як «LG Electronics» неабиякий футбольний талант Іраку отримає міжнародне визнання, на яке заслуговує».

Спонсорська угода надала LG певні ексклюзивні маркетингові права, зокрема використання символіки національної збірної, розміщення свого логотипу на тренувальній формі команди, а також участь провідних гравців у різноманітних промоціях.

Пан Кім додав: «Чимало випробувань постають зараз перед Іраком в усіх галузях життя. Відновлення самосвідомості країни — одне з найскладніших завдань, і спонсорська угода, про яку сьогодні оголошено, зробить вагомий внесок у його вирішення».

Значний потенціал Іраку як ринку збуту побутової техніки — один з чинників стратегічного рішення LG підтримати футбол цієї країни. Успіх турніру LG Cup, а також підтримка компанією африканської Ліги чемпіонів демонструють великий вплив спонсорства спортивних змагань регіону на популярність торгівельної марки. І для Футбольної Асоціації Іраку спонсорська підтримка LG є першим кроком до відновлення країни як футбольної сили у регіоні.

Президент Асоціації Хусейн Саїд зазначив на церемонії підписання угоди, що «ця підтримка допоможе підсилити можливості команди і дозволить футболістам концентруватися на грі, а не на фінансових проблемах. Ми налаштовані у найближчі два роки зробити Іракську національну збірну однією з кращих на Середньому Сході».

КРАЩІ КЛУБИ

«Аль-Завра». Цей клуб, що базується у Багдаді, безсумнівно, є найтитулованішим, найуспішнішим та найпопулярнішим клубом Іраку. Знову повертаючись до фіналу Чемпіонату світу 1986 року, відзначимо, що цей клуб був аналогом київського «Динамо», делегувавши до національної збірної 9 з двадцяти двох футболістів. «Аль Завра» є лідером за кількістю виграних Чемпіонатів (10), Кубків (14), Суперкубків (3) та Кубків «Умм Аль-Маарек» (3, також як «Аль-Шурта» і «Аль К'юва Аль Маарек»). Найвідомішими гравцями в історії клубу є воротар Раад Хамуді, захисник Бассель Горгіс Ханна, кремезний центрфорвард Ахмед Радхі та ще один нападаючий Фалах Хасан — усі вони брали участь у Чемпіонаті світу 1986 року.

«Аль-К'юва Аль-Джавія». Другий за успішністю та титулами клуб, на рахунку якого 4 чемпіонські титули та 7 виграних Кубків країни. Найпомітнішими зірками клубу є захисник Халіл Мохамед Аллаві, півзахисник Хамід Ауфі та форвард Надум Шакер Махмуд — також члени уславленої команди 1986 року.

«Аль Талаба». Третій за регаліями клуб у країні, який може похвалитися п'ятьма виграними чемпіонатами та двома Кубками. Учасник Чемпіонату світу-1986 центрфорвард Хусейн Саїд (теперішній президент Футбольної Асоціації Іраку), завжди вважався першим та єдиним найзірковішим гравцем клубу.

Сумісний шлях тренера Аднана Хамада (ліворуч) та президента ФАІ Хусейна Саїда видався не таким тривалим, як того бажали ці двоє

НАГОРОДИ-2004

Плеймейкер збірної Іраку Кусай Мунір був обраний кращим гравцем країни у минулому році згідно з опитуванням іракської газети «Sport Today». Ім'я 23-річного футболіста, який входив до національної збірної на Кубку Азії, Олімпіаді та Кубку Перської Затоки, назвали більш ніж п'ять тисяч осіб з 11 тисяч учасників опитування (52% голосів). Мунір, який виступає за катарський «Аль Хор», випередив свого товариша по національній збірній Раззака Фархана (18%) та Емада Мохаммеда (16%), що також грає у Катарі.

Тренер клуба «Аль Талаба» Таер Ахмед, який був нещодавно призначений технічним директором збірної, був обраний кращим тренером 2004 року. Він набрав 34% голосів, на два відсотки випередивши кращого тренера Азії Аднана Хамада.

Колишній гравець, а нині президент клуба «Аль-Завра» Ахмед Радхі був проголошений кращим спортивним функціонером країни, випередивши голову Футбольної Асоціації Хусейна Саїда.

ПРИЗИ ІРАКСЬКОГО ФУТБОЛУ

В Іраку проводиться чотири турніри: Чемпіонат, Кубок, Суперкубок та Кубок «Умм Аль-Маарек».

Кусай Мунір (ліворуч) стає лідером іракського футболу нового часу

AFP/Жасім Джафар

ЧЕМПІОНИ

У сезонах 1962-63 – 1972-73 років проводилися змагання у рамках Інститутської ліги, яка обме-жувалася багдадськими командами. У сезоні 1973/74 років вона була замінена таким же змаганням для всієї країни, а ще за рік — національним чемпіонатом.

Сезон	Чемпіон
1962/63	Аліят Аль-Шурта
1963/64	Аль-К'юва Аль-Джавія
1964/65	Маслаха Накіль Аль-Ракаб
1965/66	Маслаха Накіль Аль-Ракаб
1966/67	відмінено
1967/68	Аліят Аль-Шурта
1968/69	Аліят Аль-Шурта
1969/70	Аліят Аль-Шурта
1970/71	Маслаха Накіль Аль-Ракаб
1971/72	Аліят Аль-Шурта
1972/73	Аль-Таяран
1973/74	Аль-Таяран
1974/75	Аль-Таяран
1975/76	Аль-Завра
1976/77	Аль-Завра
1977/78	Аль-Міна
1978/79	Аль-Завра
1979/80	Аль-Шурта
1980/81	Аль-Талаба
1981/82	Аль-Талаба
1982/83	Салахеддін
1983/84	Аль-Джайш
1984/85	перервано
1985/86	Аль-Талаба
1986/87	Аль-Рашид
1987/88	Аль-Рашид
1988/89	Аль-Рашид
1989/90	Аль-Таяран
1990/91	Аль-Завра
1991/92	Аль-К'юва Аль-Джавія
1992/93	Аль-Талаба
1993/94	Аль-Завра
1994/95	Аль-Завра
1995/96	Аль-Завра
1996/97	Аль-К'юва Аль-Джавія
1997/98	Аль-Шурта
1998/99	Аль-Завра
1999/00	Аль-Завра
2000/01	Аль-Завра
2001/02	Аль-Талаба
2002/03	перервано
2003/04	перервано
2004/05	триває

Володарі Кубка

Сезон	Володар
1958/59	Амана
1959/60	Наді Аторі
1960-62	невідомий
1962/63	Аль-К'юва Аль-Джавія
1963/64	Маслаха
1964-72	невідомий
1972/73	Аль-Таяран
1973/74	Аль-Таяран
1974/75	Аль-Таяран
1975/76	Аль-Завра
1976/77	не розігрувався
1977/78	Аль-Таяран
1978/79	Аль-Завра
1979/80	Аль-Джайш
1980/81	Аль-Завра
1981/82	Аль-Завра
1982/83	Аль-Джайш
1983/84	Al-Sena'a
1984/85	не завершено
1985/86	не розігрувався
1986/87	Аль-Рашид
1987/88	Аль-Рашид
1988/89	Аль-Завра
1989/90	Аль-Завра
1990/91	Аль-Завра
1991/92	Аль-К'юва Аль-Джавія
1992/93	Аль-Завра
1993/94	Аль-Завра
1994/95	Аль-Завра
1995/96	Аль-Завра
1996/97	Аль-К'юва Аль-Джавія
1997/98	Аль-Завра
1998/99	Аль-Завра
1999/00	Аль-Завра
2000/01	не розігрувався
2001/02	Талаба
2002/03	Талаба

МАТЧІ ЗА СУПЕРКУБОК

Рік	Матч
1997	Аль-К'юва Аль-Джавія — Аль-Завра — 3:1
1998	Аль-Завра — Аль-Шурта — 1:0
1999	Аль-Завра — Талаба — 2:2 (пен. 5:4)
2000	Аль-Завра — Аль-К'юва Аль-Джавія — 1:0
2001	Аль-К'юва Аль-Джавія — Аль-Завра — 1:0
2002	Талаба — Аль-К'юва Аль-Джавія — 2:1 (д.ч.)

UMM AL-MAARAK CUP

«Умм Аль-Маарак Кап» був започаткований у вересні 1991 року після війни у Перській затоці. Тоді у ньому взяли участь шість кращих команд чемпіонату – зараз грають вісім клубів. Після нападу на Ірак навесні 2003 року турнір став називатися чемпіонатом Багдада (можливо, оскільки усі матчі проводилися в столиці Іраку).

УСІ ФІНАЛИ UMM AL-MAARAK CUP

Рік	Фінал
1991	Аль-Завра — Аль-К'юва Аль-Джавія — 3:1 (д.ч.)
1992	Талаба — Аль-К'юва Аль-Джавія — 1:0 (д.ч.)
1993	Талаба — Аль-К'юва Аль-Джавія — 2:1
1994	Аль-К'юва Аль-Джавія — Талаба — 0:0 (пен. 4:3)
1995	Талаба — Аль-К'юва Аль-Джавія — 1:0
1996	Аль-К'юва Аль-Джавія — Аль-Завра — 1:0
1997	Наджаф — Аль-Шурта — 4:0
1998	Аль-К'юва Аль-Джавія — Нафат — 3:0
1999	Аль-Завра — Аль-К'юва Аль-Джавія — 2:0
2000	Аль-Шурта — Аль-Завра — 1:0
2001	Аль-Шурта — Талаба — 1:0 (д.ч.)
2002	Аль-Шурта — Талаба — 1:0
2003	Аль-Завра — Талаба — 2:2 (пен.5:4)

Примітки до деяких назв клубів

«Аль-К'юва Аль-Джавія» (Військово-Повітряні Сили) був перейменований на «Аль-Таяран» (Авіалінії) 1988-го року. Попередня назва повернута клубові на початку сезону 1991-92 рр.

«Фаріка Аль-Талата» (Третій Батальйон) перейменований 1973 року на «Салах Аль-Дін» та наступного року злився з «Аль-Джайш» (Армія).

«Аль-Джамія» (Університет) перейменовано на «Талаба» (Студенти) 1976 року.

«Маслаха Накіль Аль-Ракаб» (Відділ пасажирського транспорту)

«Аль-Шурта» – (Поліція)

Компанія-виробник енергетичних напоїв «Red Bull» має намір придбати клуб першої австрійської бундесліги «Зальцбург». Про це повідомляється у заяві володаря «Red Bull» – мільярдера Дитріха Матешевіча. Керівництво «Зальцбургу» вже заявило про свою повну підтримку цієї заяви. «Останнім часом ми піддаємося спробам придбати команду з боку українських та казахстанських інвесторів, - йдеться у заяві. – Повідомлення «Red Bull» – добра новина для нас». Компанія також повідомила, що ветеран німецького футболу Франц Беккенбауер буде радником у справі придбання команди.

Президент ФІФА Зепп Блаттер заявив, що футбольній федерації Північної Кореї доведеться суворо відповідати за поведінку вболівальників національної збірної цієї країни під час матчу відбірного турніру чемпіонату світу проти Ірану. По закінченні поєдинку вболівальники, які були розчаровані втратами шансів збірної КНДР на вихід до фінальної стадії чемпіонату світу, влаштували безлад на трибунах та за межами арени.

Форвард клубу «Лінкольншир», що виступає в одному з нижчих дивізіонів Англії, Райан Сміт забив 16 м'ячів в одному матчі. Це сталося у двобої між його командою і клубом «Холтон». Зустріч завершилась з рахунком 20:0 на користь «Лінкольншира», а 16 голів були на рахунку Сміта. Представники ліги, де виступає цей гравець, вже звернулися до Англійської футбольної асоціації, ФІФА та УЄФА для реєстрації рекорду.

Алан Ширер офіційно повідомив про те, що він відкладає закінчення кар'єри з професійного футболу до літа 2006 року. Ширер заявив, що вирішив залишитися у «Ньюкаслі» заради того, щоб допомогти команді виграти які-небудь титули. Його нова роль у «Ньюкаслі» — граючий тренер. «Рішення не вішати бутси на цвях далося мені нелегко. Утім, сподіваюсь, що все зробив

Популярні помилки

НА ЧЕРЗІ – ШВЕДИ

В шведській мові сполучення «jo» у прізвищах Johansson та Jonasson читається як «ю». Тому пропонуємо вимовляти їх «Юханссон» та «Юнссон», аби уникнути різноманітних варіантів.

РОБЕРТ ПРОЗИНЕ???КИ

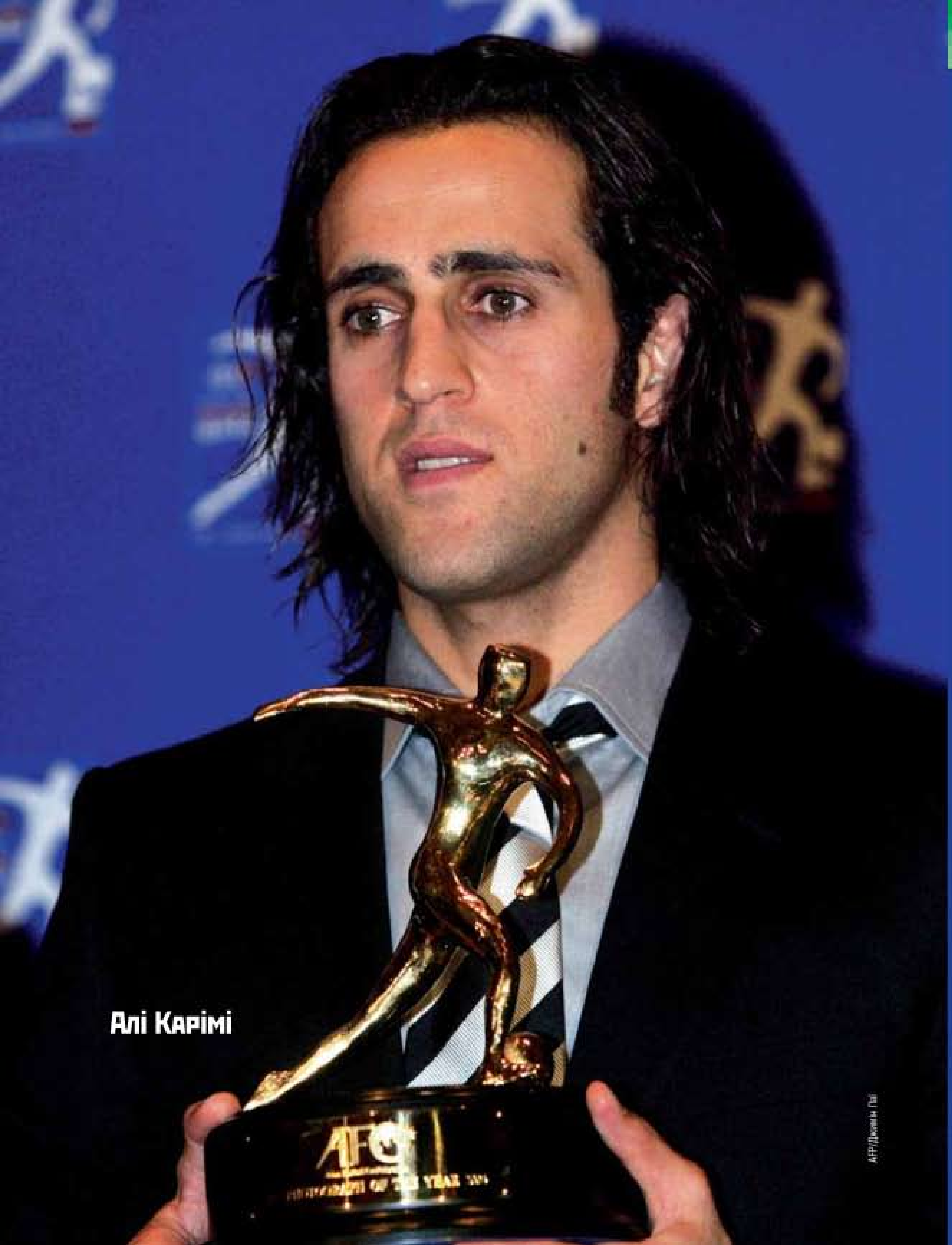
Хоча й хочеться сказати «Прозинецьки», це буде неправильно. В сербськохорватській мові його прізвище пишеться Prosinečki (хорватський варіант) чи Prosinečki (сербський варіант, в тих випадках, коли серби користуються «гаєвицею»). В обох випадках літера вимовляється як «ч». Отже, «Прозинечки». Можете порівняти із горезвісним терміном «селячка стража» часів другої світової війни.

ЩО ПРИХОВУЄ РУМУНСЬКА МОВА?

В румунській мові, яка взагалі-то користується латинським алфавітом, є власні специфічні літери. Наприклад, літеру «ţ», до якої є доданий хвостик — «ţ», треба читати як «ц». Коли ж прізвища з такою літерою транслітерують, скажімо, до англійської, де такої літери, звісно, немає, її помилково читають як «t». Приклади: Mateut та Rat, яких треба вимовляти як Матеуц та Рац.

ІНТЕРВОКАЛЬНА ПОЗИЦІЯ

Такою є позиція приголосного між двома голосними звуками. Звертаємо на це увагу, бо у більшості латиноалфавітних мов, скажімо, літера «s» в такій позиції читається як «з». Тому для передачі прізвища «Протасов» в таких мовах додають ще одну «s» — Protassov, аби передати звучання правильно. Йдеться зокрема про французьку, англійську, німецьку, італійську та португальську мови. А ось в іспанській «s» є глухою завжди, звуку «з» в іспанській мові не існує взагалі. Через це існують непорозуміння у тому, як вірно вимовляти такі імена як, наприклад, Cesar, Aloisio — із «с» чи «з»? Можливі обидва варіанти, треба лише уважно слідкувати, яке походження мають носії цих імен — іспанське чи португальське.

Алі Карімі

AFP/Джимін Лаї

Мохамед Шбаро
Бейрут, спеціально для «PANФутболу»

ДИВО З ІРАНУ

Універсальний півзахисник збірної Ірану Алі Карімі з легкістю міг би увійти до розряду найбільш стабільних та майстерних гравців, які коли-небудь виступали в ОАЕ з тих пір, як у 1998 році були відчинені двері для іноземних футболістів.

Колишній плеймейкер «Марселя» ганець Абеді Пеле став першим у новій хвилі іноземців, коли підписав контракт з тодішнім грандом «Аль-Айном». Ще один відомий гравець, який виступав за «Мілан» та збірну Ліберії, Джордж Веа приєднався до нього, вступивши до лав «Аль-Джазіри» зі столиці країни Абу-Дабі.

Варто запитати місцевих оглядачів та фахівців, чи лише Алі Карімі входить до цієї категорії «обраних» з тих гравців, що відзначилися в ОАЕ. Безсумнівно, троє вищезгаданих гравців прикрасили місцеві змагання неабиякою майстерністю, талантом та бажанням покращити загальний рівень тамтешніх гравців та, зокрема, своїх товаришів по команді.

Беручи до уваги той факт, що ОАЕ тривалий час вважалася країною, яка зазнає найбільших невдач при залученні футболістів-іноземців через постійні непорозуміння з так званими «імпресаріо» та футбольними агентами, які не мають нічого спільного з ліцензуванням ФІФА, ці троє гравців могли почуватися безпечно, завдяки тому, що «Аль-Айн», «Аль-Джазіра» та «Аль-Ахлі» (клуб Алі Карімі) вели переговори самотужки, без участі якої-небудь гальмуючої сили — враховуючи вищезазначене, це кращий шлях.

Треба зазначити, що єдиним негативом у майже трирічному перебуванні Алі Карімі у «Аль-Ахлі» було те, що цей клуб укладає контракти з молодими перспективними гравцями і не має у своєму складі багато гравців національних збірних.

«Аль-Ахлі» — це не «Аль-Айн», «Аль-Вахда» або «Аль-Джазіра». «Червоні» мають лише двох гравців збірної ОАЕ та нещодавно, у грудні, підписали форварда збірної Тунісу Алі Зітуні. Останнє стало трансферною невдачею, на відміну від Алі Карімі.

У червні 2003 року «Аль-Ахлі» та іранська зірка домовились продовжити контракт, і тепер термін угоди спливає у найближчому червні. Тоді ж це рішення остаточно поклало край постійним плiткам про те, що Алі Карімі може поїхати до катарського клубу, який запропонував йому зарплатню 1 млн. доларів на рік. Повідомлялося, що цим клубом є «Аль-Садд» з Дохи.

Утім, повідомлення з Дубаї підтвердили, що дворічний контракт, на який погодився Карімі, передбачає зменшення зарплатні з 1,2 млн. доларів, що він отримав за перший сезон, до 900 тисяч. Сам гравець зазначив, що гратиме лише за «Аль-Ахлі», і не за будь-який інший клуб з країн Ради Співробітництва Перської Затоки (ОАЕ, Саудівська Аравія, Кувейт, Катар, Бахрейн, Оман).

Лише один трофей був завойований Алі Карімі за три сезони у «Аль-Ахлі» — він привів «червоних» до перемоги у Кубку Президента сезону 2003-04. Іранець подарував незабутню виставу, забивши двічі у ворота «Аль-Шааба». Напружений матч, за яким спостерігали 25 тисяч глядачів на стадіоні «Мохамед бін-Зайєд», завершився перемогою «Аль-Ахлі» 2:1. Шостий Кубок Президента став для клуба з Дубаї втіхою на фоні того, що команда фінішувала другою у чемпіонаті, слідом за «Аль-Айном».

2004

Гравець року Азійської Конфедерації Футболу Sanyo:
Алі Карімі (Іран)

Інші претенденти:
А'яла Хубайл (Бахрейн)
Шунсуке Накамура (Японія)

Футболістка року Азії:
Хомаре Сава (Японія)

Тренер року Азії:
Аднан Хамад (Ірак)

Клуб року Азії:
Аль-Іттіхад (Саудівська Аравія)

Збірна року Азії:
Японія

ВРАЖАЮЧИЙ МІЖНАРОДНИЙ ДЕБЮТ

Алі Карімі вперше з'явився на міжнародній арені у 1998 році, коли йому було двадцять. Блискавична швидкість, вибір позиції та гольове відчуття зробили його головною ударною силою збірної Ірану, яка перемогла на Кубку Азії. «У матчах групового турніру я виходив на заміну, але коли ми дісталися плей-офф, я став гравцем основного складу», — сказав Алі Карімі.

У 2001 році, програвши Бахрейну та зігравши внічию с Таїландом, Іран посів друге місце у своїй відбірній групі на Чемпіонат світу і був змушений грати стикові матчі зі збірною Ірландії. У першій зустрічі у Дубліні Карімі вийшов в основному складі на позицію атакуючого півзахисника, і його проходи та дриблінг були найнебезпечнішою зброєю Ірану. Утім, він змарнував декілька моментів, і його команда програла 0:2. Іран виграв повторну зустріч у Тегерані з рахунком 1:0, але залишився поза престижним форумом на Далекому Сході.

«Два матчі проти Ірландії були, як страхіття. Я був дуже розчарований тим, що не використав шанси, які мав», — згадує Карімі. — «Але цей досвід допоміг мені прогресувати. Я зрозумів, що командна гра така ж важлива, як і індивідуальна майстерність, і метою всього цього є забиті голи».

НЕЗАБУТНЯ ГРА

Безсумнівно, найвдалішим матчем Карімі став чвертьфінал Кубка Азії-2004 проти Південної Кореї, півфіналіста Чемпіонату світу. Вражаючий хет-трік Карімі остаточно розвіяв усі сумніви стосовно перспектив Ірану на цьому турнірі та здібності самого футболіста забивати на міжнародній арені. «Я дійсно був якнайкраще готовий до того матчу,» — казав до цього незабивний Карімі, який ще не досяг величі Алі Даєї, але знаходиться на шляху до неї, завдяки своєї здібності знаходити щілину у захисті суперника.

Він також може похвалитися неймовірною здібністю вчасно робити свої дива. Два влучних удари головою корейця Лі Вон Же у стартові двадцять хвилин згадуваного чвертьфіналу лише продемонстрували, яким небезпечним у повітрі може бути форвард зростом 178 см. Залишалося тринадцять хвилин до кінця напруженого матчу, рахунок був рівним — 3:3, коли Карімі оформив свій хет-трік, принісши перемогу своїй збірній ударом у падінні після прострілу Мехді Махдавік'і.

МАЙБУТНЄ ВИСИТЬ НА НИТЦІ

У минулому січні найуспішніший професійний японський клуб «Йоміурі» активно цікавився та навіть провів переговори з іранським плеймейкером, але останній відмовився залишати «Аль-Ахлі» до закінчення контракту. «Йоміурі» пропонував кращому футболістові Азії минулого року (за версією Футбольної Конфедерації Азії) дворічний контракт — про це повідомляли джерела з Дубаї, близькі до гравця. Діючий контракт Карімі спливає за два місяці, і джерела, обізнані у справах «Аль-Ахлі», затверджують, що «червоні» будуть здатні «зірвати банк», бажаючи зберегти гравця хоча б на один рік.

Восьмого грудня Алі Карімі був проголошений кращим гравцем Азії 2004 року, отримавши перевагу над Айялою Хубейлом з Бахрейну та японцем Сунсука Накамурою. Іранський футболіст вчетверте завоював цей приз з тих пір, як його було запроваджено Азійською Футбольною

Лауреати минулого року в Азії: гравець-2004 Алі Карімі, тренер-2004 Аднан Хамад (Ірак) та Саїд Овайран — представник команди-2004 «Аль-Іттіхад» (Саудівська Аравія)

Конфедерацією у 1994 році. Попередніми іранськими володарями почесного звання були Ходадад Азізі (1996), Алі Даеї (1999) та Мехді Махдавік'я (2003). Усі вони грали у німецькій бундеслізі. «Ця звання — результат щорічної важкої праці», — сказав Карімі, отримуючи приз у штаб-квартирі КАФ у Куала-Лумпур. — «Я хочу присвятити його іранському народові».

Двадцятишестирічний футболіст допоміг Ірану фінішувати третім на останньому Кубку Азії влітку у Китаї. Крім того, він став разом з нападаючим збірної Бахрейну Айялою Хубейлом кращим бомбардиром турніру, забивши 5 м'ячів.

Утім, минулорічні подвиги на клубному та міжнародному рівні, до яких також входять 16 голів у чемпіонаті, не можуть бути порівняні з поточним сезоном. Іранський чаклун на момент написання цього матеріалу записав на свій рахунок лише 8 голів у двадцяти одному матчі чемпіонату, а його команда займала незвичне сьоме місце у турнірній таблиці, маючи 29 очок та відстаючи на 21 очко від одноосібного лідера «Аль-Вахди». І це незважаючи на запрошення у минулому грудні колишнього керманича збірної Камеруну німця Вінфреда Шефера, який змінив румуна Іліє Балачі.

Карімі тривалий час був метою багатьох європейських клубів, у тому числі таких грандів, як міланський «Інтер» та мадридський «Атлетико», і навіть побував на оглядинах у «Райо Вальєкано» у серпні 2002 року. «Якщо продовжуватиму багато працювати, сподіваюсь, що отримаю наступним літом можливість пограти в одному з провідних європейських клубів», — казав він журналістам минулого грудня. — «Утім, зараз я цим не переймаюся. Я маю декілька місяців відробити по честі тут, у «Аль-Ахлі», і треба зробити це на «відмінно». Я вірю, що зможу найкращим чином оцінити усі пропозиції наприкінці червня».

Відразу після програшу Ірану Німеччині з рахунком 0:2 у Тегерані минулого жовтня, у благодійному матчі на допомогу жертвам землетрусу на півдні Ірану, Реза Фазелі, спеціальний радник Алі Карімі, сказав, що на той час п'ять клубів (три з Німеччини та два з Франції) ведуть переговори з Карімі, намагаючись якнайкраще використати можливість залучити його до своїх лав. «Я не хочу говорити про Карімі щось іще. Потрібно діяти у суцільній секретності, якщо ми хочемо отримати невдовзі позитивне рішення в Європі. Кажу ще раз. Майбутня європейська кар'єра іранських футболістів залежить від того, чи зможе наша збірна кваліфікуватися на Чемпіонат світу у Німеччині.

Також ми маємо пам'ятати, що поки наша національна збірна не досягла своїх цілей в останні сім років, шестеро наших гравців сумлінно працювали у різних європейських клубах. Ми повинні пишатися минулим, принаймні, за це», — підсумував Фазелі, який мешкає у німецькому місті Бохумі та був головним організатором візиту збірної Німеччини до Тегерану минулого жовтня.

АЛІ КАРІМІ

Позиція: півзахисник
Громадянство: Іран
Народився: 08/II/1978
Зріст: 178 см
Вага: 79 кг
Кар'єра: Фат, Пірузі (обидва — Іран), Аль-Ахлі (ОАЕ)
Титули: Чемпіон Ірану 1999, 2000 рр.
Володар Кубка Ірану 1999 р.
Володар Кубка Президента ОАЕ 2004 р.
Володар Кубка Азії 1998 р.
Чемпіон Західної Азії 2000 р.

ЕКСКЛЮЗИВНИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ ФАБІАНА ГРЕДІЛЬЯСА (текст: Серхіо Левінськи)

БОЛІВІЯ— АРГЕНТИНА, 26.03.05, Ла Пас

Роки йдуть, склади команд змінюються, міняється настрій, міняються технології, але футбол Південної Америки виглядає немов розтягнута фотографія часу: нічого не міняється. Коли наближається черговий Мундіаль, дві путівки стають відомі відразу. Питання лише в трьох інших (п'яте місце виборює путівку з командою Океанії, й це завжди була південноамериканська команда).

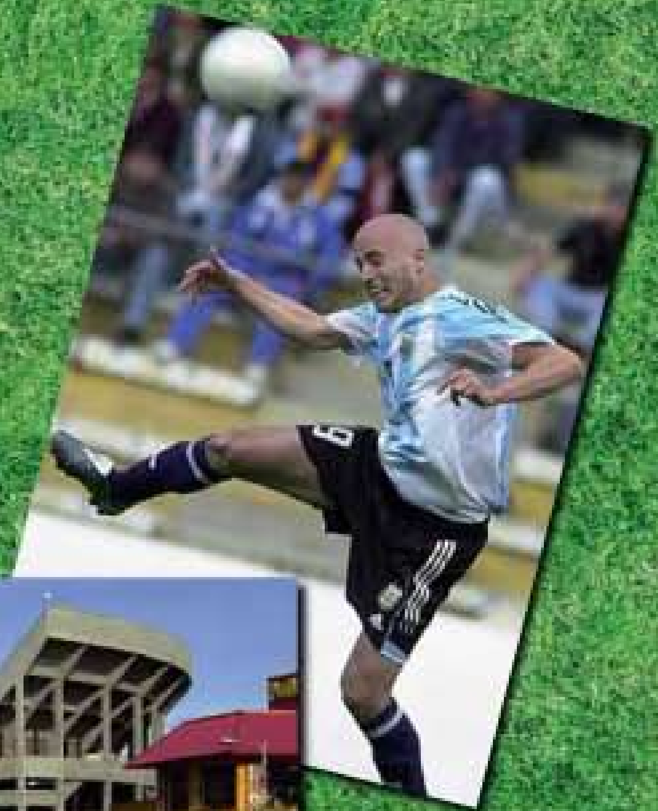

Цього разу ситуація не є відмінною. Наразі найгучнішою новиною є третє місце Еквадору, який вже грав на минулому Мундіалі, й хоче ще, вже без Ернана «Болійо» Гомеса, але із вічним Алексом Агінагою. Але з рештою команд — все, як завжди... Аргентина на першому місці демонструє значну впевненість та стабільність складу попри те, що кілька місяців тому Хосе Пекерман замінив Марсело Б'єльсу на посту тренера збірної. Пекерман хіба що трохи підновив тактику в захисті — його хлопці грають через раз в лінію з чотирьох чи п'яти захисників. Схема гри з крайніми флангами поступилася звичній схемі з двома креативними півзахисниками та двома форвардами на вістрі. Результати говорять самі за себе: переможена не лише Колумбія (це можна було спрогнозувати), а й Болівія на традиційно незручній висоті свого стадіону в Ла-Пасі. Причому, застосовано було склад Б. Із «першого» складу грали воротар Роберто Аббонданс'єрі та півзахисник Естебан Камб'яссо.

Аргентина, вже практично кваліфікувалась (28 очок). Те саме можна сказати й про Бразилію, яка хизується своїми зірками. Тренери Карлос Алберто Парейра та Маріо Загало дбають більше про те, щоб не конфліктувати із могутніми європейськими клубами, за які грають бразильські зірки. Команда має 24 очки та грає на мінімумі зусиль: дуже слабко бразильці зіграли проти Перу, яка намагалась протистояти, але марно (1:0). Потому була нічия 1:1 в полемічному матчі в Монтевідео проти уругвайців.

Третє місце наразі в руках Еквадору (20 очок). За ними йдуть парагвайці (19), які саме в Еквадорі яскраво програли з рахунком 2:5. Потому, щоправда, була перемога вдома над чилійцями 2:1. Отже, з цим пелотоном все зрозуміло. Цікаво, хто посяде п'яте місце. За п'ять турів до кінця всі йдуть дуже щільно. Наразі перевага в уругвайців (16 очок проти 14 в решти команд, мінус Болівія із 13-ма). Також треба враховувати ментальність, клас та традиції Уругваю, який влітку у чудовому стилі посів третє місце на Копа Америка.

Прогнози віддають перевагу саме цій команді, бо в останньому турі вони гратимуть проти вже незацікавленої Аргентини — одвічного сусіда. Саме їхня нічия в Монтевідео чотири роки тому дозволила «селестес» грати перехідні матчі з Австралією. Тоді навіть уругвайські інчас співали «Аргентина, Аргентина!» на трибунах.

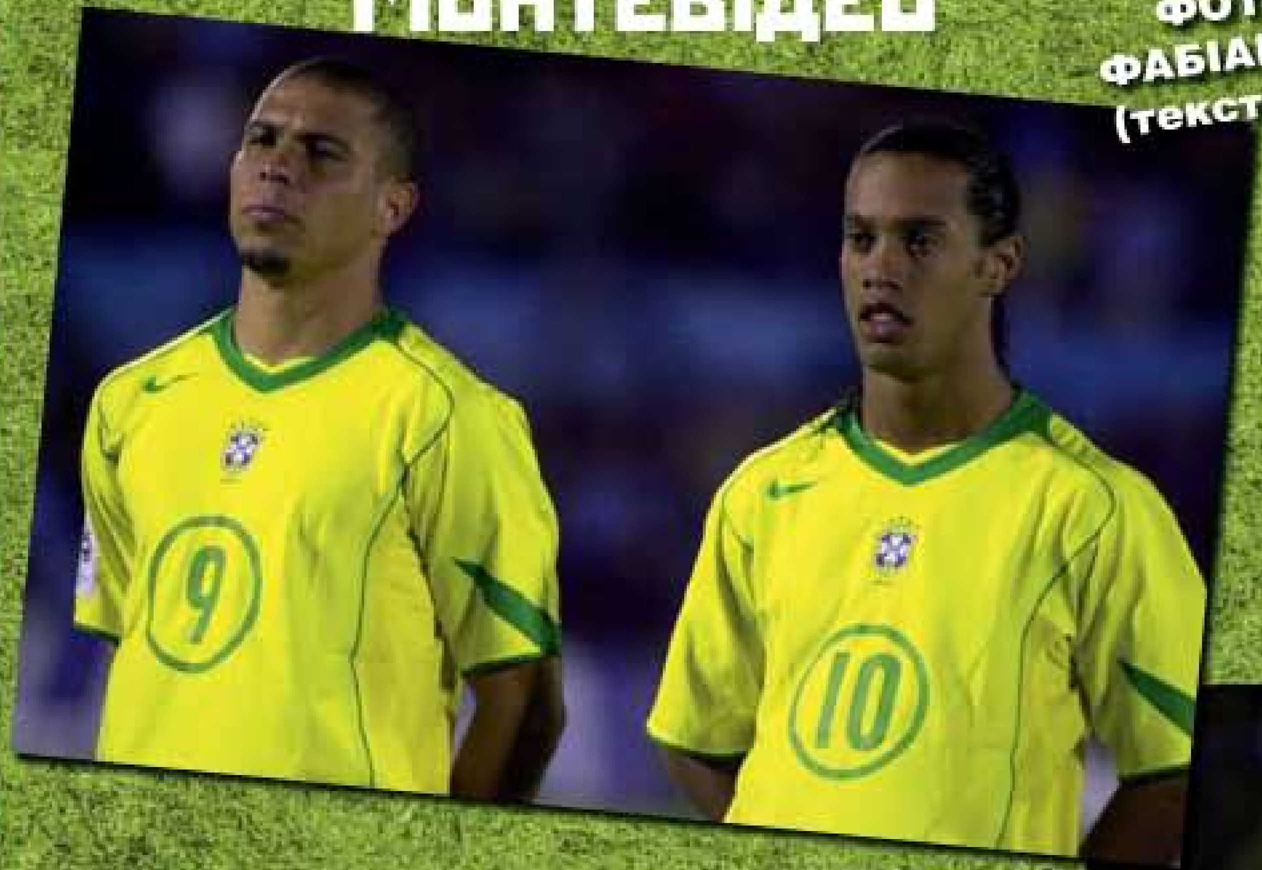

З чотирма командами все майже ясно. За п'яте місце з уругвайцями побореться хіба що Колумбія.

УРУГВАЙ— БРАЗИЛІЯ, 30.03.05, Монтевідео

ЕКСКЛЮЗИВНИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ ФАБІАНА ГРЕДІЛЬЯСА (текст: Уругвай Ortic)

Читач «PANфутболу» помітить, що назва цієї статті збігається з надрукованою в попередньому номері, де ми аналізували становище збірної Уругваю у південноамериканському відборі до Мундіалю 2006. Після матчів проти Чилі та Бразилії Уругвай залишився п'ятим. На одне очко він відірвався від своїх переслідувачів (Чилі, Венесуели, Колумбії та Перу) та відстав ще на очко від четвертої команди (Парагваю) й на два — від третьої (Еквадору). Зараз він потрапляє, щонайменше, до стикових матчів класифікації до чемпіонату світу 2006, однак позиції його хиткі. Залишилося провести три гостьові матчі (з Венесуелою, Перу і Еквадором) та два домашні (Колумбія, Аргентина). З іншого боку різниця забитих-пропущених м'ячів у команди відверто негативна.

Тим не менш, оптимістичний настрій охопив вболівальників команди й зупинив критику на її адресу після обговорення підсумків двох останніх матчів. Уругвай здивував своєю розстановкою на гру з чилійцями у Сантьяго. Очікували, що він представить захисну схему з чотирма захисниками, чотирма півзахисниками, серед яких — двоє «чистих» опорників із завданням передусім відбирати м'яч (Пабло Гарсія та Марсело Соса) та двома контратакувальними нападниками. В решті решт, Фоссаті залишив у запасі Сосу та випустив вправного Рубена Оливейру (схильного до наступу).

З іншого боку, наставник представив тактично захисну побудову. Перед воротарем В'ейрою він вишикував трьох центрбеків (Лугано, Монтеро та Дієго Лопеса), поставив тільки одного опорника (Пабло Гарсію), двох легких крайніх (Діого та Даріо Родригеса), Оливеру та Регейро — атакуючими півзахисниками, а Форлана та Салайету — чистими форвардами.

Для збірної Чилі то був тотальний сюрприз. За кілька хвилин від початку гри Регейро низовим пострілом спрямував м'яч у сітку біля лівої від голкіпера штанги, й згодом чотири рази уругвайці ще могли збільшити свою перевагу у рахунку. Почавши другу половину зустрічі, господарі зрівняли рахунок, однак Уругвай знов перехопив ініціативу і продовжив створювати небезпечні моменти біля воріт суперника, які довго не міг реалізувати. Хоча Фоссаті підсилив середину поля, випустивши Марсело Сосу, гості не стали від цього триматися за нічийний рахунок.

Не вигравши, футболісти і тренер Уругваю, одностайно стверджували, що втратили важливі очки і тому ще більш рішуче налаштуються на перемогу у матчі проти Бразилії.

Ця зустріч зібрала повний стадіон, й усі квитки було продано за день до матчу. Багато років поєдинки збірної не збирали такої кількості публіки. Вболівальники прийшли підтримати команду, і та вдячно відповіла на це блискучою грою у перші 45 хвилин та частині другого тайму. При цьому не слід забувати, що зустрічалися господарі не більш не менш, як з чемпіоном світу.

Уругвай мав сприймати як невдалий перший тайм, адже він мав чотири можливості забити, тоді як за цей час його ворота через надійність захисту і, передусім, величезну чорнову роботу капітана Паоло Монтеро, були у небезпеці тільки двічі.

Другий період численні відвідувачі стадіону «Сентенаріо» очікували з нетерпінням, та великою насторогою. Хвилювало те, що прекрасно граючи, не боячись знаменитого суперника, господарі не реалізовують свої нагоди, а кожна помилка у протистоянні з Бразилією може стати фатальною, адже часто працює футбольне правило — «не забиваєш ти, заб'ють тобі».

На третій хвилині (другого тайму), кинутий у прорив уругвайцями, «Курча» Рубен Оливейра після відмінного ривку завдає першого удару, який витягує Діда. Далі м'яч відскочив до Дієго Форлана, й той невідпорно пробив у лівий від воротаря кут. Багатьом здалося, що гол змусить Уругвай і далі масовано наступати на ворота суперника, адже команда мала перевагу у володінні м'ячем.

У центрі поля командував «Канаріо» Пабло Гарсія, тримав контроль над м'ячем та змушував бразильське сузір'я замислюватися над тим, що ще один програш на «Сентенаріо» може бути для них катастрофою. На 18-й хвилині другого тайму тренер бразильців Карлос Алберто зняв Рикардо Оливейру й виставив молоду зірку Робіньйо. Звідтоді й надалі Бразилія тримала контроль над м'ячем, і повела поєдинок у необхідному для себе ритмі, що раніше вдавалося уругвайцям. Переможний рахунок господарі утримували до тих пір, поки грубої помилки не припустився капітан Паоло Монтеро (рідкість для нього). Під час серії кутових біля воріт уругвайців він головою спрямував м'яч прямо на півзахисника «Ювентуса» Емерсона. Той знаходився у несприятливій позиції, але надіслав м'яч за несподіваною траєкторією, й воротар В'єйра не міг нічого вдіяти.

Дедалі матч був розірваний на моменти у різних кутах поля, але при цьому більше м'ячем володіла збірна Бразилії. Зустріч так і завершилася нічиєю, залишивши у прихильників гостей враження, що «у них вкрали перемогу», «могло бути інакше, та не судилося». Зараз залишилося п'ять надвідповідальних ігор, які треба грати максимально сконцентровано, кожну як фінал, якщо Уругвай прагне бути у Німеччині 2006 року.

BOCA JUNIORS

Стоять: Хорхе Бермудес, Уго Ібарра, Оскар Кордоба, Хуан Роман Рикельме, Родольфо Арруабаррена, Вальтер Самуель
Сидять: Гільєрмо Баррос Скелотто, Мартин Палермо, Маурисіо Серна, Дієго Канья, Хосе Басуальдо